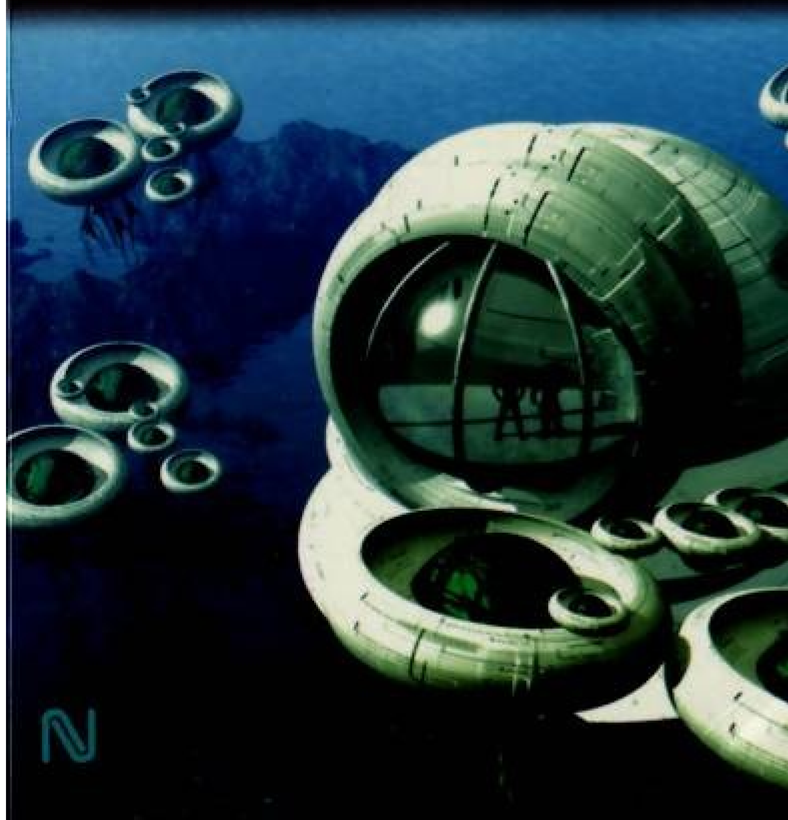
alaStair reynolds

câinii de diamant • zile pe turcoaz

ALASTAIR PRESTON REYNOLDS s-a născut în 1966 în Barry, în sudul Ţării Galilor. A absolvit astronomia la Newcastle, obţinând doctoratul în acelaşi domeniu la St Andrews, în Scoţia. A debutat cu povestiri SF în 1990, iar în 1991, după terminarea studiilor, a plecat în Olanda pentru a lucra la Agenţia Spaţială Europeană, unde a activat până în 2004, când s-a dedicat în totalitate scrisului. În 2008, a revenit în Ţara Galilor. Autor de *space opera* cu elemente de hard SF, Alastair Reynolds se bazează pe cunoştinţele sale de fizică şi astronomie, care-i îngăduie să extrapoleze tehnologii viitoare în termeni consecvenţi cu ştiinţa actuală. În 2001, romanul său *Chasm City* (al doilea din seria *Revelation Space)* a fost răsplătit cu premiul British SF. Seria amintită are cinci volume, două nuvele (cuprinse în volumul de faţă) şi opt povestiri, care urmăresc istoria speciei umane într-un viitor situat peste trei sute de ani.

Alastair Reynolds

CÂINII DE DIAMANT

ZILE PE TURCOAZ

Traducere din limba engleză
ADRIANA MOŞOIU

Colecţia Nautilus SF, nr. 62
NEMIRA, 2008

Versiune ebook: [1.0] hunyade

CÂINII DE DIAMANT

Nuvelă publicată prima dată în anul 2001 de PS Publishing sub titlul original „*Diamond Dogs*”. A fost nominalizată în anul 2002 la *British Fantasy Award* la categoria *Best Short Fiction*.

1.

M-am întâlnit cu Childe în Monumentul Celor Optzeci.

Era una dintre acele zile în care aveam tot acel loc numai pentru mine, să mă plimb dintr-o parte în alta fără să văd pe altcineva; doar paşii mei tulburau atmosfera funebră de tăcere şi nemişcare.

Vizitam mormântul părinţilor mei. Arăta destul de modest: un bloc neted de obsidian, în forma unui metronom, fără alte decoraţiuni decât cele două camere cu portrete, de forma unor elipse. Singura parte care se mişca era axul negru, ataşat de baza altarului, care se balansa înainte şi înapoi cu o lentoare distinsă. Mecanismele din interior îi încetineau pendularea, care număra zilele şi anii cu fiecare balans. În cele din urmă, doar măsurătorile precise îi vor putea detecta mişcarea.

Priveam acel ax când o voce mi-a distras atenţia.

— Iar vizitezi morţii, Richard?

— Cine-i acolo? am întrebat, privind în jur şi recunoscându-l vag pe vorbitor, dar neştiind sigur de unde să-l iau.

— Doar o altă fantomă.

Mai multe variante posibile - răpire, asasinare - mi-au trecut prin minte, în timp ce ascultam vocea adâncă şi sarcastică a bărbatului, înainte de a înceta să mă mai flatez singur că meritam atâta atenţie.

Apoi, bărbatul ieşi dintre cele două morminte aflate la mică distanţă de metronom.

— Dumnezeule! am exclamat.

— Acum mă recunoşti?

Zâmbi şi se apropie: era la fel de înalt şi impunător cum mi-l aminteam. De la ultima noastră întâlnire pierduse coarnele de drac, fuseseră întotdeauna doar o fandoseală bioinginerească, dar era încă ceva satanic în apariţia lui, impresie datorată şi barbişonului mic şi ascuţit, pe care şi-l lăsase între timp.

Venind înspre mine ridică un vârtej de praf, care lăsa să se înţeleagă că nu este o proiecţie.

— Am crezut că eşti mort, Roland.

— Nu, Richard, spuse el, apropiindu-se să-mi strângă mâna. Dar cu siguranţă este efectul pe care am dorit să-l obţin.

— De ce? l-am întrebat.

— Poveste lungă.

— Atunci, începe cu începutul.
Roland Childe atinse cu mâna altarul lucios al părinţilor mei.
— N-aş fi crezut că-i stilul tău.
— Atât am reuşit să fac, luptând cu ceva mai ostentativ şi morbid. Dar nu schimba subiectul. Ce s-a întâmplat cu tine?
Îşi retrase mâna, lăsând o urmă uşor umedă.
— Mi-am înscenat propria moarte. „Cei Optzeci” au fost acoperirea perfectă. A fost mai bine că totul a mers îngrozitor de prost. Nici dacă aş fi vrut nu ar fi ieşit aşa.
Nu te pot contrazice, am zis în sinea mea. *Mersese* îngrozitor de prost.
Cu peste un secol şi jumătate în urmă, un grup de cercetători, condus de Calvin Sylveste, reveni la vechea idee a copierii esenţei unei fiinţe umane într-o simulare pe calculator. Procedura, aflată atunci în fază incipientă, avea dezavantajul că omora subiectul. Totuşi, se găseau voluntari, iar părinţii mei fuseseră printre primii care se înscriseră în program şi sprijiniseră experimentele lui Calvin. Îi oferiră protecţie politică atunci când puternicul lobby al celor de la Mixmaster se opusese proiectului şi fuseseră printre primele persoane scanate.
Cu nici patrusprezece luni mai târziu, simulările lor fuseseră de asemenea printre primele făcute praf.
Nici una nu a mai putut fi restartată. Mare parte din proiectul Celor Optzeci se prăbuşise, şi doar o mică parte rămăsese neafectată.
— Cu siguranţă îl urăşti pe Calvin pentru ceea ce a făcut, spuse Childe, cu o voce la fel de sarcastică.
— Te-ar mira dacă aş spune că nu?
— Atunci de ce ai pornit atâta scandal împotriva familiei lui după acea tragedie?
— Pentru că am simţit că trebuie să se facă dreptate.
M-am întors cu spatele la mormânt şi am plecat, curios să văd dacă mă va urma.
— Mi se pare corect, spuse el. Dar împotrivirea te-a costat mult, nu-i aşa?
M-am oprit lângă ceva ce părea o sculptură foarte realistă, dar cu siguranţă era un cadavru îmbălsămat.
— Cum adică?
— Expediţia de pe Resurgam, desigur, care întâmplător era finanţată de Casa Sylveste. De drept, s-ar fi cuvenit să iei parte

la ea. Erai Richard Swift, ce Dumnezeu! Ţi-ai petrecut cei mai frumoşi ani din viaţă gândindu-te la posibilele tipuri de organe senzitive ale extratereştrilor. Ar fi trebuit să existe un loc pentru tine pe acea navă, şi tu ştiai asta foarte bine.

— Nu a fost chiar atât de simplu, am spus, plecând mai departe. Exista un număr limitat de locuri disponibile, şi aveau nevoie mai întâi de ştiinţele practice: biologi, geologi, ceva de genul ăsta. După ce s-au ocupat locurile esenţiale, pur şi simplu nu a mai fost unul pentru un visător abstract ca mine.

— Şi faptul că ai enervat Casa Sylveste nu a avut nici o legătură? Las-o baltă, Richard!

Am coborât nişte scări până la nivelul inferior al Monumentului. Peste curtea interioară se întindeau o mulţime de sculpturi zimţate: împletituri de păsări metalice. Un grup de vizitatori se apropia, împreună cu însoţitorii şi o mulţime de camere de filmat plutitoare, mici şi sclipitoare. Childe trecu printre vizitatori, încruntându-se plictisit, fără să recunoască pe nimeni, deşi unul sau doi dintre ei erau cunoştinţe vagi de-ale mele.

— Despre ce este vorba? am întrebat când am ajuns afară.

— Despre grija pentru un vechi prieten. Am stat cu ochii pe tine, şi a fost evident că te-a dezamăgit profund faptul că nu ai fost ales pentru acea expediţie. Ţi-ai petrecut viaţa studiind creaturile de pe alte planete. Ţi-ai distrus căsnicia pentru că erai atât de captivat. Cum o chema?

Amintirea ei era îngropată atât de adânc, încât a fost nevoie de un efort real pentru a-mi reaminti vreun detaliu exact al căsniciei mele.

— Celestine. Cred.

— Ai avut câteva relaţii, dar nici una nu a durat mai mult de zece ani. În oraşul ăsta, zece am înseamnă o perioadă scurtă, Richard.

— Viaţa mea privată mă priveşte doar pe mine, am răspuns posac. Hei, unde e volantorul meu? Îl parcasem aici.

— L-am trimis de aici. Vom merge cu al meu.

Pe locul volantorului meu se afla un model mai mare, roşu ca focul. Avea nişte ornamente baroce, de parcă era dric. Se deschise la un semn făcut de Childe, lăsând să se vadă un interior de catifea aurie cu patru locuri, din care unul era ocupat de o siluetă întunecată, gârbovită.

— Ce se întâmplă, Roland?

— Am găsit ceva. Ceva surprinzător, la care vreau să iei parte. O provocare. Face să pălească toate jocurile pe care le-am jucat noi doi în tinereţe.

— O provocare?

— Provocarea supremă, cred.

Îmi stârnise curiozitatea, dar speram că nu se observase.

— Oraşul are ochi. Va deveni public faptul că am fost în Monument şi că am fost filmaţi împreună de acele camere de filmat.

— Exact, spuse Childe, încuviinţând cu entuziasm. Astfel că nu rişti nimic dacă te urci în volantor.

— Şi dacă voi fi cumva sătul de prezenţa ta, la un moment dat?

— Îţi dau cuvântul meu că te voi lăsa să pleci.

Am decis ca temporar să intru în joc. Childe şi cu mine ne-am aşezat pe locurile din faţă ale volantorului. Odată instalaţi, m-am întors să fac cunoştinţă cu celălalt pasager, dar am ezitat după ce l-am văzut mai bine.

Purta o haină de piele cu guler înalt, care îi ascundea mare parte din jumătatea inferioară a feţei. Partea de sus era umbrită de borul larg al unei pălării de fetru, îndesată până la sprâncene. Cu toate acestea, ceea ce rămăsese vizibil a fost suficient ca să mă şocheze. Era o simplă mască argintie, a cărei formă exprima calm şi linişte. Ochii erau nişte goluri argintii, şi am putut zări o fantă subţire, zâmbitoare, în dreptul gurii.

— Doctorul Trintignant, am spus.

Îmi întinse o mană înmănuşată, pe care am strâns-o aşa cum aş fi procedat cu o mână de femeie. Sub catifeaua neagră a mănuşii am simţit armătura tare de metal. De metal care ar putea zdrobi un diamant.

— Plăcerea este în întregime de partea mea, spuse el.

În aer, ornamentele baroce ale volantorului deveniră netede ca oglinda. Childe împinse manetele de control ivorii, câştigând astfel altitudine şi viteză. Părea că ne mişcăm mai repede decât permiteau ordinele municipalităţii, evitând coridoarele uzuale de trafic. M-am gândit la modul în care mă urmărise, îmi cercetase trecutul şi îmi alungase propriul volantor. Probabil trebuise să

dea dovadă de multă ingeniozitate pentru a-l localiza pe sihastrul Trintignant şi a-l convinge să iasă din ascunzătoare.

Evident, influenţa lui Childe în acest oraş era mult mai mare decât a mea, deşi lipsise atâta timp.

— Locul ăsta nu s-a schimbat prea mult, spuse Childe, gonind printr-o aglomerare de clădiri aurii, înşirate extravagant precum pagodele de vis ale unui împărat chinuit de friguri.

— Tu chiar ai fost plecat? Când mi-ai spus că ţi-ai înscenat moartea, m-am gândit că doar te-ai ascuns.

— Am fost plecat, răspunse el cu uşoară ezitare, dar nu aşa departe pe cât crezi. A apărut o problemă de familie şi a fost mai bine să procedez cu discreţie. Chiar nu puteam explica tuturor de ce aveam nevoie de puţină linişte şi pace.

— Şi înscenarea propriei tale morţi a fost cea mai bună soluţie?

— Precum spuneam, nici dacă voiam nu aş fi putut pune la cale proiectul Celor Optzeci. Desigur, a trebuit să mituiesc mai mulţi jucători neimportanţi, nu voi intra în detalii privind modul în care am făcut rost de cadavru... dar totul a mers ca pe roate, nu-i aşa?

— Nu m-am îndoit niciodată că ai murit odată cu ceilalţi.

— Nu mi-a plăcut să-mi înşel prietenii. Dar, după atâtea eforturi, nu puteam să-mi ruinez planul cu câteva indiscreţii.

— Pe vremea aceea eraţi prieteni? îl întrebă Trintignant.

— Da, Doctore, răspunse Childe, privindu-l. Pe vremea când Richard şi cu mine eram nişte copii bogaţi, destul de bogaţi, în orice caz, şi nu prea aveam ce face. Nici unul dintre noi nu era interesat de piaţa bursieră sau de lumea mondenă. Ne interesau numai jocurile.

— Aha. Fascinant. Pot să întreb ce fel de jocuri?

— Construiam simulări ca să ne testăm unul pe celălalt - nişte lumi extraordinar de complicate, pline de pericole şi tentaţii subtile. Labirinturi, coridoare secrete, trape, temniţe şi dragoni. Petreceam luni întregi înăuntru, înnebunindu-ne reciproc. După aceea, ieşeam şi le făceam mai dificile.

— Dar a sosit şi clipa în care v-aţi înstrăinat, spuse Doctorul.

Vocea sintetizată i se schimbase, avea un sunet ascuţit ciudat.

— Mda, spuse Childe. Dar nu am încetat niciodată să fim prieteni. Numai că el petrecuse atâta timp născocind scenarii cu

extratereştri tot mai elaborate, încât devenise mai interesat de aspectele psihologice ale testelor. Iar eu am devenit interesat numai de jocuri, nu de construcţia lor. Din păcate, Richard nu mai era să mă provoace.

— Ai fost întotdeauna un jucător mai bun ca mine, am spus. În cele din urmă, devenise prea greu să găsesc ceva suficient de complicat pentru tine. Ştiai prea bine cum îmi merge mintea.

— Este convins că-i un ratat, spuse Childe, întorcându-se şi zâmbind spre Doctor.

— Ca noi toţi, răspunse Trintignant. Nu fără motiv, trebuie să recunoaştem. Mie nu mi s-a îngăduit niciodată să-mi urmăresc până la capăt interesele evident controversate. Domnule Swift, dumneata ai fost ocolit de cei care trebuiau să-ţi aprecieze contribuţia în domeniul psihologiei extraterestre speculative. Iar dumneata, domnule Childe, nu ai descoperit niciodată o provocare demnă de incontestabilele talente cu care eşti înzestrat.

— N-am crezut că-mi dai atâta atenţie, Doctore.

— Nici nu ţi-am dat. Am bănuit doar, după ce ne-am întâlnit.

Volantorul coborî sub nivelul solului, ajungând într-un centru comercial luminat puternic, înţesat de magazine şi buticuri. Impasibil, Childe ne strecură prin coridoarele aeriene, după care pătrunse într-un tunel întunecat. Acceleră, şi luminile roşii de pe pereţii tunelului erau singurul indiciu al vitezei cu care ne deplasam. Din când în când, trecea pe lângă noi un alt vehicul, dar după ce tunelul se ramifică de câteva ori, traficul se rări. Luminile din tunel dispăruseră, iar când farurile volantorului luminară pereţii, lăsară să se vadă crăpăturile urâte şi golurile uriaşe din armătură. Aceste canale subterane datau de la începuturile oraşului, dinainte de astuparea craterului.

Chiar dacă mi-aş fi dat seama prin ce zonă a oraşului intrasem în tunel, m-aş fi rătăcit fără speranţă.

— Ce spui, Doctore, ne-a adus Childe aici ca să râdă de succesele noastre? am întrebat, începând să mă simt iar agitat, în ciuda eforturilor mele anterioare de a mă linişti.

— Aş lua în considerare această posibilitate dacă Childe însuşi n-ar fi fost afectat în mod vizibil de acelaşi insucces.

— Atunci, trebuie să existe un alt motiv.

— Pe care îl voi dezvălui la momentul potrivit, spuse Childe. Aveţi răbdare, da? Voi doi nu sunteţi singurii pe care i-am adus aici.

Am ajuns imediat undeva.

Era o peşteră de forma unei emisfere aproape perfecte, al cărei tavan imens se arcuia la peste trei sute de metri înălţime. Cu siguranţă, ne aflam acum mult în adâncul lui Yellowstone. Era posibil chiar să fi trecut de zidul oraşului, şi deasupra noastră să fie numai cerul otrăvitor.

Dar încăperea cu boltă nu era locuită.

Tavanul era înţesat de o mulţime de surse de lumină, care scăldau interiorul într-o lumină artificială. În mijlocul încăperii se afla o insulă, înconjurată de luciul unei ape deloc atrăgătoare. Un singur pod, alb ca un schelet şi arcuit ca un femur, ducea acolo. Insula era dominată de un desiş de plopi zvelţi şi întunecaţi, care ascundeau parţial structura neclară din centrul ei.

Childe parcă volantorul în apropierea apei şi ne invită să coborâm.

— Unde suntem? m-am interesat, când am pus piciorul jos.

— Întreabă municipalitatea şi află singur, spuse Trintignant.

Rezultatul nu a fost cel la care mă aşteptam. Pentru o clipă, în mintea mea a fost un gol înspăimântător, echivalentul neural al unei amputări făcute brusc, pe neaşteptate.

Chicotitul Doctorului semăna cu un arpegiu cântat la orgă.

— Nu am mai beneficiat de serviciile municipalităţii din momentul în care am urcat în vehiculul lui.

— Nu te îngrijora, spuse Childe. Nu beneficiezi de ele pentru că ţin la caracterul secret al acestui loc. Dacă mi-aş fi imaginat că va fi un şoc pentru tine, ţi-aş fi spus de la început.

— Aş fi apreciat dacă măcar mă avertizai.

— Te-ai fi răzgândit în privinţa venirii aici?

— Posibil.

Ecoul râsului său deconspiră acustica deosebită a încăperii.

— În cazul ăsta, te surprinde că nu ţi-am spus?

M-am întors spre Trintignant.

— Ce părere ai?

— Recunosc, nici eu nu am beneficiat de serviciile municipalităţii, dar din motive diferite.

— Bunul Doctor trebuia să se dea la fund, mă lămuri Childe. Adică nu putea participa foarte activ la treburile primăriei. Dacă voia să nu fie găsit şi asasinat.
Am bătut din picioare, începea să-mi fie frig.
— Bine. Şi acum?
— O mică plimbare până la clădirea aceea, răspunse Childe, privind spre insulă.

Un zgomot se auzea tot mai aproape. Era un sunet ca din alt timp, hodorogit, însoţit de un răpăit ciudat şi cadenţat, care nu semăna cu nici o maşinărie cunoscută. Mi-am îndreptat privirea spre podul femural, bănuind că era exact aşa cum părea: un os gigantic produs de bioinginerie, pe care era cioplită o parte carosabilă. Pe aceasta se apropia de noi o drăcie neagră, complicată şi necunoscută, care părea a fi, la prima vedere, o tarantulă de fier.
Am simţit mâncărimi pe ceafă.
Chestia trecuse podul şi se îndrepta clătinându-se înspre noi. Forţa motrice era asigurată de doi cai mecanici. Erau două schelete negre, cu membre viguroase acţionate de un piston, care scoteau aburi şi fornăiau prin supape. Nişte ochi ostili, de laser roşu, ne măsurară. Caii erau înhămaţi la o trăsură cu patru roţi, puţin mai mare decât volantorul, deasupra căreia era agăţat un robot umanoid fără cap. Mâinile scheletice ţineau cablurile metalice de control care intrau în cefele cailor.
— Asta vrea să inspire încredere, nu-i aşa? am întrebat.
— Este o veche bijuterie de familie, spuse Childe, deschizând o uşă neagră de pe partea laterală a trăsurii. Giles, unchiul meu, construia roboţi. Din păcate, veţi afla curând motivele, a fost cam ticălos. Dar nu trebuie să-ţi piară cheful din cauza asta.
Ne ajută să urcăm, după care se caţără şi el, închise uşa şi ciocăni în acoperiş. Am auzit caii mecanici fornăind, iar copitele metalice loviră nerăbdătoare pământul. Apoi am început să ne mişcăm, ne-am întors şi am început să urcăm panta uşoară a podului de os.
— Aici ai stat tot timpul cât ai lipsit, domnule Childe? întrebă Trintignant.
Ca răspuns primi o încuviinţare din cap.

— De când a apărut acea problemă de familie, mi-am permis nişte vizite ocazionale în oraş, ca astăzi, dar am încercat să reduc la minimum numărul acestor ieşiri.

— Parcă aveai coarne ultima dată când ne-am întâlnit, nu? m-am arătat curios.

Îşi frecă pielea fină unde se aflasară coarnele.

— A trebuit să le dau jos. Altfel, nu mă puteam deghiza prea bine.

Am trecut de pod şi apoi am înaintat pe o alee dintre copacii înalţi care ascundeau structura de pe insulă. Trăsura lui Childe opri în faţa unei clădiri şi mi-a fost îngăduită o primă vedere liberă asupra locului de destinaţie. Nu a fost o privelişte care să-mi taie respiraţia. Casa avea o arhitectură complet la întâmplare: simetria care probabil existase cândva se pierdea sub abundenţa de completări şi modificări. Acoperişul era un talmeş-balmeş de fleşe, turle, turnuleţe şi temniţe sinistre. Nu toate ornamentele fuseseră amplasate la unghiul potrivit faţă de celelalte, iar stilul şi vechimea aparentă a casei variau din loc în loc. De la sosirea noastră în peşteră, luminile din tavan se diminuaseră, simulând un apus de soare, dar numai câteva ferestre erau luminate, toate în aripa stângă. Restul casei avea un aspect ameninţător, paloarea pietrei, iregularitatea construcţiei şi întunericul din majoritatea ferestrelor sugerând o stivă de cranii.

Cu puţin înainte de a coborî din trăsură, din casă năvăliră servitorii să ne întâmpine. Era o trupă de roboţi casnici umanoizi, genul cu care în oraş oricine s-ar fi simţit confortabil, dar aceştia fuseseră prelucraţi astfel încât să semene cu nişte vampiri scheletici şi cavaleri descăpăţânaţi. Mecanismele lor fuseseră modificate, toţi şchiopătau şi scârţâiau, iar cutiile vocale fuseseră scoase din funcţiune.

— Unchiul tău a avut o groază de timp la dispoziţie, am spus.

— Richard, ţi-ar fi plăcut de Giles. Era un tip foarte amuzant.

— Te cred pe cuvânt.

Servitorii ne conduseră în partea centrală a casei, apoi printr-un labirint de coridoare reci şi întunecate.

În cele din urmă, am ajuns într-o cameră spaţioasă, cu pereţii acoperiţi de catifea roşie. Într-un colţ se afla un holo-pian, şi partitura era deschisă deasupra proiecţiei claviaturii. Mai erau acolo un birou de malahit, câteva biblioteci pline de cărţi, o

lustră simplă, trei sfeşnice mici şi două şeminee într-un evident stil gotic, un foc adevărat arzând într-unui dintre ele. Dar piesa centrală a încăperii era masa de mahon, în jurul căreia se adunaseră alţi trei musafiri.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi, spuse Childe, închizând în urma noastră două uşi masive de lemn. Acum, prezentările.

Ceilalţi ne priviră cu interes scăzut.

Singurul bărbat din grup purta un exoschelet bogat în decoraţiuni: o structură barocă de vergele, plăci articulate, cabluri şi servomecanisme. Faţa avea pielea de un alb cadaveric, cu nuanţe întunecate sub obrajii ascuţiţi. Ochii erau ascunşi de ochelari. Părul - nişte şuviţe negre, aspre.

Din când în când, trăgea dintr-o pipă de sticlă, conectată la un mini-dispozitiv ce bolborosea pe masa din faţa lui.

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Căpitanul Forqueray, spuse Childe. Căpitane, acesta este Richard Swift şi... Doctorul Trintignant.

— Încântat să vă cunosc, am spus eu, întinzându-mă peste masă, să dau mâna cu Forqueray.

Parcă aş fi strâns în palmă tentaculul rece al unui calmar.

— Căpitanul este un ultranaut, stăpânul lui *Apollyon,* un vânător de lumină care orbitează în jurul lui Yellowstone, adăugă Childe.

Trintignant se abţinu să se apropie de el.

— Timid, Doctore? spuse Forqueray, cu voce deopotrivă adâncă şi stridentă, de clopot spart.

— Nu, doar prudent. Este bine cunoscut faptul că am duşmani printre ultranauţi.

Trintignant îşi scoase pălăria şi îşi mângâie creştetul, de parcă ar fi aranjat nişte fire de păr rebele. Pe cap îi fuseseră sculptate nişte valuri argintii, care îl făceau să pară un filfizon cu perucă de pe vremea regilor, cufundat în mercur.

— Aveţi duşmani peste tot, spuse Forqueray trăgând din pipa bolborositoare. Dar nu vă port pică pentru atrocităţile comise şi garantez că şi echipajul meu vă va face aceeaşi favoare.

— Sunteţi foarte amabil, spuse Trintignant, după care strânse mâna ultranautului un timp suficient pentru a fi considerat politicos. Dar de ce ar trebui să mă îngrijoreze echipajul?

— Nu contează, interveni una dintre cele două femei. Cine e tipul ăsta şi de ce îl urăşte toată lumea?

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe Hirz, spuse Childe, arătând spre femeia care vorbise adineauri.

Avea statura unui copil, însă faţa ei era fără îndoială a unei femei. Era îmbrăcată cu nişte haine negre, sobre, strâmte pe corp, care nu făceau altceva decât să-i pună în evidenţă constituţia miniaturală.

— Hirz este - căută cuvântul potrivit - o mercenară.

— Prefer să mă consider o specialistă în recuperarea de informaţii. Domeniul meu este infiltrarea clandestină pentru firmele de nivel înalt din Centura Scânteietoare - uneori chiar spionaj fizic. Deşi, de cele mai multe ori sunt un hacker. Şi sunt a naibii de bună.

Hirz se opri să soarbă nişte vin.

— Dar destul despre mine. Cine-i fantele argintiu şi ce a vrut să spună Forqueray prin atrocităţi?

— Chiar nu cunoaşteţi reputaţia lui Trintignant? am întrebat mirat.

— Uite ce e. Între contracte, eu stau congelată. Asta înseamnă că pierd o mare parte din rahatul din Oraşul Abis. Aşa că las-o baltă.

Am dat din umeri şi, cu un ochi la Doctor, i-am povestit lui Hirz ceea ce ştiam despre Trintignant. Am schiţat în linii mari începuturile carierei sale de cibernetician experimental, modul în care reputaţia sa de inovator temerar l-a adus în cele din urmă în atenţia lui Calvin Sylveste.

Calvin l-a recrutat în echipa lui de cercetători, dar colaborarea nu a fost una fericită. Dorinţa lui Trintignant de a descoperi contopirea perfectă între trup şi maşină devenise o obsesie; chiar perversă - susţineau unii. În urma unui scandal legat de experimentele realizate pe subiecţi fără acordul acestora, Doctorul a fost obligat să-şi continue singur cercetările, metodele sale fiind prea extreme chiar şi pentru Calvin.

Astfel că Trintignant s-a dat la fund, continuându-şi experimentele îngrozitoare pe singurul subiect care îi rămăsese.

El însuşi.

— Aşadar, spuse al treilea oaspete. Pe cine avem aici? Un cibernetician obsedat şi înverşunat, căruia îi plac transformările extreme. Un specialist în infiltrări, care se pricepe să pătrundă în

medii protejate şi foarte periculoase. Un tip cu o navă la dispoziţia lui, împreună cu echipajul care să o conducă.

Privi apoi spre Childe, timp în care i-am admirat profilul fin, oarecum familiar. Părul ei lung era negru ca spaţiul interstelar, prins la spate cu o clamă-bijuterie, care sclipea într-o constelaţie de culori pastelate. Cine era? Eram sigur că ne mai întâlnisem o dată sau, cine ştie, de două ori. Poate că trecusem unul pe lângă celălalt printre mormintele din Monumentul Celor Optzeci, în timp ce vizitam morţii.

— Şi Childe, continuă ea. Un tip cunoscut cândva drept pasionat de provocările complexe, dar considerat mort mult timp.

Apoi îşi întoarse spre mine privirea pătrunzătoare.

— Şi tu, în cele din urmă.

— Cred că te cunosc, am spus, simţindu-i numele pe vârful limbii.

— Bineînţeles că mă cunoşti.

Deodată, privirea ei era plină de dispreţ.

— Sunt Celestine. Cândva, ai fost căsătorit cu mine.

Childe ştiuse tot timpul că ea se afla acolo.

— Ce se întâmplă aici? am spus, străduindu-mă să par cât mai rezonabil cu putinţă, şi nu pe cale de a-mi pierde cumpătul într-o companie aşa de aleasă.

Celestine îşi retrase mâna dintr-a mea, după ce ne-am salutat.

— Roland m-a invitat aici, Richard. La fel a procedat şi cu tine, folosind aceleaşi aluzii la nu ştiu ce descoperire.

— Dar eşti...

— Fosta ta soţie?

Încuviinţă din cap.

— Mai precis, ce anume îţi aminteşti, Richard? Să ştii că am auzit nişte zvonuri foarte ciudate. Cum că m-ai fi şters din memoria ta de lungă durată.

— Te-am ascuns doar, nu te-am şters. Este o mică diferenţă.

Încuviinţă cu subînţeles.

— Bănuiesc.

I-am privit pe ceilalţi musafiri, care ne studiau. Chiar şi Forqueray aştepta, cu pipa la câţiva centimetri distanţă de gură. Toţi aşteptau să spun ceva, orice.

— De ce eşti aici, Celestine?
— Nu-ţi aduci aminte, nu-i aşa?
— Ce să-mi aduc aminte?
— Ce făceam pe vremea când eram căsătoriţi, Richard.
— Mărturisesc că nu.
Childe tuşi.
— Richard, soţia ta era la fel de fascinată de extratereştri ca şi tine. Era unul dintre cei mai renumiţi specialişti din oraş în jonglerii minţii, deşi a fost prea modestă ca să recunoască.
Se opri, parcă aşteptând permisiunea lui Celestine să continue.
— I-a vizitat cu mult înainte ca voi să vă întâlniţi şi a petrecut mai mulţi ani în staţia de cercetare de pe planeta Spindrift. Ai înotat cu jonglerii, nu-i aşa, Celestine?
— O dată sau de două ori.
— Şi le-ai permis să-ţi remodeleze mintea, să-ţi transforme sistemul nervos, fie şi numai temporar, într-unul profund extraterestru.
— Nu a fost chiar aşa mare lucru, spuse Celestine.
— Într-adevăr, pentru că ai avut norocul de a ţi se întâmpla ţie. Dar pentru cineva ca Richard, care dorea cu fiecare fibră a fiinţei sale să cunoască formele de viaţă extraterestre, ar fi fost ceva cu totul excepţional.
Se întoarse spre mine.
— Mă înşel?
— Recunosc, am făcut tot ce-am putut ca să ajung în contact cu jonglerii, am răspuns, ştiind că ar fi inutil să neg. Dar nu a fost posibil. Familia mea nu a avut resursele financiare necesare pentru a mă trimite pe una dintre lumile lor, iar instituţiile care finanţau de regulă aceste expediţii, de exemplu, Institutul Sylveste, şi-au îndreptat atenţia în altă parte.
— Atunci Celestine a avut un mare noroc, nu-i aşa?
— Nu cred că cineva ar putea să nege. Una e să speculezi forma conştiinţei extraterestre, dar să bei din ea, să te afunzi în ea, să o cunoşti intim, ca un amant...
M-am oprit o clipă.
— Ia staţi puţin. Celestine, n-ar trebui să fii pe Resurgam? Este imposibil ca expediţia să fi ajuns acolo şi să se fi întors deja.
Mă privi ca o pasăre de pradă, înainte de a-mi răspunde.

— Nu m-am mai dus.
Childe se aplecă şi-mi umplu paharul.
— A fost refuzată în ultimul moment, Richard. Sylveste avea ciudă pe toţi cei care îi vizitaseră pe jongleri, aşa că a hotărât deodată că sunt instabili şi nu poate avea încredere în ei.
M-am uitat surprins la Celestine.
— Atunci, în tot acest timp...
— Am fost aici, în Oraşul Abis. Richard, nu fi aşa dărâmat. Când am aflat că fusesem refuzată, tu deja hotărâseşi să mă elimini din trecutul tău. În felul ăsta, a fost mai bine pentru amândoi.
— Şi înşelătoria...
Childe puse o mână pe umărul meu, împăciuitor.
— Nu a fost nici o înşelătorie. Pur şi simplu nu te-a mai contactat niciodată. Nici o minciună, nici o înşelătorie, nu ai de ce să fii ranchiunos.
L-am privit mânios.
— Atunci de ce naiba se află aici?
— Pentru că, întâmplător, am nevoie de cineva cu talentele dobândite de Celestine de la jongleri.
— Care presupun?
— Iscusinţă nemaivăzută la matematică.
— Şi la ce ţi-ar folosi asta?
Ghilde se întoarse spre ultranaut, făcând un semn înspre instalaţia care făcea bulbuci.
— O să-ţi arăt imediat.

Pe masă se afla un sistem antic de holo-proiecţie. Childe ne înmâna un fel de lorniete, iar noi, ca nişte spectatori miopi, am studiat formele ce-şi făceau apariţia deasupra mesei lustruite de mahon.
Un număr infinit de stele, de un alb intens sau roşii ca focul, desenară un model dantelat pe albastrul închis, de catifea.
Childe începu să povestească:
— Cu mai bine de două secole şi jumătate în urmă, unchiul Giles, ale cărui creaţii artizanale, oarecum pesimiste, le-aţi văzut deja, a luat o decizie foarte importantă. S-a angajat în ceva numit în familia noastră, şi doar în mare taină, „Programul”.
Childe ne spuse că Programul fusese o încercare tainică de explorare îndepărtată a spaţiului.

Giles plănuise toată munca, pe care o finanţa direct din resursele familiei. A făcut asta cu atâta pricepere, încât aparenta bogăţie a Casei Childe nu a fost niciodată pusă în pericol, deşi Programul intrase în cele mai costisitoare faze. Doar câţiva membri ai dinastiei noastre îi cunoşteau existenţa, şi numărul acestora se micşoră pe măsură ce trecea timpul.

Majoritatea banilor s-au dus la ultranauţi, care ajunseseră deja un grup puternic.

Aceştia construiseră sonde spaţiale autonome, în conformitate cu dorinţele unchiului, după care le-au lansat spre o varietate de sisteme. Ultranauţii le-ar fi putut lăsa ei în sistemele din raza de acţiune a vânătorilor de lumină, dar ideea era ca numai familia să aibă acces la orice eventuală descoperire. Astfel că sondele au traversat singure spaţiul, cu o fracţiune din viteza luminii, iar ţintele spre care au fost trimise erau toate nişte sisteme puţin cercetate, la limita spaţiului cunoscut.

Sondele au redus viteza cu ajutorul pânzelor solare, au ales pentru explorare lumile mai interesante, apoi au intrat pe orbita acestora.

Au fost coborâţi roboţii, echipaţi pentru a supravieţui zeci de ani la suprafaţă.

Childe îşi mişcă mâna deasupra mesei. Începură să pornească linii de la una dintre stelele cele mai roşii, care am bănuit că era a lui Yellowstone. Razele ajungeau la alte stele, formând o păpădie stacojie tridimensională, mare de câteva zeci de ani-lumină.

— Cu siguranţă maşinăriile astea au fost destul de inteligente, spuse Celestine. Mai ales după standardele vremii.

Childe încuviinţă cu entuziasm.

— Bineînţeles! Nişte belele mici şi viclene. Subtile şi ascunse, şi harnice. Trebuiau să fie aşa, pentru a putea funcţiona atât de departe de supravegherea umană.

— Şi presupun că au găsit ceva? am întrebat.

— Au găsit, răspunse morocănos Childe, ca un magician a cărui vrajă a fost stricată de un cârcotaş insistent. Dar nu imediat. Giles înţelegea că era imposibil - sondele aveau nevoie de zeci de ani ca să ajungă la cele mai apropiate sisteme la care fuseseră trimise, mai trebuiau luate în considerare şi decalajele de timp din comunicare. Aşa că s-a resemnat să aştepte

patruzeci sau cincizeci de ani, care reprezentau varianta optimistă.

Făcu o pauză şi sorbi din vin.

— A naibii de optimistă. Au trecut cincizeci de ani... apoi şaizeci... dar pe Yellowstone nu a ajuns nici o veste, cel puţin nu în timpul vieţii lui. Din când în când, sondele găseau câte ceva, dar deja alţi exploratori umani făcuseră aceleaşi descoperiri. Şi pe măsură ce anii au trecut, iar descoperirile nu s-au confirmat, unchiul meu a devenit tot mai trist şi mai amărât.

— N-aş fi ghicit niciodată, spuse Celestine.

— În cele din urmă, a murit, amărât şi nemulţumit, simţind că universul îi jucase o festă cosmică sinistră. Cu tratamentele potrivite, ar mai fi trăit vreo cincizeci sau şaizeci de ani, dar cred că ştia deja că e o pierdere de vreme.

— Tu ţi-ai înscenat moartea cu un secol şi jumătate în urmă, am spus. Nu mi-ai spus că era ceva legat de o problemă de familie?

Dădu din cap spre mine.

— Asta a fost când unchiul mi-a povestit despre Program. Până atunci, nu am ştiut nimic, nu auzisem nici cel mai mic zvon. Nimeni din familie nu auzise. Desigur, atunci proiectul nu ne costa aproape nimic, aşa că nu trebuia ascunsă nici o scurgere de bani.

— Şi după aceea?

— Am jurat să nu fac greşeala unchiului meu. M-am hotărât să dorm până când maşinăriile trimit un raport, şi să adorm la loc, dacă raportul se dovedeşte a fi o alarmă falsă.

— Să dormi?

Pocni din degete şi un perete întreg al încăperii se dădu la parte, lăsând să se vadă o încăpere goală, în care se aflau doar nişte dispozitive.

Am studiat interiorul camerei.

Era acolo o cutie de genul acelora pe care Forqueray şi neamul lui le foloseau la bordul navelor, în timpul inducerii comei de lungă durată, înconjurată de instalaţii numeroase şi complicate necesare funcţionării, pe care pâlpâiau o sumedenie de luminiţe verzui. Cu ajutorul unei asemenea dispozitiv, ciclul de viaţă de peste patru sute de ani al unui om se putea prelungi cu mai multe secole, deşi coma indusă avea riscurile sale.

— Am petrecut un secol şi jumătate în drăcovenia asta, trezindu-mă la fiecare cincisprezece sau douăzeci de ani, când ajungea un mesaj de la vreo sondă. Trezirea e partea cea mai nasoală. Te simţi ca de sticlă, de parcă la următoarea mişcare pe care o faci, la următoarea răsuflare, o să te spargi într-un miliard de bucăţi. Trece de fiecare dată, şi întotdeauna uiţi după o oră, dar niciodată nu este uşor, spuse, vizibil înfiorat. De fapt, mă gândesc uneori că devine mai dificil de fiecare dată.

— Asta înseamnă că echipamentele tale au nevoie de întreţinere, spuse cu indiferenţă Forqueray. Bănuiam că este o cacealma. Unii dintre ultranauţi îşi împletesc o şuviţă la fiecare trecere prin spaţiul interstelar, să le aducă aminte de faptul că au supravieţuit nenumăratelor ghinioane prin care poate trece o navă. Dar părul împletit simboliza, de asemenea, fiecare trezire din morţi, la sfârşitul călătoriei.

Simţeau durerea la fel ca şi Childe, deşi nu erau dispuşi să recunoască.

— Cât timp stăteai treaz de fiecare dată? am întrebat.

— Nu mai mult de treisprezece ore. Asta era de obicei suficient pentru a-mi da seama dacă mesajul era sau nu interesant. Îmi îngăduiam o oră sau două pentru a mă pune la curent cu ştirile, cu ce se petrecea în universul larg. Dar trebuia să fiu disciplinat. Dacă rămâneam treaz mai multă vreme, riscam să mă copleşească ideea de a reveni la viaţa obişnuită. Camera începea să semene a închisoare.

— De ce? Cu siguranţă timpul subiectiv se scurgea foarte repede.

— Se vede că nu ai trecut niciodată printr-o comă indusă, Richard. E adevărat, când eşti îngheţat, nu eşti conştient de nimic, dar tranziţiile către şi de la starea rece par o eternitate, pline de vise ciudate.

— Dar sperai să merite efortul?

Childe încuviinţă.

— Poate că da. Ultima dată m-am trezit acum şase luni, şi de atunci nu m-am mai întors în această cameră. În schimb, mi-am petrecut timpul adunând resursele şi oamenii pentru o expediţie cu totul şi cu totul ieşită din comun.

Făcu să se schimbe proiecţia de deasupra mesei, apropiind o anumită stea.

— Nu vă voi plictisi cu numere de catalog, e suficient să vă spun că este un sistem de care nimeni de la această masă, poate cu excepţia lui Forqueray, nu a mai auzit vreodată. Nici o colonie umană nu a fost vreodată acolo şi nici o navetă cu echipaj nu a trecut vreodată la mai puţin de trei ani-lumină de el. Cel puţin, nu în ultima vreme.

Apropie şi mai mult imaginea, cu o viteză ameţitoare.

Îşi făcu apariţia o planetă de mărimea unui craniu, suspendată deasupra mesei.

Era în întregime colorată în nuanţe de gri şi ruginiu-închis, cu cratere şi gropi pe ici, pe colo, din cauza impacturilor şi, probabil, a vechilor condiţii meteorologice. Deşi părea a avea atmosferă, un halo albăstrui-fumuriu înconjura planeta şi existau calote de gheaţă la ambii poli, lumea nu părea nici locuită, nici îmbietoare.

— Primitor loc, nu-i aşa? spuse Childe. Eu îl numesc Golgotha.

— Frumos nume, spuse Celestine.

— Din păcate, nu este o planetă prea frumoasă.

Childe mări din nou imaginea, astfel că am trecut razant pe lângă suprafaţa aridă, aparent lipsită de viaţă.

— Să fiu sincer, e destul de lugubru pe-aici. Este aproape de mărimea lui Yellowstone, primeşte aproape aceeaşi cantitate de lumină de la steaua sa. Nu are satelit. Gravitaţia la suprafaţă este aproape 1G, astfel încât în costum nu se simte diferenţa. Uşoară atmosferă de dioxid de carbon şi nici un semn că s-ar fi întâmplat ceva acolo. Suprafaţa este intens radiată, dar ăsta e singurul risc, şi îl putem rezolva. Din punct de vedere tectonic, Golgotha este moartă, nu au mai existat impacturi majore la suprafaţă de câteva milioane de ani.

— Sună plictisitor, spuse Hirz.

— Probabil aşa şi este, dar nu asta era ideea. Vedeţi voi, pe Golgotha se află ceva.

— Ce anume? întrebă Celestine.

— Acel lucru, răspunse Childe.

Se arăta la orizont.

Era înalt şi întunecat, fără trăsături precise. La prima vedere, semăna cu turla unei biserici în ceaţa dimineţii. Se îngusta pe măsură ce se înălţa, ca un gât subţire, înainte de a se lărgi înspre capăt, până la a semăna cu un bulb, ceea ce-i dădea în final forma unui ac cu gămălie.

Deşi nu i se putea preciza nicidecum mărimea sau compoziţia, era cu siguranţă o structură, şi nu o ciudată formaţiune biologică sau minerală. Pe Grand Teton, mai multe microorganisme unicelulare au reuşit să ridice din sedimente turnuri zvelte, care au devenit cea mai renumită atracţie naturală a lumii. Deşi turnurile au atins înălţimi impresionante, având adesea forme ciudate, erau cu siguranţă rezultatul unor procese biologice întâmplătoare, şi nu fuseseră produse în mod conştient. Structura de pe Golgotha era prea asimetrică şi prea solitară. Dacă ar fi fost o creatură vie, m-aş fi aşteptat să văd mai multe la fel, drept dovadă a unei ecologii care sprijină diferitele organisme.

Chiar dacă era o fosilă, moartă de milioane de ani, nu aş fi crezut că era singura de pe întreaga planetă.

Nu. Mai mult ca sigur, acel lucru fusese adus acolo.

— O structură? l-am întrebat pe Childe.

— Da. Sau o instalaţie. Nu e uşor de precizat, spuse zâmbind. L-am botezat „Turnul Sângeros”. Arată chiar inocent, nu-i aşa? Până te uiţi mai de aproape.

Ne-am învârtit în jurul Turnului sau ce-o fi, privindu-l din toate direcţiile. Acum, că îl vedeam mai de aproape, devenise evident că suprafaţa era extrem de detaliată, plină de modele şi texturi cu forme geometrice complexe, în jurul cărora şerpuiau tuburi interne şi umflături ca nişte vene. Asta îmi clătină încrederea în varianta unui obiect non-biologic.

Părea acum o contopire puternică între animal şi maşină: ceva grotesc, care i-ar fi plăcut unchiului dement al lui Childe.

— Cât de înalt este? am întrebat.

— Două sute cincizeci de metri, spuse Childe.

Pe suprafaţa Golgotei apărură câteva luminiţe, ca nişte fulgi metalici desprinşi de pe partea laterală a structurii.

— Astea ce sunt?

— Ce-ar fi să-ţi arăt? îmi răspunse Childe.

Mări şi mai mult imaginea, până când luminiţele căpătară forme distincte.

Erau oameni.

Sau, mai precis, nişte rămăşiţe care aparţinuseră cândva unor oameni. Era imposibil de spus câţi se aflau acolo. Toţi fuseseră mutilaţi: zdrobiţi sau retezaţi sau tăiaţi în două, pe ici, pe colo se vedeau resturile împrăştiate ale costumelor spaţiale. Părţi

retezate din trup pluteau chiar şi la zeci de metri de stăpânul lor.

De parcă ar fi fost aruncate într-o criză de nervi.

— Cine erau? întrebă Forqueray.

— Membri ai unui echipaj care a încetinit în acest sistem pentru a-şi repara scutul, răspunse Childe. Pe căpitanul lor îl chema Argyle. Au dat întâmplător peste Turn şi au început să-l exploreze, convinşi că avea o imensă valoare tehnologică.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei?

— Au intrat în echipe mici, uneori chiar singuri, înăuntrul Turnului au trecut printr-o serie de provocări, fiecare mai dificilă decât cea anterioară. Dacă făceau o greşeală, Turnul îi pedepsea. La început, pedepsele au fost uşoare, dar au devenit în mod constant mai violente. Secretul era să ştii când să te recunoşti învins.

M-am aplecat în faţă.

— De unde ştii toate astea?

— Pentru că Argyle a supravieţuit. E drept, nu mult timp, dar suficient pentru ca sonda mea să afle câte ceva de la el. Vedeţi voi, sonda a fost tot timpul pe Golgotha, a văzut sosirea lui Argyle, s-a ascuns şi a înregistrat lupta echipelor cu Turnul. Şi l-a văzut târându-se afară, cu puţin înainte ca ultimul dintre colegii săi să fie aruncat.

— Nu ştiu dacă sunt pregătit să am încredere în mărturia unei maşini sau a unui om aflat în pragul morţii, am spus.

— Nici nu trebuie să fii, răspunse Childe. Trebuie doar să crezi ceea ce vezi. Vezi acele urme lăsate în praf? Toate duc la Turn, şi aproape nici una nu duce spre cadavre.

— Şi asta ce înseamnă?

— Asta înseamnă că au pătruns în Turn, aşa cum a afirmat Argyle. Observă şi modul în care sunt distribuite rămăşiţele. Nu toate se află la aceeaşi distanţă. Cu siguranţă au fost aruncate de la înălţimi diferite, asta însemnând că unii dintre ei au ajuns mai aproape de vârf decât ceilalţi. Din nou, asta se potriveşte cu varianta lui Argyle.

Am avut senzaţia inevitabilă că ştiu unde bate.

— Şi vrei ca noi să mergem acolo, să aflăm ce anume i-a interesat. Am dreptate?

Zâmbi.

— Mă cunoşti atât de bine, Richard.

— Credeam că te cunosc. Dar ar trebui să fii nebun să vrei să te apropii de acel lucru.

— Nebun? Poate. Sau poate doar foarte, foarte curios. Întrebarea e...

Făcu o pauză şi se aplecă peste masă să-mi umple paharul, privindu-mă în ochi în tot acest timp.

— Tu cum eşti?

— Nici una, nici alta, am răspuns.

Dar Childe putea fi foarte convingător. O lună mai târziu, eram congelat la bordul navei lui Forqueray.

2.

Am intrat pe orbită în jurul Golgothei.

Treziţi din coma indusă, ne-am strâns să luăm micul dejun şi am luat un mini-transportor spre o punte din compartimentele superioare ale vânătorului de lumină.

Toţi erau acolo, inclusiv Trintignant şi Forqueray, acesta din urmă trăgând din aceleaşi impresionante retorte şi tuburi întortocheate pe care le adusese cu el de pe Yellowstone. Trintignant nu dormise cu noi, dar nu părea deloc obosit. Avea, spunea Childe, propriile pretenţii referitoare la toaletă, incompatibile cu sistemele standard de comă indusă.

— Ei, cum a fost? întrebă Childe, prinzându-mă camaradereşte de umeri.

— La fel de... îngrozitor cum mă aşteptam. Vocea îmi sunase nedesluşit, propoziţiile se formau după o veşnicie în acea parte din creier destinată limbajului. Sunt încă un pic în ceaţă.

— Păi, rezolvăm asta imediat. Trintignant poate sintetiza ceva care stimulează funcţiile neurale, nu-i aşa, Doctore?

Trintignant mă privi cu mina lui generoasă, imobilă.

— Nici o problemă, prietene...

— Mulţumesc.

Mi-am făcut curaj. Mintea mea era înţesată de frânturi de imagini ale experimentelor cibernetice compromise, pentru care Trintignant era atât de faimos. Gândul că el mi-ar putea vârî în creier nişte maşinării minuscule făcea să mi se zbârlească pielea.

— Mulţumesc, dar deocamdată o să sar peste asta. Nu mi-o lua în nume de rău.

— Absolut deloc.

Trintignant arătă spre un scaun liber.

— Vino. Stai cu noi şi ia parte la discuţie. Subiectul, destul de interesant, se referă la visele pe care unii din noi le-au avut în timpul călătoriei.

— Vise?... Credeam că doar eu am visat. Nu am fost singurul?

— Nu, spuse Hirz, nu ai fost singurul. Într-unul din vise, eram pe o lună. Pe cea a Pământului, cred. Şi tot încercam să pătrund în această structură străină. Afurisita mă tot omora, dar mă întorceam de fiecare dată, de parcă eram readusă la viaţă special pentru asta.

— Şi eu am avut visul ăsta, am intervenit uimit. Şi încă un altul, în care mă aflam în interiorul unui...

M-am oprit, aşteptând să mi se formeze cuvintele în creier.

— Unui mormânt subteran. Mi-amintesc de o imensă bilă de piatră, care mă urmărea pe un coridor şi era cât pe ce să mă strivească.

Hirz dădu din cap.

— Visul cu pălăria, nu-i aşa?

— Dumnezeule, da! m-am înflăcărat, rânjind ca un nebun. Mi-am pierdut pălăria, şi am simţit o nevoie ridicolă de a o găsi!

Celestine îmi aruncă o privire ce sugera ceva între detaşare glacială şi ostilitate făţişă.

— Şi eu am avut acelaşi vis.

— Şi eu, chicoti Hirz. Dar am zis la naiba cu pălăria. Scuze, dar având în vedere cât ne plăteşte Childe, nu va fi o problemă să-mi cumpăr una nouă.

Urmă un moment ciudat, întrucât doar Hirz părea dispusă să discute onorariile generoase pe care Childe ni le plătea pentru această expediţie. Avansul fusese destul de mare, dar la întoarcerea pe Yellowstone urma să mai primim de nouă ori pe atât; sumă corectată pentru a ţine pasul cu inflaţia ce ar putea avea loc în acest timp, între şaizeci şi optzeci de ani, cât spusese Childe că va dura expediţia.

Generoase, da.

Cred totuşi că Childe ştia că unii dintre noi l-ar fi urmat şi fără să primească acel bonus irezistibil.

Celestine rupse tăcerea, întorcându-se spre Hirz.

— L-ai avut şi pe cel cu cuburile?

— Iisuse, da, spuse specialista în infiltrări, de parcă şi-ar fi amintit brusc. Cuburile. Dar tu, Richard?

— Şi eu, am răspuns, înfiorându-mă la amintirea acestuia.

Eram într-un grup de oameni prinşi în interiorul unei serii nesfârşite de camere cubice, dintre care multe conţineau surprize letale.

— Am fost retezat de o capcană. Tăiat cubuleţe, dacă îmi amintesc bine.

— Mda. Nu este nici pe lista mea cu moduri preferate de a muri.

Childe tuşi.

— Simt că trebuie să-mi cer scuze pentru aceste vise. Au fost nişte poveşti pe care le-am introdus în minţile voastre, cu excepţia Doctorului Trintignant, în timpul tranziţiei spre şi dinspre coma indusă.

— Poveşti? am spus.

— Le-am adaptat din mai multe surse, gândind că ne-ar pregăti pentru ceea ce ne aşteaptă.

— O moarte urâtă, la asta te referi? întrebă Hirz.

— De fapt, la rezolvarea problemei.

Childe îşi bău cafeaua neagră în timp ce vorbea, de parcă nu ne-ar fi aşteptat decât o liniştită plimbare în aer liber.

— Desigur, nimic din acele vise nu poate reflecta ce vom găsi în interiorul Turnului… dar nu vă simţiţi mai bine că le-aţi avut?

M-am gândit puţin înainte de a răspunde.

— Nu, nu chiar.

Treisprezece ore mai târziu ajunsesem la suprafaţa planetei şi inspectam costumele pe care Forqueray le pregătise pentru expediţie.

Erau nişte drăcovenii albe, lucioase, blindate, acţionate electric şi echipate cu suficientă inteligenţă artificială pentru a păcăli o încăpere plină de informaticieni. Se înfăşurau singure pe tine, formând o suprafaţă albă dintr-o singură bucată, care clădea celui ce o purta înfăţişarea unei figurine sculptate în săpun. Costumul învăţa repede cum te mişcai, se adapta şi anticipa mereu, ca un partener perfect de dans.

Forqueray ne spuse că fiecare costum era capabil să-şi ţină ocupantul în viaţă aproape nelimitat. Reziduurile personale se refoloseau într-un ciclu teoretic perfect închis şi ocupantul putea fi îngheţat dacă circumstanţele impuneau acest lucru.

Costumele puteau zbura şi îşi protejau utilizatorul în orice mediu extern, de la vid la abisul oceanului.

— Dar armele? întrebă Celestine, după ce ni s-a arătat cum să comandăm costumelor să execute ordinele.

— Arme? întrebă indiferent Forqueray.

— Am auzit de aceste costume, Căpitane. Ar trebui să conţină suficientă putere de foc pentru a distruge un mic munte.

Childe tuşi.

— Mă tem că nu va fi nici un fel de armă. I-am cerut lui Forqueray să le scoată de pe costume. Nu există nici unelte pentru tăiat. Şi nu vă veţi putea folosi de forţa brută. Servo-mecanismele nu vor permite.

— Cred că nu am înţeles bine. Ne pui în dezavantaj înainte de a intra?

— Nu, nici pe departe. Eu doar respect regulile impuse de Turn. Înăuntru nu sunt permise armele sau orice altceva care ar putea fi folosit împotriva lui, precum torţele de fuziune. Simte aceste lucruri şi acţionează în consecinţă. Este foarte deştept.

L-am privit.

— Mergem pe bâjbâite?

— Bineînţeles că nu. Argyle a aflat deja asta. Nu trebuie să facem din nou aceleaşi greşeli, nu-i aşa?

— Eu tot nu înţeleg, interveni Celestine când ne-am adunat lângă navetă, ca nişte statuete albe de săpun. De ce trebuie să luptăm după regulile lui? Cu siguranţă pe nava lui Forqueray există nişte arme pe care le-am putea folosi de pe orbită. L-am putea deschide ca pe o conservă.

—Da, spuse Childe, şi astfel să distrugem motivul pentru care am bătut atâta drum?

— Nu zic să-l ştergem de pe faţa Golgotei. Mă refer la o disecţie curată, chirurgicală.

—Nu va merge, Turnul este o creatură vie. Sau cel puţin o maşinărie mult mai inteligentă decât orice am întâlnit până în prezent. Nu va tolera uzul violenţei împotriva lui. Argyle a aflat asta pe propria piele. Chiar dacă nu se poate apăra împotriva unor asemenea atacuri, şi nu avem cum să ştim asta, cu siguranţă îşi va distruge conţinutul. Vom pierde totul.

— Dar, totuşi… fără arme?

— Nu chiar, spuse Childe, bătând uşor costumul în dreptul frunţii. La urma urmelor, avem propriile noastre creiere. De

aceea am adunat această echipă. Dacă forţa brută ar fi fost de ajuns, nu aş fi fost nevoit să răscolesc Yellowstone în căutarea unor asemenea intelecte de temut.

— Sper că nu-ţi râzi de noi, spuse Hirz din versiunea micşorată a costumului ei blindat.

— Forqueray? spuse Childe. Aproape am ajuns. Lasă-ne la suprafaţă, la doi kilometri de baza Turnului. Vom merge pe jos mai departe.

Forqueray îi făcu pe plac, aşezând pe sol formaţiunea triunghiulară. Costumele noastre fuseseră blocate în acest timp, dar acum ne recăpătasem controlul asupra lor.

Prin nenumăratele straturi de căptuşeală şi blindaj ale costumului am simţit textura grunjoasă a solului de sub picioare. Am ridicat mâna cu mănuşa groasă de protecţie şi am simţit briza din atmosfera subţire a Golgothei mângâindu-mi palma. Transmisia tactilă era fără cusur, şi când m-am mişcat, costumul a alunecat odată cu mine atât de uşor, încât nu m-am simţit deloc stânjenit. Priveliştea era deopotrivă impresionantă, costumul proiecta imaginea direct în câmpul meu vizual, fără a mă obliga să mă uit printr-o vizieră.

O fâşie în partea superioară a câmpului vizual prezenta o vedere la 360° în jurul meu şi puteam mări orice parte din ea aproape fără să mă gândesc. Diverse straturi, sonarul, radarul, de măsurare a temperaturii şi umidităţii, puteau aluneca la fel de uşor în câmpul vizual existent. Dacă mă uitam în jos, puteam chiar să cer costumului să mă scoată din imagine, astfel încât să pot vedea scena dintr-o perspectivă extracorporală. În timp ce mergeam, costumul trimitea lumini de cercetare în jur, formând uneori o gravură de neon, care din timp în timp cuprindea o stâncă de formă ciudată sau un model deosebit al urmelor de pe sol. După câteva minute, am modificat pragul de alertă al costumului până la un nivel suficient de protecţie, nici prea vigilent, nici prea îngăduitor.

Childe şi Forqueray preluară conducerea. Erau greu de distins, dar costumul meu ştersese parţial imaginile costumele lor, astfel încât păreau că merg protejaţi doar de o piele fantomatică. Când se uitau la mine, şi ei aveau aceeaşi iluzie în ceea ce mă privea.

Trintignant venea ceva mai în spate, mişcându-se cu rigiditatea unui robot cu care mă obişnuisem deja.

După aceea venea Celestine, şi eu cu puţin în urma ei.

Hirz încheia coloana, mărunţică, letală şi, acum că o cunoşteam ceva mai bine, deosebită de puţinii copii pe care îi întâlnisem vreodată.

În faţa coloanei, crescând într-una, se afla acel lucru pentru care venisem până aici.

Desigur, fusese vizibil cu mult înainte de a fi fost lăsaţi la sol. La urma urmei, Turnul avea înălţimea de un sfert de kilometru. Dar cred că alesesem cu toţii să îl ignorăm, să îl scoatem din percepţiile noastre, până când ne apropiem de el. De-abia acum ne îngăduiam coborârea acelor scuturi mentale, ne forţam imaginaţia să se confrunte cu existenţa turnului.

Imens şi tăcut, acesta străpungea cerul.

Era aşa cum ni-l arătase Childe, doar că părea mult mai masiv, mult mai prezent. Eram încă la un sfert de kilometru de baza lui, şi totuşi vârful lui voluminos, în formă de bulb, părea înclinat spre noi, mereu pe punctul de a cădea şi de a ne zdrobi. Efectul era intensificat de vreun nor care trecea ocazional la mare altitudine deasupra lui, producând curenţi rapizi de aer la suprafaţa Golgothei. Întregul turn părea că se răstoarnă. Mult timp, văzând imensitatea lucrului din faţa noastră, vechimea lui, capacitatea de a face rău, ideea de a încerca să ajungem în vârf a părut aproape o nebunie.

După aceea, o voce mică, raţională, mi-a adus aminte faptul că exact acest efect îl urmăriseră cei care construiseră Turnul.

Ştiind asta, a fost mult mai uşor să fac următorul pas spre baza lui.

— Ei bine, spuse Celestine, se pare că l-am găsit pe Argyle. Childe aprobă din cap. Da. Sau ce a mai rămas din amărât. Găsisem până atunci mai multe fragmente de cadavre, dar al lui era singurul aproape complet. Pierduse un picior înăuntrul Turnului, dar fusese în stare să se târască afară, înainte să fie ucis deopotrivă prin asfixiere şi sângerare. În acest loc, nu mult înainte de a muri, fusese intervievat de reprezentantul lui Childe, care de abia atunci a ieşit din ascunzătoare.

Poate se imaginase în prezenţa unui înger milostiv, de oţel.

Nu se păstrase prea bine. Pe Golgotha nu existau bacterii şi nici ceva ce putea fi numit cu indulgenţă climă, dar existau violente furtuni de nisip, care probabil acoperiseră şi descoperiseră pe rând cadavrul, erodându-l. Mai multe părţi din costum lipseau, iar casca era spartă, lăsând să i se vadă craniul. Straturile albe de piele se lipiseră de os pe ici, pe colo, dar nu suficient pentru a sugera o faţă.

Childe şi Forqueray priviră stingheriţi cadavrul, iar Trintignant îngenunche şi îl examină mai în amănunt. O cameră de filmat aparţinând ultranautului pluti în preajmă, observând scena cu numeroasele sale lentile.

— Orice i-o fi tăiat piciorul, a lucrat curat, raportă Doctorul, dând la o parte straturile sfâşiate din materialul costumului, pentru a dezveli ciotul. Vedeţi cum osul şi muşchiul au fost retezaţi pe acelaşi plan, ca o secţiune geometrică într-un solid? Aş spune că un laser a făcut asta, doar că nu văd nici un semn de cauterizare. Un jet de apă de mare presiune sau chiar o lamă extrem de ascuţită ar fi tăiat cu aceeaşi precizie.

— Fascinant, Doctore, spuse Hirz, îngenunchind lângă el. Pun pariu că a fost şi al naibii de dureros, nu-i aşa?

— Nu neapărat. Intensitatea durerii depinde de modul în care se sfârşeşte nervul atunci când este retezat. Se pare că nu şocul a fost cauza principală a decesului său.

Doctorul Trintignant atinse resturile unei fâşii de material roşu de lângă capătul piciorului.

— Nici pierderea de sânge nu a fost atât de rapidă cum s-ar presupune, dată fiind absenţa cauterizării. Această fâşie a fost probabil un bandaj din trusa de prim ajutor a costumului. Aproape sigur conţinea şi analgezice.

— Cu toate acestea, nu a fost suficient pentru a-l salva, spuse Childe.

— Nu. Trintignant se ridică, şi mişcarea lui îmi semăna cu mişcarea unui ascensor. Dar trebuie să recunoşti că s-a descurcat bine, ţinând cont de împrejurările nefavorabile.

În cea mai mare parte, Turnul Sângeros nu era mai lat de câteva zeci de metri, şi se îngusta considerabil chiar înainte de bulbul din vârf. Dar, ca o piesă zveltă de şah, partea inferioară se umfla mult, pentru a forma o bază lată. Masa aceea ca un podium avea probabil un diametru de cincizeci de metri: o

cincime din înălţimea structurii. De la distanţă, părea că se odihneşte în siguranţă pe bază: ca un obelisc grandios, care avea nevoie de o fundaţie adâncă să-l ancoreze de pământ.

Dar nu era aşa.

Baza Turnului nu atingea deloc suprafaţa Golgothei, ci plutea deasupra ei, la cinci sau şase metri în aer. De parcă cineva ar fi construit o clădire deasupra solului, după care a îndepărtat stâlpii de susţinere, iar aceasta a rămas pur şi simplu în picioare.

Am mers cu toţii încrezători spre marginea Turnului, apoi ne-am oprit. Nici unul dintre noi nu ţinea morţiş să păşească imediat înăuntru.

— Forqueray? spuse Childe.

— Da?

— Să vedem ce are de spus jucăria aia a ta.

Forqueray dădu drumul camerei de filmat să plutească sub Turn, într-o spirală largă, leneşă. Din când în când, atingea baza cu un mănunchi de raze laser, şi chiar veni în contact o dată sau de două ori, alunecând uşor de-a lungul ei. Forqueray rămase impasibil, privind în jos în timp ce absorbea informaţiile transmise către costumul său.

— Ei? spuse Celestine. Ce naiba îl ţine în aer?

Forqueray păşi sub Turn.

— Nu există nici un fel de câmp, nici cea mai mică perturbare a magnetosferei Golgothei. De asemenea, nici o modificare semnificativă în vectorul gravitaţional local. Şi, înainte de a presupune mai multe sofisticării decât este necesar, nu există nici un stâlp ascuns.

Celestine rămase tăcută pentru câteva clipe înainte de a răspunde.

— În regulă. Dar dacă Turnul nu are greutate? Există aer în atmosferă, nu prea mult, te asigur, dar dacă Turnul este gol pe dinăuntru? Poate că are suficientă flotabilitate care să-l menţină plutind ca un balon.

— Nu are, spuse Forqueray, deschizând palma să prindă camera, care veni spre el ca un vultur dresat. Indiferent ce se află deasupra noastră, este materie solidă. Nu-i pot ghici masa, dar blochează un flux apreciabil de raze cosmice, şi nici una dintre metodele noastre de scanare nu poate vedea prin el.

— Forqueray are dreptate, interveni Childe. Dar înţeleg de ce eziţi să accepţi, Celestine. Este perfect normal să ai un sentiment de negare.

— Negare?

— A faptului că ne confruntăm cu ceva în totalitate străin. Dar mă tem că îţi va trece, aşa cum mi-a trecut şi mie.

— O să trec peste el atunci când voi avea chef să trec peste el, spuse Celestine, apropiindu-se de Forqueray sub tavanul întunecos.

Privi deasupra şi în jurul ei, nu aşa cum admiră cineva o frescă, ci mai mult aşa cum se ghemuieşte un şoarece sub cizmă.

Dar ştiam exact la ce se gândeşte.

În patru secole de călătorii în spaţiul îndepărtat, creaturile extraterestre înzestrate cu conştiinţă fuseseră doar întrezărite. Bănuiam de multă vreme că ele se află undeva, acolo. Dar, pe măsură ce anii au trecut, această bănuială s-a mai stins. O lume după alta a dat la iveală doar nişte urme slabe, erodate de timp, ale culturilor care fuseseră poate glorioase cândva, dar care erau acum cu desăvârşire distruse. Jonglerii minţii erau în mod clar rezultatul unei inteligenţe, dar ei nu erau neapărat inteligenţi. Deşi în trecutul îndepărtat fuseseră împrăştiaţi de la o stea la alta, acum nu depindeau de nici un fel de tehnologie cunoscut de noi. Sibilinicii stăteau ceva mai bine, erau nişte minţi ascunse în cochiliile de spaţiu-timp restructurat.

Ei nu fuseseră niciodată zăriţi, iar natura şi intenţiile lor rămâneau îngrijorător de neclare.

Cu toate acestea, Turnul Sângeros era diferit.

În ciuda caracterului său straniu şi a faptului că îşi bătea joc de presupunerile noastre înguste, legate de modul în care se comportă materia şi gravitatea, era evident un lucru făcut de cineva. Şi, mi-am spus în sinea mea, dacă a reuşit să plutească până acum la suprafaţa Golgothei, era extrem de improbabil să-şi aleagă tocmai acest moment pentru a se prăbuşi.

Am păşit peste prag, urmat de ceilalţi.

— Te face să te întrebi ce fel de creaturi l-au construit, am spus. Dacă au avut aceleaşi temeri şi speranţe ca noi sau dacă au fost atât de mult înaintea noastră, încât să pară nişte zei.

— Nu-mi pasă deloc cine l-a construit, a ripostat Hirz. Eu vreau doar să ştiu cum să intru în afurisitul de turn. Vreo idee strălucită, Childe?

— Ar fi un mod.

L-am urmat şi ne-am adunat cu toţii într-o grămadă mică şi nervoasă sub centrul tavanului. Nu fusese vizibil mai înainte, dar chiar deasupra noastră se afla un cerc complet negru pe fundalul întunecat al părţii de dedesubt a Turnului.

— Pe aici? întrebă Hirz.

— Este singurul mod de a intra, confirmă Childe. Şi singurul mod de a ieşi în viaţă.

— Roland, m-am arătat curios, cum au intrat Argyle şi echipa lui?

— Probabil au avut ceva pe care să se urce. O scară sau ceva asemănător.

M-am uitat în jur.

— Acum nu se zăreşte nici o scară, nu-i aşa?

— Nu, dar nu contează. Nu avem nevoie de aşa ceva, nu îmbrăcaţi în aceste costume. Forqueray?

Ultranautul aprobă din cap şi aruncă în sus camera de filmat.

Aceasta zbură şi apoi dispăru în mica deschizătură. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic, în afară de lumina roşie intermitentă care venea de sus. După aceea, camera apăru şi coborî iar în mâna lui Forqueray.

— Sus este o încăpere, ne informă Forqueray. Este rotundă, cu deschizătura în mijloc, are cam douăzeci de metri în diametru, podeaua este plată, iar tavanul suficient de înalt pentru a ne permite să stăm în picioare. Nu se află nimic înăuntru. Există un fel de uşă închisă, care leagă încăperea de restul Turnului.

— Putem fi siguri că nu este nici un pericol acolo? am întrebat.

— Nu, răspunse Childe. Dar Argyle a spus că prima încăpere este sigură. Va trebui să-l credem pe cuvânt.

— Şi încăpem toţi acolo? Forqueray încuviinţă din cap.

— Cu uşurinţă.

Mi se părea că ar fi trebuit să existe un caracter festiv, dar am urcat fără a simţi însemnătatea momentului şi fără a avea vreo premoniţie. De parcă am fi păşit pe nişte versanţi lini de munte,

fără a lua în seamă pericolele care se aşterneau cu siguranţă înaintea noastră.

Interiorul era exact aşa cum ni-l descrisese Forqueray.

Încăperea era întunecoasă, dar camera de filmat o lumina puţin, iar senzorii costumelor noastre erau în stare să perceapă forma camerei şi să transpună această informaţie pe câmpurile noastre vizuale.

Podeaua părea a fi de metal, crestată în unele locuri, iar marginea din jurul deschizăturii era rotunjită şi deteriorată.

M-am aplecat să o ating, şi am simţit un aliaj dur, mat, care putea totuşi să cedeze la o anumită presiune. Pe ecranul meu vizual se derulară mai multe cifre, eram informat că temperatura podelei avea 160 de grade Celsius sub zero. Chemosenzorul din palmă raportă că în aliaj elementul principal era fierul, cu adaos de carbon aflat în nişte forme alotropice pe care nu le recunoştea. Existau urme microscopice ale aproape tuturor izotopilor stabili din tabelul periodic al elementelor, cu excepţia bizară a argintului. Ajunsese la această concluzie pe baza deducţiilor, întrucât atunci când încercase să răzuiască un strat microscopic din podea, pentru o analiză mai completă, dădu o serie de mesaje de eroare, după care rămase tăcut.

Am pus chemosenzorul în contact cu propriul meu costum.

Nu mai funcţiona.

— Repară-l, am ordonat costumului, autorizându-l să folosească pentru aceasta toate resursele necesare.

— Probleme, Richard? mă întrebă Childe.

— Costumul meu s-a stricat. Puţin, dar neplăcut. Nu cred că Turnul a fost prea încântat să iau o mostră din el.

— La naiba! Cred că ar fi trebuit să vă avertizez. Echipa lui Argyle a avut aceeaşi problemă. Nu îi place nici să fie tăiat. Presupun că te-ai ales cu un avertisment politicos.

— Generos din partea lui, am răspuns.

— Să ai grijă, bine?

Childe le spuse celorlalţi să îşi dezactiveze chemosenzorii până la noi ordine. Hirz bombăni, dar toţi ceilalţi acceptară în linişte.

Între timp, mi-am continuat studierea încăperii, considerându-mă norocos că nu am provocat o reacţie mai puternică. Zidul circular al încăperii părea făcut din acelaşi aliaj dur, mat, lipsit de detalii, cu excepţia zonei unde încadra ceva ce era cu

siguranţă o uşă, aflată la un metru deasupra podelei. Trei trepte formate din blocuri duceau spre aceasta.

Uşa era lată de un metru şi probabil de două ori mai înaltă.

— Hei, spuse Hirz. Pune mâna aici.

Îngenunche, apăsând podeaua cu palma.

— Ai grijă, am spus. Eu am făcut la fel şi...

— Stai liniştit, mi-am oprit chemo-cum-îi-spune.

— Atunci ce...

— Apleacă-te şi vezi singur.

Încet, am îngenuncheat cu toţii şi am atins podeaua. Când o atinsesem eu, era rece şi rigidă ca podeaua unui mormânt, dar acum se schimbase. Acum vibra, de parcă un motor puternic s-ar fi dezmembrat undeva în apropiere: o turbină pe punctul de a se desprinde din legături. Vibraţia creştea şi apoi se domolea. Se intensifica la fiecare treizeci de secunde, ca o respiraţie lentă.

— Este viu, spuse Hirz.

— Adineauri nu era aşa.

— Ştiu.

Hirz se întoarse să mă privească.

— Afurisitul de turn s-a trezit, de-aia. Ştie că suntem aici.

3.

M-am dus spre uşă şi am studiat-o amănunţit.

Proporţiile erau liniştitor de normale, trebuia doar să ne aplecăm puţin pentru a păşi. Dar uşa era acum închisă cu o placă netedă de metal, care probabil va aluneca într-o parte de îndată ce vom afla cum să o deschidem. Singurul indiciu venea de la cadrul gros, metalic, al uşii, pe care erau inscripţionate nişte semne geometrice şterse.

Nu le observasem mai devreme.

Semnele se aflau pe ambele laturi ale cadrului, începând din stânga jos, era un punct - prea perfect pentru a fi întâmplător acolo un triunghi echilateral cu baza sus, un pentagon şi un heptagon. Pe partea dreaptă mai erau trei figuri, fiecare cu câte unsprezece, treisprezece şi douăzeci de laturi.

— Ei bine? mă chestiona Hirz, privind peste umărul meu. Vreo idee strălucită?

— Numere prime, am spus. Cel puţin, asta este cea mai simplă explicaţie care îmi vine acum în minte. Numerele laturilor

figurilor din stânga sunt primele numere prime: unu, trei, cinci şi şapte.
— Şi pe cealaltă parte?
Childe răspunse în locul meu.
— Figura cu unsprezece laturi este următoarea din şir. Treisprezece este tot un număr prim, dar prea mare, iar douăzeci nu este prim.
— Aşadar, dacă alegem figura cu unsprezece laturi câştigăm?
Hirz întinse mâna, gata să atingă figura aflată cel mai jos pe partea dreaptă, la care putea ajunge fără să urce cele trei trepte.
— Sper că restul testelor sunt la fel de simp...
— Uşurel, coniţă, o tempera Childe, prinzând-o de încheietura mâinii. Nu trebuie să te grăbeşti aşa. Nu facem nimic până nu suntem cu toţii de acord. S-a înţeles?
Hirz îşi retrase mâna.
— Înţeles.
După câteva minute, toată lumea era de acord că figura cu unsprezece laturi era alegerea potrivită. Celestine nu a consimţit imediat, s-a uitat mult şi bine la figurile de pe partea dreaptă înainte de a ajunge la aceeaşi concluzie.
— Am vrut doar să fiu prudentă, atâta tot. Nu ne putem da cu presupusul. Poate că ei gândesc de la dreapta la stânga, astfel încât figurile din dreapta formează o secvenţă care trebuie completată de figurile din stânga. Sau poate că gândesc în diagonală, sau într-o direcţie mai puţin evidentă.
Childe dădu din cap.
— Iar alegerea evidentă s-ar putea să nu fie întotdeauna cea corectă. Ar putea exista o secvenţă mai complexă, mai elegantă, pe care noi să nu o vedem. Acesta este motivul pentru care am vrut să ne însoţească şi Celestine. Dacă poate cineva să vadă acele subtilităţi, atunci ea este aceea.
Celestine se întoarse spre el.
— Childe, nu te încrede prea mult în talentele pe care mi le-au dat jonglerii minţii.
— Nu voi face asta. Decât dacă trebuie.
Se întoarse apoi spre specialista în infiltrări, care stătea încă lângă uşă.
— Hirz... poţi continua.

Femeia întinse mâna şi atinse rama uşii, acoperind cu palma figura cu unsprezece laturi.

După o pauză de infarct, se auzi un bubuit şi am simţit podeaua vibrând mai tare ca înainte. Uşa se deschise greoi, lăsând să se vadă o altă încăpere întunecoasă.

Ne-am uitat cu toţii în jur, studiindu-ne unii pe alţii.

Nimic nu se schimbase, nici unul nu se alesese cu vreo rană subită, violentă.

— Forqueray? spuse Childe.

Ultranautul pricepuse. Camera zbură prin uşa deschisă, apoi se întoarse după câteva secunde.

— O altă încăpere metalică, mult mai mică. Podeaua se află la nivelul uşii, aşa că am câştigat aproape un metru în înălţime. Mai există o uşă, pe partea opusă, şi aceasta cu semne. Nu văd nimic altceva, doar metal.

— Dar pe partea cealaltă a *acestei* uşi? întrebă Childe. Sunt şi acolo semne?

— Camera nu a văzut nimic de genul ăsta.

— În cazul acesta, lasă-mă pe mine să fiu cobaiul. O să trec dincolo şi o să văd ce se întâmplă. Dacă uşa se închide după mine, presupun că voi putea să o deschid. Argyle spunea că Turnul nu a împiedicat pe nimeni să plece, atâta timp cât nu au încercat să pătrundă într-o altă încăpere.

— Încearcă şi vezi, spuse Hirz. Noi aşteptăm pe partea asta. Dacă uşa se închide după tine, te lăsăm un minut, apoi o vom deschide noi.

Childe urcă cele trei trepte şi trecu peste prag. Se opri, privi în jur, apoi se întoarse cu faţa spre noi, privindu-ne de sus.

Nu se întâmplase nimic.

— Se pare că uşa rămâne deocamdată deschisă. Cine vine cu mine?

— Stai puţin, am intervenit. Înainte de a trece cu toţii dincolo, nu ar trebui să studiem problema? Nu vrem să fim prinşi acolo, dacă este o problemă pe care nu o putem rezolva.

Childe merse spre uşa mai îndepărtată.

— Bună idee. Forqueray, conectează câmpul meu vizual cu al celorlalţi, te rog.

— Terminat.

Vedeam exact ce vedea şi Childe pe cadrul uşii. Semnele semănau cu cele descifrate adineauri, doar că simbolurile erau

acum diferite. Patru figuri necunoscute erau inscripţionate pe partea stângă a uşii, aliniate pe verticală. Fiecare figură era compusă din patru elemente rectangulare de mărimi diferite, îmbinate în diverse configuraţii. Childe privi spre partea cealaltă a uşii. Acolo erau alte patru figuri, oarecum similare cu cele văzute deja.

— Categoric, nu este o progresie geometrică, spuse Childe.

— Nu. Pare a fi mai degrabă un test de conservare a simetriei prin diferite translaţii, murmură Celestine. Primele trei figuri din stânga jos au fost rotite peste un număr întreg de unghiuri drepte, rezultând astfel formele corespondente din partea cealaltă. Dar cele două figuri din vârf nu sunt rotite simetric. Sunt imagini în oglindă, plus o rotaţie.

— Aşadar, apăsam figura din dreapta sus, da?

— Probabil. Dar şi cea din stânga ar merge.

— Mda, spuse Hirz. Dar numai dacă nu luăm în considerare lecţia învăţată la testul dinainte. Tâmpiţii care au făcut chestia asta au gândit de la stânga la dreapta.

Childe ridică mâna deasupra figurii din partea dreaptă.

— Sunt gata să apăs.

— Stai. Am urcat treptele şi am trecut peste prag, apropiindu-mă de Childe. Nu cred că ar trebui să fii singur aici.

Mă privi cu un fel de recunoştinţă. Nici unul dintre ceilalţi nu i se alăturase încă, şi m-am întrebat dacă aş fi făcut acest lucru, presupunând că eu şi Childe nu am fi fost vechi prieteni.

— Dă-i drumul, apasă, l-am îndemnat. Chiar dacă greşim, pedeapsa nu poate fi prea severă în acest stadiu.

Încuviinţă din cap şi apăsă simbolul din partea dreaptă.

Nu se întâmplă nimic.

— Poate cel din partea stângă...?

— Încearcă. Nu are ce să strice. Este evident că deja am făcut *ceva* greşit.

Childe apăsă celălalt simbol de pe rândul de sus.

Nimic.

Am scrâşnit din dinţi.

— În regulă. Ai putea încerca unul din simbolurile despre care ştim cu siguranţă că sunt greşite. Eşti gata să faci asta?

Childe mă privi şi încuviinţă.

— Nu m-am ostenit că îl aduc pe Forqueray până aici doar ca să se plimbe. Costumele astea sunt proiectate să reziste la multe lovituri.

— Chiar şi din partea extratereştrilor?

— Suntem pe cale de a afla, nu-i aşa?

Îşi mişcă palma şi apăsă una din figurile simetrice de jos.

Eram încordat, neştiind la ce să mă aştept în situaţia în care făceam o greşeală intenţionată, şi întrebându-mă dacă în acest caz era pus în aplicare codul de pedeapsă al Turnului. La urma urmelor, răspunsul considerat corect nu a reuşit să obţină nici un răspuns, astfel încât ce rost avea să fim penalizaţi pentru un răspuns greşit?

Apăsă figura, tot nu se întâmplă nimic.

— Aşteaptă, spuse Celestine, venind lângă noi. Am o idee. Poate că nu va răspunde, pozitiv sau negativ, până când nu suntem toţi în aceeaşi încăpere.

— Există doar un singur mod de a afla, adăugă Hirz, apropiindu-se.

Forqueray şi Trintignant ni se alăturară.

Când ultimul dintre ei trecu peste prag, uşa din spatele lor, cea prin care intrasem cu toţii, se închise. Nu exista nici un semn pe ea, totuşi, nimic din ce încercă Forqueray nu reuşi să o deschidă.

Ceea ce, bănuiesc, avea sens. Acceptasem deja următoarea provocare, trecuse vremea retragerilor pline de demnitate. Gândul acesta nu era prea liniştitor. Încăperea era mai mică decât precedenta, iar mediul era dintr-o dată cu mult mai claustrofobic.

Stăteam aproape umăr lângă umăr.

— Ştiţi, cred că prima încăpere a fost doar încălzirea, spuse Celestine. De-abia aici treaba începe să devină mai serioasă.

— Apasă odată afurisitul de simbol, se oţărî Hirz.

Childe făcu întocmai cum i se spusese. Ca şi mai înainte, urmă o pauză neplăcută, care dură probabil doar jumătate de secundă, dar păru infinit de lungă, de parcă soarta noastră ar fi fost cântărită de o maşinărie judiciară îndepărtată. După aceea, nişte bufnituri şi vibraţii semnalizară deschiderea uşii.

Simultan, se deschise iar uşa din spatele nostru. Ieşirea din Turn era liberă din nou.

— Forqueray... se auzi vocea lui Childe.

Ultranautul trimise în beznă camera de filmat.

— Ei bine?

— Devine puţin cam monoton. Altă încăpere, altă uşă, alt set de semne.

— Nici o capcană?

— Nici una care să poată fi observată de cameră, ceea ce nu înseamnă mare lucru.

— De data asta, mă duc eu, spuse Celestine. Nu vine nimeni până nu verific problema, s-a înţeles?

— Sunt de acord, încuviinţă Hirz, uitându-se în urmă, spre calea de ieşire.

Celestine păşi în întuneric.

Mi-am dat seama că nu-mi mai plăcea să îi văd pe ceilalţi de parcă nu ar fi purtat costume, deodată, păream cu toţii prea vulnerabili, şi pentru asta am ordonat oprirea editării câmpului meu vizual. Tranziţia a fost înceată, costumele se formară în jurul nostru ca nişte aure groase. Doar căştile rămaseră semitransparente, astfel încât îi puteam identifica pe ceilalţi fără ajutorul unor etichete vizuale greoaie.

— Este o altă şaradă matematică, spuse Celestine. Destul de uşoară şi acesta. Încă nu suntem solicitaţi prea tare.

— Mda, păi, îmi convine să nu prea fiu solicitată, comentă Hirz.

Childe nu păru impresionat.

— Eşti sigură de răspuns?

— Ai încredere în mine. Puteţi intra.

De data aceasta, semnele păreau mai complicate, şi la început mi-a fost teamă că Celestine fusese prea încrezătoare.

Pe partea stângă a uşii, întinzându-se deasupra acesteia, se afla o bandă verticală marcată cu mai multe canale orizontale situate la distanţe egale, semănând cu o riglă. Doar că unele dintre aceste canale tăiate cu mare grijă erau mai adânci decât altele. Pe partea cealaltă a uşii se afla o riglă similară, dar cu un alt aranjament al canalelor mai adânci, nici unul aliniat cu cel din stânga.

M-am uitat câteva secunde la cadrul uşii, gândindu-mă că soluţia îmi va trece pur şi simplu prin minte. M-am străduit să-mi recapăt inspiraţia care venea atât de natural altădată. Dar canalele refuzau să se potrivească vreunei ordini matematice.

L-am privit pe Childe, nici pe faţa lui nu se citea mai multă pricepere.

— Nu înţelegi? mă întrebă Celestine.

— Nu prea.

— Richard, sunt nouăzeci şi unu de canale, vorbi cu tonul unei profesoare care începe să-şi piardă răbdarea cu un elev mai leneş. Dacă numărăm de jos în sus, canalele următoare sunt mai adânci decât celelalte: al treilea, al şaselea, al zecelea, al cincisprezecelea... să mai continui?

— Cred că ar fi bine, recunoscu Childe.

— Mai sunt şapte canale adânci, terminând cu al nouăzeci şi unulea. Acum le vedeţi cu siguranţă. Gândiţi geometric.

— Aşa fac! am replicat, morocănos.

— Explică-ne, Celestine! ceru Childe, scrâşnind din dinţi.

Celestine oftă.

— Sunt numere triunghiulare.

— În regulă, admise Childe. Dar nu cred că ştiu ce e acela un număr triunghiular.

Celestine se uită în tavan pentru o clipă, de parcă şi-ar fi căutat inspiraţia.

— Aşa, gândeşte-te la un punct, bine?

— Mă gândesc.

— Acum înconjoară acel punct cu alte şase, toate la aceeaşi distanţă unul de celălalt. Ai priceput?

—Da.

— Continuă să adaugi puncte, întinzându-te în toate direcţiile, cât de mult îţi poţi imagina, fiecare punct având şase puncte în jurul său.

— Până aici am înţeles.

— Ar trebui să vezi ceva asemănător cu jocul de dame chinezesc. Acum, concentrează-te din nou asupra unui singur punct, aproape de centru. Trage o linie de la acesta la unul dintre cele şase puncte învecinate, apoi o altă linie la unul dintre cele două puncte aflate de o parte şi de cealaltă a vecinului ales. Apoi uneşte cele două capete. Ce ai obţinut?

— Un triunghi echilateral.

— Bun. Am avut grijă de trei. Acum închipuie-ţi că laturile triunghiului sunt de două ori mai lungi. Câte puncte sunt acum unite?

Childe răspunse după o mică ezitare.

— Şase. Cred.

—Da.

Celestine se întoarse spre mine.

— Richard, ai înţeles?

— Mai mult sau mai puţin... am recunoscut, încercând să vizualizez mintal formele.

— Atunci, să continuăm. Dacă triplăm laturile triunghiului, unim nouă puncte, plus încă unul aflat în centru. În total, zece. Urmează un triunghi de patru ori mai mare şi avem cincisprezece.

Se opri, să ne dea timp să-i urmărim raţionamentul.

— Mai sunt opt până la nouăzeci şi unu, care are treisprezece puncte pe fiecare latură.

— Ultimul canal, am spus, recunoscând în sinea mea că, indiferent despre ce fusese vorba în această problemă, Celestine o înţelesese cu siguranţă.

— Dar în acel interval sunt numai şapte canale adânci, continuă ea. Asta înseamnă că ne rămâne doar să găsim canalul din partea dreaptă corespunzător numărului triunghiular lipsă.

— Doar? se miră Hirz.

— Uite, este simplu. Eu *ştiu* răspunsul, dar nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt. Triunghiurile urmează o secvenţă simplă. Dacă pe rândul de jos al ultimului triunghi sunt N puncte, următorul va avea N+1. Unu plus doi fac trei. Unu plus doi plus trei fac şase. Unu plus doi plus trei plus patru fac zece. Apoi cincisprezece, apoi douăzeci şi unu...

Celestine făcu o pauză.

— Nu are rost să mă credeţi pe cuvânt. Desenaţi pe costumele voastre o tablă de şah - Forqueray, mă ajuţi? - şi începeţi să aranjaţi punctele în modele triunghiulare.

Aşa am făcut. Ne-a luat un sfert de oră, dar după aceea cu toţii, inclusiv Hirz, ne-am convins că Celestine avea dreptate. Singurul model care lipsea era cel pentru al cincizeci şi cincilea punct, care tocmai se potrivea cu unul dintre canalele adânci din partea dreaptă a uşii.

Era evident. *Acela* trebuia apăsat.

— Nu-mi place, comentă Hirz. Acum înţeleg... dar numai după ce am văzut. Dacă există vreun model pe care nici unul dintre noi nu îl poate vedea?

Celestine o privi cu răceală.

— Nu există.

— Uitaţi ce e, nu trebuie să vă certaţi, interveni Childe. Celestine a fost prima care a văzut soluţia, dar ştiam că aşa va fi. Hirz, nu trebuie să te simţi jignită. Nu te afli aici pentru talentul tău matematic. Nici Trintignant, nici Forqueray.

— Mda, păi să-mi spuneţi când pot să vă ajut cu ceva, spuse Hirz.

Întinse mâna şi apăsă canalul de pe partea dreaptă a uşii.

Totul a mers ca pe roate în următoarele cinci încăperi. Problemele ce trebuiau rezolvate deveniră tot mai grele, dar după ce ne consultam soluţia nu era niciodată atât de ascunsă încât să nu ne punem de acord. Pe măsură ce creştea complexitatea, se întâmpla la fel şi cu suprafaţa ocupată de cadrul uşii, dar în afară de asta nu se schimbase nimic în natura provocărilor. Nu am fost nici măcar o dată obligaţi să acţionăm mai rapid decât vroiam, şi întotdeauna Turnul ne-a oferit o cale de întoarcere, de fiecare dată după ce traversam o încăpere. Uşa din spatele nostru se închidea doar după ce intram cu toţii în încăperea unde se afla problema actuală, ceea ce însemna că putem să evaluăm orice problemă înainte de a ne angaja să o rezolvăm. Pentru a ne convinge că puteam într-adevăr să renunţăm, i-am spus lui Hirz să se întoarcă. A plecat nestânjenită, uşile din spate s-au deschis şi s-au închis pe rând, pentru a-i permite să treacă, după care reveni folosind soluţiile deja găsite.

Dar la întoarcere ne-a spus ceva ce ne-a atras atenţia.

— Nu ştiu dacă mi se pare sau...

— Ce e? sări Childe.

— Cred că uşile se micşorează tot mai mult. Cu siguranţă, tavanul este mai înalt în prima încăpere decât aici. Probabil că nu ne-am dat seama pentru că ne-a luat atât de mult să trecem dintr-o încăpere în alta.

— Nu prea are sens, comentă Celestine.

— Cum spuneam, poate doar mi s-a părut.

Dar ştiam cu toţii că nu i se păruse. Ultimele două daţi când am trecut peste pragul uşii, costumul mi s-a lovit de cadrul acesteia. Atunci nu am dat atenţie, nu mi-a păsat, dar aş fi vrut să nu fie adevărat.

— M-am întrebat şi eu ce e cu uşile, am spus. Nu vi se pare prea convenabil că prima uşă prin care am trecut a avut exact mărimea potrivită pentru noi? De parcă era dintr-o clădire omenească.

— Atunci de ce se micşorează? întrebă Childe.

— Nu ştiu. Dar cred că Hirz are dreptate. Şi mă îngrijorează chestia asta.

— Şi pe mine. Dar nu va deveni o problemă prea curând.

Childe se întoarse spre ultranaut.

— Forqueray, fă onorurile, te rog.

M-am întors şi am privit spre încăperea din faţa noastră. Uşa era acum deschisă, dar nici unul dintre noi nu trecuse încă dincolo. Ca întotdeauna, am aşteptat ca Forqueray să-şi trimită camera să filmeze şi să arate dacă în încăpere se afla vreo capcană vizibilă.

Camera zbură prin uşa deschisă.

Am văzut obişnuitele raze roşii măturând încăperea.

— Nu există nici o surpriză, ne comunică Forqueray, cu tonul obişnuit, uşor absent, cu care raporta informaţiile primite de la cameră. Este o încăpere metalică goală… doar cu puţin mai mică decât cea în care ne aflăm acum. La capătul îndepărtat se află o uşă, a cărei margine se întinde jumătate de metru în ambele părţi. De data asta, inscripţiile sunt complexe, Celestine.

— Mă descurc, nu-ţi fă probleme.

Forqueray se apropie de uşă, cu braţul ridicat şi palma deschisă. Expresia lui facială rămase calmă, în timp ce aştepta ca dispozitivul să se întoarcă la stăpânul său. Priveam cu toţii, după care, întrucât momentul se prelungea, am început să bănuim că s-a întâmplat ceva.

Încăperea din faţă era complet întunecată, nu se mai vedea pâlpâind nici o rază.

— Camera… spuse Forqueray.

Childe privi iute faţa ultranautului.

— Ce-i cu ea?

— Nu mai transmite. Nu ştiu unde e.

— Nu se poate.

— Dacă îţi spun. Ultranautul se uită la noi, fără să-şi ascundă prea bine teama. A dispărut.

Childe păşi în întuneric, prin cadrul uşii.

Tocmai îi admiram curajul, când am simţit podeaua vibrând. Am zărit cu colţul ochiului o mişcare rapidă, ca o pleoapă închizându-se.

Uşa din spate, cea prin care pătrunsesem în încăperea unde ne aflam, se închisese brusc.

Celestine căzu. Stătuse în pragul uşii.

— Nu... spuse, lovind serios podeaua.

— Childe! am strigat, fără să fie necesar, rămâi acolo unde eşti, tocmai s-a întâmplat ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— Uşa din spatele nostru a prins-o pe Celestine. E rănită...

Mă temeam de ce era mai rău, că uşa i-a retezat un braţ sau un picior în timp ce s-a trântit, dar din fericire nu era atât de grav. Îi deteriorase costumul în dreptul coapsei, zgâriindu-l puţin, dar ea nu fusese rănită. Partea deteriorată era încă etanşă, iar mobilitatea costumului şi sistemele vitale rămăseseră neafectate.

De fapt, mecanismele de autorefacere intraseră deja în funcţiune, reparând stricăciunea.

Celestine se aşeză în fund.

— Sunt bine. Impactul a fost puternic, dar nu cred că am produs vreo pagubă iremediabilă.

— Eşti sigură? am întrebat, oferindu-i o mână.

— Perfect sigură, răspunse, ridicându-se fără ajutorul meu.

— Ai avut noroc, spuse Trintignant. Ai blocat doar parţial uşa. Dacă nu era aşa, cred că rănile ar fi fost mult mai serioase.

— Cum s-a întâmplat? se interesă Hirz.

— Cred că Childe a declanşat asta, spuse Forqueray. De îndată ce a păşit în cealaltă încăpere, uşa din spate s-a închis.

Ultranautul se apropie de deschizătură.

— Ce s-a întâmplat cu camera mea, Childe?

— Nu ştiu. Nu este aici. Nu văd nici urmă din ea, şi nici nu ştiu ce ar fi putut să o distrugă.

Se aşternu liniştea, întreruptă de vocea ascuţită a lui Trintignant.

— Cred că este destul de logic, deşi într-un mod bizar.

— Serios? m-am arătat intrigat.

— Da, dragul meu. Bănuiesc că Turnul a tolerat camera, ademenindu-ne, dacă vrei, cu o falsă impresie de siguranţă. Dar acum a hotărât că trebuie să renunţăm la acest sprijin mintal.

Nu ne va mai permite să cunoaştem conţinutul unei încăperi înainte de a intra în aceasta. Şi în acel moment nu ne va mai lăsa *să plecăm* până nu rezolvăm problema respectivă.

— Vrei să spui că schimbă regulile în timpul jocului? întrebă Hirz.

Doctorul îşi întoarse masca argintie spre ea.

— La ce reguli te referi, Hirz?

— Nu mă enerva, Doc. Ştii bine la ce mă refer.

Trintignant îşi atinse cu un deget bărbia.

— Mărturisesc că nu ştiu. Doar dacă nu cumva te gândeşti că Turnul a fost de acord până la un punct cu un set de constrângeri, ceea ce este departe de realitate.

— Nu-i chiar aşa, am intervenit eu. Într-un fel, Hirz are dreptate. *Au existat* reguli. Este evident că nu va tolera să-i producem vreun rău. Şi nu ne va permite să intrăm într-o încăpere până nu ne aflăm cu toţii în cea de dinainte. Cred că astea sunt nişte reguli destul de importante.

— Dar camera de filmat şi uşa? întrebă Childe.

— Este aşa cum a spus Trintignant. A tolerat faptul că nu am respectat regulile până acum, dar nu trebuia să presupunem că va fi mereu aşa.

Hirz dădu din cap.

— Minunat. Şi acum ce ne mai tolerează?

— Nu ştiu.

Am reuşit să zâmbesc.

— Nu putem afla decât dacă mergem mai departe.

Am trecut prin alte opt încăperi, şi la fiecare am stat cam o oră sau două să rezolvăm problema.

De câteva ori am discutat dacă să continuăm sau nu, Hirz fiind, ca de obicei, cea mai puţin dornică dintre noi, dar până în acel moment problemele nu fuseseră extraordinar de grele. Făceam un oarecare progres. Majoritatea încăperilor erau goale, dar pe ici pe colo era câte o fereastră cu zăbrele, şi ochiurile acestea de geam erau făcute dintr-o substanţă mult mai rezistentă decât sticla sau chiar diamantul. Uneori, ferestrele dădeau spre nişte spaţii interioare întunecoase, dar o dată am putut privi afară, şi am putut estima înălţimea la care am ajuns. Forqueray, care ne monitoriza drumul cu o busolă inerţială şi un gravitometru, confirmă că urcasem cel puţin cincisprezece metri

pe verticală, de la prima încăpere. Asta suna destul de impresionant, dacă nu ţineai cont de faptul că ne aşteptau cu siguranţă câteva sute de metri de parcurs înăuntrul Turnului. Câteva sute de încăperi, fiecare conţinând o provocare mai mare decât precedenta?

Categoric, uşile se micşorau.

Ne strecuram cu efort. Deşi costumele îşi reveneau în oarece măsură la forma iniţială, exista o limită până la care se puteau compacta.

Ne-a luat şaisprezece ore să ajungem până aici. În ritmul acesta, puteam ajunge în vârf după mai multe zile.

Dar nici unul dintre noi nu îşi imaginase că se va termina rapid.

— Complicat, ne informă Celestine, după ce studie ultima şaradă câteva minute. Cred că ştiu despre ce este vorba, dar...

Childe o privi.

— Crezi sau ştii?

— Exact cum am spus. Să ştii că nu-i simplu. Ai prefera să las pe altcineva să încerce?

I-am pus o mână pe umăr şi am vorbit doar cu ea.

— Încetişor. E doar nervos, atâta tot.

Celestine îmi îndepărtă mâna.

— Nu ţi-am cerut să-mi iei apărarea, Richard.

— Scuze. N-am vrut...

— Nu contează.

Celestine închise modul de adresare privat şi vorbi grupului.

— Cred că semnele acestea sunt umbre. Priviţi!

Ne obişnuisem deja cu proiecţiile sistemelor de vizualizare din costumele noastre. Aceste iluzii puteau fi schiţate pe orice suprafaţă, şi erau vizibile pentru toţi.

Celestine, care ştia cel mai bine să facă asta, desenă pe perete o liniuţă roşie.

— Vedeţi? Este o linie unidimensională. Acum priviţi.

Transformă linia într-un pătrat, adăugând o altă liniuţă paralelă sub prima şi unindu-le capetele. După aceea, roti pătratul cu latura spre noi, până când nu am mai văzut decât o linie.

— Se vede... spuse Childe.

— Puteţi considera că o linie este umbra unidimensională a unui obiect bidimensional, în cazul nostru un pătrat. Pricepeţi?

— Cred că am prins ideea, confirmă Trintignant.

Celestine reveni la pătrat, pe care îl duplică şi-l deplasă pe diagonală, apoi uni colţurile.

— Iată acum o figură bidimensională, umbra unui cub tridimensional. Vedeţi cum se schimbă dacă învârt cubul, cum se alungeşte şi se contractă?

— Da, am înţeles, recunoscu Childe, privind cum cele două pătrate unite alunecă unul peste celălalt cu o mişcare înceată, hipnotizantă, până la a fi vizibil doar unul, în momentul când cubul ajunse cu una dintre feţe lipit de perete.

— Ei bine, cred că figurile acestea... continuă Celestine, trecând cu mâna la câţiva centimetri de inscripţiile complicate de pe cadrul uşii. Cred că ele reprezintă umbrele bidimensionale ale unor obiecte cvadridimensionale.

— Da-m-aş dracului, ce chestie, se auzi Hirz.

— Uite, vrei să te concentrezi? Prima este uşoară. Este un hipercub. Adică analogul cvadridimensional al unui cub. Iei cubul şi îl extinzi *în afară,* aşa cum ai face ca să obţii un cub dintr-un pătrat.

Celestine se opri şi un moment am crezut că o să-şi ridice mâinile a disperare.

— Uite! Priveşte aici!

Mai desenă ceva pe perete: un cub aflat în interiorul altui cub ceva mai mare, de care era unit prin diagonale.

— Aşa ar arăta umbra tridimensională a unui hipercub. Nu mai trebuie decât să scoateţi o dimensiune a umbrei, să rămână două, pentru a obţine *asta,* proclamă ea, împungând cu degetul spre semnele de lângă uşă.

— Cred că văd, susţinu Childe, fără să pară prea sigur pe el.

Poate că şi eu vedeam, deşi simţeam aceeaşi nesiguranţă. În tinereţile noastre, eu şi Childe ne tachinasem cu şarade multidimensionale, dar niciodată nu depinsese ceva atât de mult de abordarea intuitivă a acelor imprevizibile tărâmuri matematice.

— În regulă, am spus. Să presupunem că *este* umbra unui teseract... unde este şarada?

— Aici, răspunse Celestine, arătând spre partea cealaltă a uşii, spre ceea ce părea un desen complet diferit, dar nu mai puţin complicat. Este acelaşi obiect, după o rotaţie.

— Umbra se schimbă aşa de mult?

— Începe să te obişnuieşti cu asta, Richard.
— Bine.
Mi-am dat seama că era încă supărată pentru faptul că o atinsesem.
— Dar celelalte?
— Toate sunt obiecte cvadridimensionale, forme geometrice relativ simple. Acesta este un 4-simplex; un hipertetraedru. Este o hiperpiramidă cu cinci feţe tetraedrice...
Celestine se opri, privindu-ne cu o expresie ciudată.
— Nu contează. Ideea este că toate formele corespondente din dreapta trebuie să fie umbrele aceloraşi politopi, după o rotaţie simplă prin spaţiul multidimensional. Dar una nu este.
— Care?
Arătă spre una dintre forme.
— Iat-o.
— Eşti sigură de asta? o chestiona Hirz. Pentru că eu la naiba dacă-s!
Celestine aprobă din cap.
— Da. Acum sunt foarte sigură.
— Dar nu poţi să arăţi vreunuia dintre noi că aşa stau lucrurile?
Dădu din umeri.
— Ori vezi, ori nu.
— Da? Păi, poate că ar fi trebuit să înotăm toţi cu jonglerii minţii. Atunci poate că nu aş fi aproape să fac pe mine.
Celestine nu spuse nimic, dar întinse mâna şi atinse figura care nu se potrivea.

— Am veşti bune şi veşti proaste, ne anunţă Forqueray, după ce am trecut prin mai mult de zece încăperi fără a fi răniţi.
— Spune-ne întâi veştile proaste, dori Celestine.
Forqueray se conformă, şi vocea lui arătă că nu-i făcea deloc plăcere.
— Nu vom reuşi să trecem prin mai mult de două sau trei uşi. Nu îmbrăcaţi în costume.
Era inutil să ne spună. La ultimele trei sau patru încăperi, devenise extrem de evident că ne aflam la limită, arhitectura internă subtil de schimbătoare a Turnului nu va mai îngădui să ne mişcăm în costumele noastre greoaie. Ne strecurasem cu

efort prin ultima uşă, doar Hirz nu-şi dăduse seama de dificultăţi.

— În cazul ăsta, am putea renunţa, am spus.

— Nu chiar.

Forqueray afişă zâmbetul lui vampiric.

— Am spus că am şi veşti bune, nu-i aşa?

— Care-s alea? întrebă Childe.

— Ţi-aminteşti când am trimis-o pe Hirz înapoi spre prima cameră, să vadă dacă Turnul ne dă voie oricând să plecăm?

—Da.

Hirz nu s-a mai dus până la capăt, dar a trecut prin vreo zece camere, descoperind că Turnul era la fel de cooperant ca şi mai înainte. Nu aveam nici un motiv să credem că nu va reuşi să iasă, dacă dorea.

— Ceva mi-a atras atenţia, continuă Forqueray. Atunci când s-a dus înapoi, Turnul a deschis şi a închis pe rând uşile, pentru a-i da voie să treacă. Nu înţelegeam de ce procedase aşa. De ce nu deschisese toate uşile din drum?

— Mărturisesc că şi mie mi-a atras atenţia acest lucru, interveni Trintignant.

— Astfel că m-am mai gândit, şi am ajuns la concluzia că trebuie să existe un motiv să nu deschidă toate uşile în acelaşi timp.

Childe oftă.

— Cum ar fi?

— Aerul, spuse Forqueray.

— Glumeşti, nu-i aşa?

Ultranautul scutură din cap.

— La început, ne mişcăm în vid, sau cel puţin aerul era la fel de rarefiat ca la suprafaţa Golgothei. Situaţia a fost la fel în primele camere. După aceea, a început să se schimbe. Foarte încet, vă garantez, dar senzorii din costumul meu au detectat imediat schimbarea.

Childe se strâmbă.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte să ne spui şi nouă?

— Am crezut că este mai bine să aştept până devine evident.

Forqueray se uită la Celestine, a cărei faţă era impasibilă.

— Are dreptate, spuse Trintignant. Şi eu mi-am dat seama de schimbarea condiţiilor atmosferice. Forqueray a observat, de asemenea, că temperatura în fiecare încăpere era puţin mai

mare decât în precedenta. Am extrapolat aceste modificări şi am ajuns la o concluzie provizorie. După două, poate trei, încăperi, vom putea să ne scoatem costumele şi să respirăm normal.

— Să ne scoatem costumele? se alarmă Hirz, şi îl privi ca pe un nebun. Asta-i o glumă dată naibii!

Childe ridică mâna.

— Staţi o clipă. Doctore Trintignant, atunci când ai spus aer, nu ai menţionat că îl vom putea respira.

Răspunsul veni ca o muzică liniştită.

— Dar este adevărat. Proporţiile diferitelor gaze simt foarte apropiate de cele folosite în costumele noastre.

— Imposibil. Nu-mi amintesc să fi dat vreo mostră.

Trintignant clătină din cap.

— Cu toate acestea, se pare că a fost luată o mostră. Din întâmplare, acest amestec corespunde exact preferinţelor atmosferice ale ultranauţilor. Cu siguranţă, expediţia lui Argyle a folosit un amestec uşor diferit, aşa că nu putem spune că Turnul se foloseşte de memorie.

M-am înfiorat.

Gândul că Turnul, obiectul ăsta ce respira, prin care mişunam ca nişte şobolani, pătrunsese cumva în interiorul costumelor noastre blindate pentru a lua o mostră de aer, fără ca noi să ştim, făcu să mi se zbârlească părul. Nu doar ştia de prezenţa noastră, dar ştia, în amănunt, din ce eram făcuţi.

Mi-am dat seama cât eram de fragili.

De parcă ar fi vrut să îl răsplătească pe Forqueray pentru observaţia sa, următoarea încăpere conţinu o atmosferă mult mai groasă decât cele dinainte şi mult mai caldă. Nu putea încă să întreţină viaţa, dar nu ai fi murit pe loc fără protecţia unui costum.

Provocarea din această încăpere era de departe cea mai dificilă, chiar şi pentru Celestine. Din nou, era vorba de nişte figuri inscripţionate pe ambele părţi ale uşii, dar acum erau unite prin diverse simboluri şi bucle, semănând cu harta metroului dintr-un oraş străin. Mai întâlnisem o parte dintre aceste hieroglife, erau un fel de operatori matematici, precum simbolul de adunare şi scădere, dar nu mai văzusem niciodată atât de multe. Problema în sine nu era pur şi simplu un exerciţiu

numeric, ci, după câte spunea Celestine, o problemă referitoare la transformările topologice în patru dimensiuni.

— Te rog, spune-mi că vezi imediat soluţia, o aborda Childe.

— Eu...

Celestine făcu o pauză.

— Cred că îl văd. Nu sunt absolut sigură. Trebuie să mă gândesc un minut.

— Bine. Nu te grăbi.

Intră într-o stare de visare care dură nişte minute bune, apoi câteva zeci de minute. O dată sau de două ori deschise gura şi inspiră, de parcă ar fi fost gata să vorbească, iar altădată se apropiase promiţător de uşă, dar nici unul dintre aceste lucruri nu adusese cu sine descoperirea bruscă pe care o aşteptam cu toţii. Se întorcea de fiecare dată la starea ei de tăcere. Timpul trecea. O oră, apoi aproape două ore.

Şi asta, gândeam eu, înainte ca Celestine să aibă răspunsul.

Ar putea trece zile întregi, dacă ar trebui să-i urmărim raţionamentul.

În sfârşit, ne vorbi într-un final.

— Da. Ştiu soluţia.

Childe fu primul care îi răspunse.

— Este aceeaşi la care te-ai gândit prima dată?

— Nu.

— Minunat, comentă Hirz.

— Celestine, am intervenit, încercând să calmez spiritele, ştii de ce primul răspuns a fost greşit?

— Da. Cred că ştiu. A fost o întrebare înşelătoare, o soluţie aparent exactă, care includea un punct slab foarte subtil. Şi ceea ce părea un răspuns categoric greşit s-a dovedit a fi cel corect.

— Bun. Acum eşti sigură?

— Richard, nu sunt sigură de nimic. Mi se pare că este răspunsul corect. Atât pot spune.

Am încuviinţat.

— Presupun că nu putem spera la mai mult. Crezi că există vreo şansă să-ţi putem urmări raţionamentul?

— Nu ştiu. Cât de bine cunoaşteţi spaţiile Kaluza-Klein?

— Nu prea bine, trebuie să recunosc.

— De asta mi-era teamă. Aş putea explica unora dintre voi cum am judecat, dar va fi mereu cineva care să nu înţeleagă...

Celestine se uită fix la Hirz.

— Am putea sta în această încăpere mai multe săptămâni, până ca vreunul să vadă soluţia. Şi s-ar putea ca Turnul să nu tolereze o asemenea întârziere.

— Nu ştim, am atenţionat-o.

— Nu, spuse Childe. Pe de altă parte, nu ne putem permite să stăm săptămâni întregi ca să trecem de fiecare încăpere. Va veni un moment când va trebui să ne încredem în judecata Celestinei. Cred că momentul a sosit.

L-am privit, amintindu-mi că fusese întotdeauna mai bun la matematică decât mine. Rareori se întâmplase să nu rezolve şaradele pe care i le dădusem, chiar dacă treceau săptămâni până când mintea lui metodică găsea soluţia. Dimpotrivă, mă învingea de multe ori cu o problemă matematică de o complexitate similară celei cu care se confrunta acum Celestine. Nu erau la acelaşi nivel, ştiu, dar competenţele lor nu se deosebeau radical. Doar că, mulţumită experienţelor avute cu jonglerii minţii, Celestine va găsi întotdeauna soluţia cu viteza supraomenească a unui savant.

— Vrei să spui că ar trebui să apăs pur şi simplu, fără să mă consult cu nimeni? întrebă Celestine.

Childe încuviinţă.

— Doar dacă toţi sunt de acord cu mine...

Nu era uşor de luat o decizie, mai ales după ce în atâtea încăperi trecusem printr-un proces extrem de democratic. Dar era clar pentru toţi, într-un final chiar şi Hirz fiind de acord cu noi.

— Ascultaţi-mă bine, spuse ea. După ce trecem de uşa asta, eu am plecat, cu bani sau fără bani.

— Renunţi? întrebă Childe.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu amărâţii de afară. Cu siguranţă au crezut că pot rezolva şi următoarea problemă.

Childe se întristă.

— Te înţeleg perfect. Sper totuşi că vei reveni asupra deciziei tale după ce trecem de uşă.

— Îmi pare rău, dar m-am hotărât. Mi-a ajuns. Hirz se întoarse spre Celestine. Pune capăt suferinţei noastre, te rog. Alege!

Celestine ne privi pe fiecare în parte.

— Sunteţi gata?

— Gata, răspunse Childe în numele grupului. Dă-i drumul!

Celestine apăsă simbolul. Urmă obişnuitul moment plictisitor de aşteptare, care se prelungi în mod chinuitor. Ne holbam cu toţii la uşă, sperând că va începe să se deschidă.

De data asta, nu se întâmplă nimic.

— O, Doamne... începu Hirz.

După aceea, se întâmplă ceva, exact înainte ca ea să-şi încheie vorbele, dar se termină aproape înainte să percepem vreo schimbare în încăpere. De-abia mai târziu, derulând înregistrarea vizuală realizată de costumele noastre, am putut înţelege ce s-a întâmplat.

Pereţii încăperii, ca peste tot pe unde am trecut, păreau a fi dintr-o singură bucată. Dar, într-o clipită, din perete ţâşni ceva: o tijă metalică, ascuţită la vârf, aruncată la nivelul taliei noastre. Acesta fulgeră prin aer, trecând din perete în perete, dispărând ca o suliţă aruncată în apă. Nici unul dintre noi nu a avut timp să o vadă, cu atât mai puţin să reacţioneze. Chiar şi costumele, programate să se ferească din calea pericolelor, fuseseră prea încete. Până când începură să se mişte, suliţa deja dispăruse. Dacă ar fi fost doar acea suliţă, poate că nici nu am fi observat-o.

Dar apăru o alta, la o fracţiune de secundă după prima, trecând prin încăpere într-un unghi complet diferit.

Forqueray s-a nimerit în calea ei.

Suliţa îl străbătu de parcă ar fi fost făcut din fum, trecerea nu i-a fost împiedicată de prezenţa lui. Dar târa în urma ei o coadă de sânge, care se împrăştie din costumul lui acolo unde fusese străpuns, cu puţin mai jos de cot. În încăpere, presiunea era în continuare mai mică decât cea normală.

Costumul lui Forqueray reacţiona cu o viteză impresionantă, care părea totuşi prea mică în comparaţie cu cea a suliţei.

Estimă rana provocată braţului, dându-şi seama cât de rapid sistemele sale de autoreparare ar putea închide gaura de câţiva centimetri, apoi ajunse la o concluzie. Integritatea putea fi refăcută, dar nu înainte de a pierde inacceptabil de mult sânge şi presiune, întrucât datoria sa era de a-l ţine în viaţă pe ocupantul său, indiferent de costuri, alese să taie braţul deasupra rănii. Lamele irizate superascuţite retezară într-o clipă carnea şi osul.

Toate astea s-au întâmplat înainte ca semnalele de durere să-i ajungă la creier. Constată ce ghinion avusese abia atunci când își zări brațul la picioare.

— Cred... începu să spună.

Hirz se repezi la ultranaut și se strădui să îl sprijine.

Brațul retezat se termina cu o diafragmă netedă, argintie.

— Nu vorbi, îl sfătui Childe.

Forqueray, care stătea tot în picioare, își privi rana oarecum fascinat.

— Eu...

— Ți-am spus să nu vorbești.

Childe îngenunche și prinse brațul amputat, arătându-i-l lui Forqueray. Se vedea o gaură, cu marginile ghintuite ca țeava unei arme.

— O să supraviețuiesc, reuși să îngaime.

— Da, o să supraviețuiești, spuse Trintignant. Și te poți considera norocos. Dacă proiectilul îți străpungea corpul, și nu una dintre extremități, nu cred că am mai fi avut această conversație.

— Asta numești tu noroc?

— O astfel de rană poate fi vindecată cu o intervenție de rutină. La bordul navetei avem tot echipamentul necesar.

Hirz privi neliniștită în jur.

— Credeți că pedeapsa a luat sfârșit?

— Cred că am ști dacă nu s-a sfârșit, am subliniat. La urma urmei, e prima noastră greșeală. Desigur, pe viitor ne putem aștepta ca lucrurile să se înrăutățească.

— În cazul ăsta, ar fi bine să nu o mai dăm în bară, nu-i așa?

Atacul lui Hirz era îndreptat împotriva lui Celestine.

Mă așteptam la o replică dură. Ar fi avut perfectă dreptate să îi amintească lui Hirz că, dacă noi, ceilalți, am fi fost obligați să alegem, șansele noastre de a nimeri răspunsul corect ar fi fost doar de unu la șase.

În schimb, ea folosi vocea monotonă a cuiva căruia îi este greu să creadă că făcuse o astfel de greșeală.

— Îmi pare rău... Cred că...

— Ai luat o decizie greșită. Da, am încuviințat. Și cu siguranță vor mai fi și altele. Ai făcut tot ce ai putut, mult mai bine decât oricare dintre noi.

— Nu a fost suficient de bine.

— Nu, dar ai restrâns posibilităţile la doar două. Este cu mult mai bine decât şase.

— Are dreptate, spuse Childe. Celestine, nu te mai amărî. Fără tine, nu am fi ajuns atât de departe. Acum, du-te şi apasă celălalt simbol, la care te gândiseşi prima dată, şi îl vom duce pe Forqueray la navetă.

Ultranautul îl privi.

— Mă simt bine, Childe. Pot continua.

— Poate, dar e timpul pentru o retragere provizorie. Ne vom uita cu atenţie la braţul tău, şi după aceea ne vom întoarce cu nişte costume mai uşoare. Oricum, cu acestea nu mai putem continua prea mult, şi nu mă încântă deloc ideea să mergem mai departe fără costume blindate.

Celestine se întoarse spre cadrul uşii.

— Nu vă pot promite că este răspunsul corect.

— Ne asumăm riscul. Apasă-le pe rând, începând cu cel considerat bun, până când Turnul va deschide drumul înapoi.

Celestine apăsă simbolul la care se gândise iniţial, înainte de a analiza mai amănunţit problema şi a găsi o capcană.

Ca întotdeauna, Turnul nu ne-a oferit un răspuns rapid. Pentru o clipă, am fost cu toţii încordaţi, aşteptându-ne să apară iar nişte suliţe... dar de data asta nu am mai fost pedepsiţi.

Uşa se deschise, lăsând să se vadă următoarea încăpere.

Desigur, nu am mers mai departe. În schimb, ne-am întors prin succesiunea de încăperi traversate deja, coborând şi amuzându-ne cumva de simplitatea copilărească a şaradelor de la început, în comparaţie cu cele de dinaintea atacului.

Pe măsură ce uşile se deschiseră şi se închiseră, aerul se rarefie, iar suprafaţa Turnului Sângeros se răci; nu mai părea o fiinţă vie, ci mai degrabă un incubator vechi. Totuşi, vibraţia aceea distantă se mai simţea în podea, dar mai puţin: Turnul ne înştiinţa că este conştient de prezenţa noastră şi, poate, este uşor dezamăgit că ne retragem.

— În regulă, ticălosule, i se adresă Childe. Ne retragem, dar doar temporar. Ne vom întoarce, ai înţeles?

— Nu trebuie să o iei personal, am spus.

— A, ba o iau personal. O iau chiar foarte personal.

Am ajuns în prima încăpere, apoi am coborât prin gaura de intrare. După aceea, a urmat un zbor scurt înapoi spre naveta care ne aştepta.

Afară era întuneric.

Petrecusem mai bine de nouăsprezece ore în Turn.

4.

— Suficient de bine, spuse Forqueray, mişcându-şi în toate direcţiile braţul cel nou.

— Suficient?

Trintignant păru jignit de moarte.

— Dragul meu, este o lucrare extraordinar de meşteşugită, o capodoperă. Nu vei mai întâlni aşa ceva, decât dacă voi fi solicitat pentru o procedură similară.

Eram în interiorul navetei, aflată încă pe suprafaţa Golgothei. Naveta avea forma aerodinamică a unui disc gros, cu feţele rotunjite aerodinamic. Se aşezase cu o faţă pe sol, după care desfăcuse în jurul său opt corturi ca nişte bule: în şase locuiam noi, unul reprezenta zona comună şi în celălalt se găseau toate echipamentele medicale de care avea nevoie Trintignant. Surprinzător, cel puţin pentru mine, care am recunoscut că nu sunt familiar cu astfel de lucruri, constructorii navetei au reuşit să furnizeze diversele componente cibernetice solicitate de Doctor, iar instrumentele chirurgicale aflate la dispoziţia lui erau fără îndoială nişte capodopere - dispozitive strălucitoare, înzestrate cu semi-conştiinţă, care se mişcau aproape înainte ca el să-şi exprime intenţia de a le folosi.

— Da, păi, aş fi preferat să-mi pui la loc vechiul braţ, continuă Forqueray, deschizând şi închizând mănuşa lucioasă, metalică, ce îi înlocuia mâna.

— Ar fi fost jignitor de banal să fac asta, răspunse Trintignant. O mână nouă ar fi fost cultivată şi regrefată în câteva ore. Dacă nu ţi-ar fi plăcut, aş fi putut programa ciotul să regenereze singur o mână, o treabă simplă de manipulare a celulelor suşă. Dar care ar fi fost rostul? Ai fi putut foarte uşor să o pierzi la următoarea pedeapsă. Aşa, nu vei pierde decât un dispozitiv. Iată o perspectivă mult mai puţin traumatizantă.

— Îţi place ce faci, nu-i aşa? îl zgândări Hirz.

— Aş fi un bădăran dacă aş nega asta, recunoscu Trintignant. Când ai fost lipsit atât de mult timp de subiecţi disponibili, este firesc să te bucuri de fiecare mică oportunitate pe care destinul ţi-o scoate în cale.

Hirz dădu din cap cu subînţeles. Din câte îmi amintesc, la prima întâlnire nu îl cunoştea pe Trintignant, dar îşi formase imediat o părere despre el.

— Dar nu te vei mulţumi doar cu o mână, nu-i aşa? Am făcut nişte cercetări, Doc, după întâlnirea din casa lui Childe. Am accesat nişte dosare medicale pe care autorităţile din Stoner nu le-au dat încă publicităţii, pentru că sunt al naibii de tulburătoare. N-ai umblat cu jumătăţi de măsură. Chestiile găsite în acele dosare, ale victimelor tale, nu m-au mai lăsat să dorm noaptea.

Cu toate acestea, se hotărâse să vină cu noi, m-am gândit. Evident, recompensa promisă de Childe o atrăsese suficient, cât să treacă peste reţinerile ei de a se afla în aceeaşi încăpere cu Trintignant. M-am întrebat, totuşi, ce era cu acele dosare medicale. Desigur, informaţiile date publicităţii conţineau destule elemente groaznice pentru a provoca un coşmar. Îţi îngheţa sângele în vine dacă te gândeai că cele mai oribile crime ale lui Trintignant nu fuseseră încă dezvăluite.

— Este adevărat? am întrebat. Erau nişte chestii atât de grave?

— Depinde, răspunse Trintignant. Au existat subiecţi pe care am folosit nişte tehnici experimentale mai avansate, dacă la asta te referi. Dar m-am apropiat vreodată de ceea ce am considerat a fi adevăratele limite? Nu. Am avut întotdeauna nişte reţineri.

— Până acum, poate, am subliniat.

Masca rigidă argintie se întoarse să ne privească pe toţi.

— Cine ştie. Dar te rog să iei în considerare următoarele: acum pot să vă îndepărtez pe cale chirurgicală toate membrele, cu complicaţii minime. Putem menţine membrele detaşate în mediu criogenie şi să le înlocuim cu sisteme protetice până îndeplinim sarcinile care ne aşteaptă.

— Mulţumesc! am spus, privindu-i pe ceilalţi. Dar nu cred că vrem, Doctore.

Trintignant întinse cu generozitate mâinile.

— Dacă vă răzgândiţi, vă stau la dispoziţie.

Am petrecut o zi întreagă în navetă înainte de a ne întoarce în Turn. Eram răpus de oboseală, dar când am adormit în sfârşit, nu am făcut decât să mă scufund în nişte vise şi mai neguroase, asemănătoare celor acelea pompate de Childe în minţile

noastre, în timpul comei induse. M-am trezit simţindu-mă nervos şi înşelat, hotărât să am o discuţie cu el despre asta.

Dar altceva mi-a atras atenţia.

Se întâmplase ceva cu încheietura mea. Aveam un dreptunghi întunecat înfipt în carne, pe sub piele. Mi-am rotit încheietura în toate direcţiile, admirând obiectul, conştient într-un mod acut, şi straniu, de rectiliniaritatea lui. Am privit în jur şi am simţit aceleaşi senzaţii viscerale faţă de alte forme. Nu ştiam dacă mă deranja mai mult prezenţa obiectului străin în carnea mea sau reacţia mea nenaturală la acesta.

M-am dus, împleticindu-mă ca după beţie, în sala comună, arătându-i încheietura lui Childe, care se afla acolo împreună cu Celestine.

Aceasta mă privi înainte ca Childe să apuce să-mi răspundă.

— Deci ai şi tu una, spuse, arătându-mi o formă similară ascunsă sub pielea ei.

Forma rima, nu există un alt cuvânt mai potrivit, cu pereţii şi proeminenţele din jurul nostru.

— Ei, Richard? continuă ea.

— Mă simt puţin ciudat.

— Pomeneşte-l de bine pe Childe. El le-a pus acolo. Nu-i aşa, şobolan mincinos?

— Se pot scoate cu uşurinţă, ne răspunse el cu inocenţă. Oricum, a părut mai înţelept să implantez dispozitivele în timp ce dormeaţi, ca să nu pierdem mai mult timp decât e necesar.

— Nu-i vorba doar de chestia de la încheietură, am spus, indiferent ce-o fi aia.

— Este un dispozitiv care ne menţine treji, mă lămuri Celestine, abia stăpânindu-şi furia.

Simţindu-mă mai straniu ca oricând, priveam cum i se deformează faţa în timp ce vorbea, conştientizând armătura de muşchi şi oasele de sub piele.

— Treji? am îngăimat.

— Un... fel de implant, spuse ea. Se pare că ultranauţii îl folosesc. Absoarbe din sânge toxinele produse de oboseală şi le înlocuieşte cu alte substanţe chimice, care perturbă ciclul normal de somn al creierului. Cu un astfel de implant, poţi sta treaz săptămâni întregi, aproape fără să ai nici o problemă de ordin psihologic.

M-am forţat să zâmbesc şi să nu iau în seamă sentimentul ciudat pe care îl aveam.

— Acel „aproape” mă îngrijorează.

— Şi pe mine.

Îl privi pe Childe.

— Dar oricât de mult îl urăsc pe şobolanul ăsta că a făcut-o fără permisiunea mea, trebuie să recunosc că înţeleg de ce a procedat aşa.

Am simţit iar încheietura zvâcnind.

— Presupun că este opera lui Trintignant.

— Consideră-te norocos că nu ţi-a tăiat braţele şi picioarele, dacă tot era în preajmă.

Childe o întrerupse.

— Eu i-am cerut să facă implanturile. Putem să mai tragem câte un pui de somn, dacă avem ocazia. Dar dispozitivele ne vor permite să rămânem în stare de veghe atunci când avem nevoie. Pe bune, nu va fi mai rău de atât.

— Mai e ceva... am ezitat.

Am privit-o pe Celestine, încercând să-mi dau seama dacă şi ea se simţea la fel de ciudat ca şi mine.

— De când m-am trezit, m-am... simţit altfel. Văd formele într-o lumină nouă. Ce mi-ai făcut, mai exact, Childe?

— Repet, nimic ireversibil. Doar ceva sintetizat...

Am încercat să mă stăpânesc.

— Şi anume?

— Modificatori neurali. Ridică o mână în semn de apărare şi am văzut că şi el are acelaşi dreptunghi sub piele.

— Richard, în creierul tău deja roiesc implanturile demarhiste şi maşinăriile celulare, aşa că de ce să pretindem că am făcut altceva decât să continui ceea ce deja începuse?

— Despre ce dracu' vorbeşte? se miră Hirz, care se afla de câteva clipe la intrarea în sala comună. Are vreo legătură cu starea de rahat pe care o am de când m-am trezit?

— Este foarte probabil, am spus, uşurat că măcar nu înnebunisem. Dă-mi voie să ghicesc... percepere sporită a matematicii şi spaţiului?

— Dacă aşa se cheamă, da. Văd forme peste tot, şi mă gândesc cum să le potrivesc...

Hirz se întoarse spre Childe. Deşi mică, părea capabilă să rănească pe cineva.

— Vorbeşte, nenorocitule!
Childe i se adresă calm.
— Prin implantul din încheietură v-am introdus modificatori în creier. Nu efectuează nici o schimbare neurală radicală, dar suprimă şi intensifică anumite funcţii ale creierului. Efectul, general vorbind, constă în sporirea abilităţilor voastre spaţiale, în detrimentul altor funcţii mai puţin importante. Aţi fost înzestraţi cu o fărâmă din capacităţile cognitive cu care Celestine este deja obişnuită.
Celestine deschise gura să vorbească, dar o opri ridicând mâna.
— Nu mai mult decât o fărâmă, e adevărat, dar cred că sunteţi de acord, având în vedere provocările
la care ne supune Turnul, că modificatorii ne vor da nişte avantaje care ne lipseau până acum.
— Adică ne-ai transformat pe toţi, peste noapte, în nişte genii în ale matematicii?
— În linii mari, da.
— Păi, o să-ţi prindă bine.
— Da?
— Da. Când o să încerci să-ţi lipeşti la loc bucăţile de penis.
Se repezi spre el.
— Hirz, eu...
— Opreşte-te! am intervenit. Childe a greşit că nu ne-a cerut permisiunea, dar în situaţia în care ne aflăm acţiunea lui are sens.
— Tu de partea cui eşti? mă repezi Hirz, retrăgându-se cu o privire furioasă în ochi.
— De partea nimănui. Dar vreau să fac tot ce pot pentru a învinge Turnul.
Hirz se uită la Childe.
— În regulă. De data aceasta. Dar dacă mai încerci vreo figură de genul ăsta...
Era însă evident că şi Hirz ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi mine: având în vedere testele pe care ni le pregătea Turnul, era mai bine să acceptăm aceste maşinării decât să cerem îndepărtarea lor din organismele noastre.
Mai era totuşi un gând tulburător, peste care nu puteam trece.

Aş fi primit de bunăvoie aceste maşinării înainte ca ele să-mi invadeze creierul, sau mi-au influenţat decizia?

Habar nu aveam.

Dar m-am hotărât să-mi fac griji mai târziu.

5.

— Trei ore, spuse Childe triumfător. Data trecută ne-a luat nouăsprezece ore ca să ajungem până aici. Asta înseamnă ceva, nu?

— Mda, răspunse Hirz cu sarcasm. Înseamnă că e floare la ureche atunci când ştii răspunsurile.

Ne aflam lângă uşa unde Celestine greşise data trecută. Acum apăsă simbolul topologic corect, iar uşa se deschise pentru a ne permite să intrăm în încăperea unde nu mai fuseserăm. Ne aşteptau iarăşi provocări noi, nu mai treceam pur şi simplu pe lângă cele deja rezolvate. Se părea că Turnul era mai interesat să testeze limitele puterii noastre de înţelegere decât să ne pună să rezolvăm permutări ale provocării iniţiale.

Voia să ne zdrobească, nu să ne streseze.

Din ce în ce mai mult, mă gândeam la el ca la un lucru înzestrat cu conştiinţă: iscoditor, răbdător şi, când avea chef, capabil de o imensă cruzime.

— Ce-i pe-acolo? se interesă Forqueray.

Hirz intrase prima în încăperea neexplorată.

— Păi, să fiu a naibii dacă nu-i tot o şaradă.

— Poţi s-o descrii?

— Are o formă ciudată rău.

Hirz tăcu pentru câteva clipe.

— Mda. Iar forme în patru dimensiuni. Celestine, vrei să arunci o privire? Cred că e în domeniul tău.

— Ai vreo idee despre ce-i vorba? întrebă Celestine.

— La dracu'. Nu ştiu. Cred că se referă la întinderi...

— Deformări topologice, şopti Celestine, înainte de a se duce în încăpere, lângă Hirz.

Cele două s-au consultat un minut, studiind ca doi critici de artă cu greutate cadrul inscripţionat al uşii.

La provocarea precedentă, Hirz şi Celestine nu se înţeleseră deloc: era descurajam să vezi cât de multe ştia Hirz acum. Maşinăriile instalate de Childe în creierele noastre îmbunătăţiseră aptitudinile matematice ale tuturor, poate cu

excepţia lui Trintignant, care, bănuiesc, nu beneficiase de această terapie, dar efectele fuseseră diferite ca nuanţă, intensitate şi stabilitate. Geniul meu matematic venea în valuri febrile, imprevizibile, ca inspiraţia unui poet dependent de laudanum. Forqueray devenise uimitor de fluent în aritmetică, în stare să numere cantităţi impresionante de obiecte doar uitându-se la ele pentru o clipă.

Dar schimbarea lui Hirz fusese cea mai drastică dintre toate, ceva care îl luase prin surprindere până şi pe Childe. La a doua trecere prin Turn, intuise dintr-o privire răspunsurile la multe probleme, şi sunt sigur că nu-şi amintea întotdeauna răspunsul corect. Acum, întâlnind sarcinile care erau o provocare chiar şi pentru Celestine, Hirz putea percepe esenţa problemei, chiar dacă nu reuşea să formuleze detaliile în limbajul matematic oficial.

Şi chiar dacă nu reuşea să găsească răspunsul corect, cel puţin vedea unul sau două care erau categoric greşite.

— Hirz are dreptate, consimţi în cele din urmă Celestine. Se referă la deformările topologice, la operaţiunile de întindere ale formelor solide.

Aveam iar în faţa noastră proiecţiile unor umbre ale structurilor cvadridimensionale. Pe partea dreaptă a uşii, umbrele aparţineau aceloraşi obiecte, după ce fuseseră întinse, comprimate, pe scurt, deformate. Problema consta în identificarea acelei umbre care putea fi obţinută prin secţionarea obiectului, alături de celelalte operaţii.

După o oră, Celestine simţi în sfârşit că alesese răspunsul corect. Hirz şi cu mine am încercat să-i urmărim raţionamentul, dar nu am reuşit decât să fim de acord cu faptul că alte două răspunsuri erau greşite. Cel puţin, reprezenta un progres faţă de aptitudinile noastre dinainte, dar nu era destul de îmbucurător.

Cu toate acestea, Celestine găsise răspunsul corect. Am trecut în următoarea încăpere.

— Până aici putem merge cu aceste costume, ne avertiză Childe, arătând spre uşa din faţă. Chiar şi în costumele mai uşoare, tot va trebui să ne înghesuim, cu excepţia lui Hirz, desigur.

— Cum este aerul aici? am întrebat.

— Se poate respira, răspunse Forqueray. Şi va trebui să-l respirăm, pentru scurt timp. Dar nu vă recomand asta pe o perioadă mai lungă, cel puţin până vom fi obligaţi să o facem.
— Obligaţi? se miră Celestine. Crezi că uşile vor continua să se micşoreze?
— Nu ştiu. Dar nu vi se pare că locul ăsta ne *forţează* să ne expunem, să ajungem cât mai vulnerabili cu putinţă? Nu cred că a terminat ce avea cu noi.
Se opri şi costumul lui începu să se desfacă singur.
— Dar asta nu înseamnă că trebuie să-i facem pe plac.
I-am înţeles nemulţumirea. Turnul îl rănise pe el, nu pe noi.
Pe sub costumele de ultranauţi, care ne ajutaseră să ajungem până aici, purtam cât mai mult posibil din modelele uşoare. Erau mulate pe piele, cu un design destul de modern, dar în comparaţie cu echipamentul ultranauţilor erau piese de muzeu. Fusese imposibil să ne punem căştile şi dispozitivele de respirat, aşa că a trebuit să purtăm piesele în plus ataşate pe spate. În ciuda temerilor mele, Turnul nu a obiectat, dar eram extrem de conştient că nu aflasem încă toate regulile jocului.
În doar câteva minute am ieşit din costumele masive şi am trecut în cele uşoare, verificările fiind cele mai lungi. Pentru aproximativ un minut, cu excepţia lui Hirz, am respirat cu toţii aerul din Turn.
Era înţepător, cald ca sângele, umed şi mirosea puţin a ulei industrial.
Am respirat cu uşurare când am primit aerul rece şi insipid în căşti, venit din dispozitivele de reciclare prinse de costume.
—Hei!
Hirz, singura care mai era îmbrăcată în costumul iniţial, îngenunche şi atinse podeaua.
— Ia priviţi aici!
M-am dus lângă ea şi am apăsat suprafaţa cu mănuşa mea subţire.
Vibraţiile structurii creşteau şi scădeau puternic, de parcă am fi excitat-o, scoţându-ne carcasele de protecţie.
— Parcă ar avea o erecţie, comentă Hirz.
— Să ne grăbim, spuse Childe. Suntem încă blindaţi, nu la fel de eficient ca mai înainte, dar dacă suntem deştepţi în continuare, nu va conta.

— Mda. Mă îngrijorează partea cu deşteptăciunea. Nici un deştept nu ar veni atât de aproape de afurisitul ăsta de loc.

— Şi tu cum eşti, Hirz? întrebă Celestine.

— Mai nesătulă decât crezi, îi răspunse.

Totuşi, am înaintat prin alte unsprezece încăperi. Din când în când, o fereastră cu vitralii ne îngăduia să privim suprafaţa Golgothei, care părea foarte jos sub noi. După estimarea lui Forqueray, câştigasem patruzeci şi cinci de metri în înălţime, de când intrasem în Turn. Deşi ne aşteptau alte două sute de metri, partea cea mai importantă a ascensiunii, de fapt, pentru prima dată reuşita păru posibilă. Asta, bineînţeles, depindea de mai multe ipoteze. Una era aceea ca problemele, deşi creşteau în dificultate, să nu devină imposibil de rezolvat. O alta era aceea ca uşile să nu continue să se micşoreze, după ce am renunţat la costumele cele greoaie.

Dar ele continuau să se micşoreze.

Ca de obicei, îngustarea era greu de perceput de la o uşă la alta, dar după cinci sau şase nu mai putu fi ignorată. După alte zece sau cincisprezece încăperi, va trebui iar să ne târâm prin ele.

Dar dacă vor continua să se îngusteze şi mai mult?

— Nu vom mai putea trece, am afirmat. Nu vom mai avea loc prin ele, nici măcar dezbrăcaţi.

— Eşti prea negativist, îmi reproşa Trintignant.

Childe aborda problema realist.

— Ce propunere ai, Doctore?

— Nimic altceva decât să modificăm puţin structura corporală. Suficient cât să ne permită să ne strecurăm prin deschiderile care, altfel, ar fi de netrecut cu... obstacolele noastre actuale.

Trintignant privi lacom spre braţele şi picioarele mele.

— Nu va merita. Voi accepta ajutorul tău dacă voi fi rănit, dar să te gândeşti că voi fi de acord cu ceva mai drastic... ei bine, mă tem că te înşeli îngrozitor, Doctore.

— Amin, se auzi Hirz. Pentru o clipă, chiar am crezut că începe să-ţi placă locul ăsta, Swift.

— Nu-mi place. Nici pe departe. Oricum, în faţa noastră mai sunt o mulţime de încăperi, iar noi poate nu vom trece nici de următoarea.

— Sunt de acord, spuse Childe. Să le luăm pe rând. Doctore Trintignant, lasă-ţi deoparte fanteziile, cel puţin pentru moment.

— Consideră-le simple vise, răspunse Trintignant.

Ne-am grăbit să trecem mai departe.

După ce străbătusem atâtea încăperi, se putea vedea că provocările Turnului veneau în valuri. De exemplu, putea exista o serie de probleme bazate pe teoria numerelor prime, urmată de o serie referitoare la proprietăţile solidelor multidimensionale. În mai multe încăperi la rând ne-am confruntat cu întrebări legate de divizarea spaţiului, iar în altele au existat secvenţe prin care ni se testau cunoştinţele cu privire la automatele celulare: armate ciudate de figuri de şah care ascultau de nişte reguli simple, dar care interacţionau în moduri uluitor de complexe. În fiecare set, provocarea finală era întotdeauna cea mai grea; acolo se putea adesea greşi. Eram pregătiţi să stăm trei sau patru ore pentru a trece de fiecare uşă, dacă atâta era necesar pentru a fi siguri, Celestine, cel puţin, că răspunsul era corect.

Deşi implanturile ne absorbeau toxinele oboselii din sânge şi deşi modificatorii ne permiteau să gândim cu o claritate pe care nu o mai avusesem niciodată, o stare de sfârşeală ne toropea întotdeauna după rezolvarea unei probleme mai grele. De obicei, aceasta dispărea după câteva zeci de minute, dar în general aşteptam înainte de a ne aventura prin uşa nou-deschisă, până ne recăpătăm forţele.

În acele momente liniştite, vorbeam unul cu celălalt, discutam despre ce s-a mai petrecut şi la ce ne putem aştepta.

— Iar s-a întâmplat, i-am comunicat lui Celestine pe canalul privat.

Răspunse scurt, aşa cum mă aşteptam.

— Ce anume?

— Pentru un timp, am putut ţine pasul cu tine. Chiar şi Hirz. Sau, dacă nu să ţinem pasul, măcar să nu te pierdem complet din vedere. Dar tu fugi iar, nu-i aşa? Talentele jonglerilor minţii se fac iar simţite, nu?

Nu se grăbi să răspundă.

— Voi aveţi modificatorii lui Childe.

— Aşa e. Dar ei nu pot decât să lucreze asupra topologiei neurale, să suprime şi să intensifice activitatea, fără să aducă modificări importante asupra conexiunilor. Au spectru larg, nu sunt adaptate în mod specific vreunuia dintre noi.

Celestine se uită la singura care mai purta costumul iniţial.

— Au funcţionat în cazul lui Hirz.

— Probabil întâmplător. Dar ai dreptate. Ea nu poate vedea aşa departe ca tine, chiar şi cu ajutorul modificatorilor.

Celestine îşi atinse uşor implantul din încheietură, încă vizibil pe sub materialul mulat al costumului.

— Am luat şi eu o doză mică de modificatori.

— Mă îndoiesc că ţi-a dat mai multe avantaje decât aveai deja.

— Poate că nu. Făcu o pauză. Conversaţia noastră are vreun scop, Richard?

— Nu neapărat, am spus, jignit de răspunsul ei. Voiam doar...

— Să faci conversaţie, ştiu.

— Şi tu nu voiai?

— Nu poţi da vina pe mine pentru asta, nu-i aşa? Nu este exact locul potrivit pentru o bârfă mică, mai ales cu cineva care s-a hotărât să mă şteargă din memoria sa.

— Ar conta dacă ţi-aş spune că îmi pare rău?

După tonul vocii sale, mi-am dat seama că răspunsul meu nu fusese chiar cel pe care îl aştepta.

— Acum este uşor să spui că-ţi pare rău... acum îţi convine să spui. Dar atunci nu ai simţit la fel, nu-i aşa?

Am căutat un răspuns care să nu fie prea departe de adevăr.

— Mă crezi dacă îţi spun că te-am şters din memorie pentru că încă te mai iubeam, şi nu din alt motiv?

— Uşor de zis, nu-i aşa?

— Dar nu este neapărat o minciună. Poţi da vina pe mine? Ne iubeam, Celestine. Nu poţi nega asta. Doar pentru că s-a întâmplat ceva... în mintea mea îşi făcu iar apariţia o întrebare pe care voiam să o rostesc de ceva vreme. De ce nu m-ai căutat, după ce ţi s-a spus că nu poţi merge pe Resurgam?

— Relaţia noastră se terminase, Richard.

— Dar ne despărţisem în termeni destul de amicali. Dacă nu ar fi intervenit expediţia pe Resurgam, poate că nu ne-am fi despărţit.

Celestine oftă cu disperare.

— Păi, dacă tot ai întrebat, află că *am încercat* să te caut.

— Ai încercat?

— Dar atunci când mă hotărâsem să o fac, am aflat că m-ai şters din memorie. Cum crezi că m-am simţit, Richard? Ca o

parte infimă, un gunoi din trecutul tău, ceva ce poate fi strivit şi aruncat atunci când te deranjează?

— Nu a fost deloc aşa. Am crezut că nu te voi mai revedea vreodată.

Celestine râse.

— Şi poate că nu m-ai mai fi văzut, dacă nu ar fi fost bunul de Roland Childe.

— Mi-a cerut să vin pentru că obişnuiam să ne punem la încercare unul pe celălalt cu astfel de teste, am spus cu acelaşi ton în voce. Presupun că avea nevoie de cineva cu calităţile pe care le ai tu de la jongleri. Pe Childe nu l-a interesat trecutul nostru.

Ochii îi sclipiră dincolo de viziera căştii.

— Şi nici pe tine nu te interesează, nu?

— Motivele lui Childe? Nu. Nu mă privesc şi nici nu mă interesează. În acest moment, nu mă interesează decât asta.

Am bătut cu palma în podeaua Turnului, care vibra.

— Richard, ceva e în neregulă aici.

— Ce vrei să spui?

— Nu ai băgat de seamă că...

Mă privi câteva secunde, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a dezvălui ceva, apoi scutură din cap.

— Nu contează.

— Ce e, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu te frapează faptul că Childe a fost cam prea bine pregătit?

— N-aş putea spune că poţi fi prea bine pregătit pentru ceva ca Turnul Sângeros, Celestine.

— Nu la asta m-am referit.

Atinse materialul costumului său mulat.

— De exemplu, aceste costume. De unde ştia că nu vom putea merge până la capăt cu cele mari?

Am scuturat din umeri, gest care a fost acum perfect vizibil.

— Nu ştiu. Poate a aflat de la Argyle, înainte să moară.

— Dar Doctorul Trintignant? Vampirul ăsta nu este nici pe departe interesat să rezolve provocările Turnului. Până acum, nu a contribuit la nici o problemă. Cu toate acestea, şi-a demonstrat deja valoarea, nu-i aşa?

— Nu înţeleg.

Celestine îşi frecă implantul de sub piele.

— Lucrurile astea. Şi modificatorii neurali, Trintignant a supravegheat instalarea lor. Şi nu am menţionat încă braţul lui Forqueray, sau echipamentul medical de la bordul navetei.

— Tot nu ştiu unde baţi.

— Nu ştiu ce pârghii a folosit Childe ca să-l facă să coopereze, probabil mită sau lăcomie, dar am o idee foarte, foarte urâtă. Şi toate astea duc la ceva mult prea tulburător.

Conversaţia mă obosise. Provocarea unei alte uşi se afla în faţa noastră, şi ultimul lucru de care aveam nevoie era o teorie paranoică.

— Cum ar fi?

— Childe ştie prea multe despre locul ăsta.

Altă încăpere, alt răspuns greşit, altă pedeapsă.

În comparaţie cu aceasta, pedeapsa precedentă părea o mustrare neînsemnată. Mi-amintesc scânteierea metalică rapidă apărută din trapele care se deschiseră în pereţii ce păreau dintr-o bucată: de data asta nu mai erau suliţe, ci nişte cleşti şi foarfece ciudat încovoiate. Mi-amintesc jeturile puternice de sânge arterial împroşcând încăperea, ca nişte steaguri roz, şi fragmentele de oase zdrobite lovindu-se de pereţi ca nişte gloanţe. Mi-amintesc o lecţie brutală şi nedorită de anatomie a corpului omenesc, eleganţa cu care fiecare muşchi, os şi tendon erau legate unul de celălalt şi uşurinţa îngrozitoare cu care puteau fi retezate de nişte instrumente metalice extrem de ascuţite.

Mi-amintesc ţipetele.

Mi-amintesc durerea de nedescris, înainte ca analgezicele să îşi facă efectul.

Ulterior, când am avut timp să cumpănim la ce s-a întâmplat, nu cred că vreunul dintre noi s-a gândit să dea vina pe Celestine pentru că făcuse o altă greşeală. Modificatorii lui Childe ne dăduseră un respect sănătos pentru dificultatea problemelor cu care se confrunta şi, ca mai înainte, al doilea răspuns a fost cel corect, cel care ne-a deschis calea înapoi spre ieşirea din Turn.

În plus...

Celestine fusese şi ea rănită.

Totuşi, Forqueray a fost cel mai afectat. Poate că Turnul, simţind anterior gustul sângelui său, hotărâse că vrea mai mult, mai mult decât putea obţine sacrificând doar o mână. Îl reteză

în patru: cu două tăieturi perpendiculare ale unor foarfece de coşmar, o înjumătăţire urmată, după o clipă, de o secţionare hidoasă.

Patru bucăţi din corpul lui Forqueray se prăbuşiră pe podeaua Turnului, organele sale interne erau expuse ca un model din ceară la facultatea de medicină. Diverse dispozitive erau cuibărite în măruntaiele sale, tăiate toate în acelaşi plan. Rămăşiţele lui zvâcniră o dată sau de două ori, apoi, cu excepţia protezei ce îi înlocuia braţul, care continua să palpite, se liniştiră. După câteva clipe, nişte braţe articulate apucară bucăţile cu o viteză uluitoare şi îl traseră prin perete, lăsând în urmă nişte dâre roşii, lucioase.

Moartea lui Forqueray era o lovitură suficient de grea, dar Turnul provocase mult mai multă suferinţă.

Am văzut-o pe Celestine căzută la pământ, ţinându-şi cu o mână ciotul celeilalte mâini, şi sângele ţâşnind din rană, în ciuda presiunii aplicate. În spatele vizierei, faţa ei căpătase o paloare fantomatică.

Childe pierduse toate degetele de la mâna dreaptă. Îşi strângea la piept mâna rănită, suferea, dar nu se prăbuşise.

Trintignant pierduse un picior. Din rana lui nu ţâşnea sânge, nu se vedea nici un muşchi sau os retezat. Am văzut doar nişte mecanisme avariate, armături de plastic şi oţel, răsucite şi rupte, cabluri bâzâind şi fibre optice pocnind, ţevi întrerupte, din care se scurgeau nişte lichide verzi, scârboase.

Cu toate acestea, Trintignant căzu la podea.

Şi eu am simţit cum cad, am zărit pe jos piciorul meu drept retezat chiar sub genunchi; mi-am dat seama că propriul meu sânge ţâşnea ca un şuvoi puternic, roşu. M-am prăbuşit, durerea nu-mi ajunsese încă la creier, şi din reflex m-am întins după bucata tăiată. Dar nu am simţit decât o mână, braţul meu stâng fusese retezat deasupra încheieturii. Am zărit cu coada ochiului mâna detaşată, purtând încă mănuşa, căzută la pământ ca un ciudat crab alb.

Durerea mi-a inundat creierul.

Am urlat.

6.

— M-am săturat de rahatul ăsta, spuse Hirz. Childe o privi din patul unde se refăcea.

— Ne părăseşti?
— Ba bine că nu!
— Mă dezamăgeşti.
— În regulă, dar eu tot plec.
Childe îşi scarpină fruntea, urmărindu-i forma cu ajutorul noii mănuşi de oţel, pe care Trintignant o ataşase braţului său.
— Dacă ar trebui să plece cineva, nu ai fi tu aceea, Hirz. Ai ieşit nevătămată din Turn. Uită-te cum am ajuns noi.
— Mulţumesc! dar tocmai am luat cina.
Trintignant îşi îndreptă spre ea masca de argint.
— Nu este nevoie să reacţionezi aşa. Recunosc, protezele făcute de mine au o *estetică* oarecum brutală, dar în termeni funcţionali sunt fără egal.
De parcă ar fi vrut să demonstreze că are dreptate, mişcă proteza care îi înlocuia piciorul.
Era o proteză, şi nu piciorul lui salvat, reparat şi reataşat. Hirz, care adunase cât mai multe bucăţi din trupurile noastre, nu reuşise să găsească piciorul lui Trintignant. Nici după ce am căutat în jurul Turnului, unde am găsit bucăţi din Forqueray, nu am găsit vreo parte importantă din corpul Doctorului. Turnul ne-a permis să recuperăm braţul lui Forqueray după ce fusese retezat, dar se părea că decisese să păstreze pentru el însuşi toate piesele metalice.
M-am ridicat din pat, să văd dacă piciorul meu cel nou îmi suporta greutatea. Trintignant făcuse o treabă excelentă, nu se putea nega. Proteza interacţiona perfect cu sistemul nervos existent, astfel încât deja o acceptasem ca parte din mine. Am păşit doar cu o uşoară şchiopătare, care va dispărea cu siguranţă după ce mă voi obişnui cu proteza.
— Ţi l-aş putea înlocui şi pe celălalt, chiţăi Trintignant, frecându-şi mâinile. Atunci vei avea un echilibru neural perfect... vrei?
— Tu vrei, nu-i aşa?
— Asimetria m-a deranjat întotdeauna.
Mi-am pipăit celălalt picior, din carne şi os, care părea deodată foarte vulnerabil ca să reziste până la sfârşit.
— Va trebui să ai răbdare.
— Cu răbdarea treci marea. Ce-ţi face braţul?
Mă lăudam cu o mănuşă de oţel în locul mâinii, cum avea şi Childe. Am mişcat-o şi am auzit scârţâitul supărător al

mecanismelor de acţionare. Când am atins ceva, am simţit furnicături, mâna era capabilă să înregistreze gradaţiile subtile de căldură sau răceală. Proteza lui Celestine era similară, poate ceva mai netedă şi mai feminină. Cel puţin, rănile noastre au necesitat nişte reparaţii, m-am gândit, spre deosebire de Childe, care şi-a pierdut doar degetele, însă părea că se bucură de mai multă meşteşugeală din partea Doctorului decât era necesar.

— Suficient de bine, am spus, amintindu-mi ce mult l-a iritat Forqueray pe Doctor cu aceeaşi remarcă.

— Nu înţelegi? se miră Hirz. Dacă ar fi după Trintignant, ai fi deja ca el. Numai Dumnezeu ştie unde se va opri.

Trintignant ridică din umeri.

— Eu doar repar stricăciunile Turnului.

— Mda. Voi doi faceţi echipă bună, Doc.

Hirz îl privi cu o expresie de scârbă maximă.

— Ei bine, scuze, dar pe mine nu o să pui mâna.

Trintignant o măsură din priviri.

— Pagubă-n ciuperci, oricum nu e prea multă materie primă cu care să lucrez.

— Du-te dracului, ţicnitule!

Hirz părăsi încăperea.

— Se pare că vorbeşte serios atunci când spune că pleacă, am continuat discuţia, spărgând liniştea aşternută.

Celestine încuviinţă din cap.

— Nici eu nu pot spune că-i port pică.

— Nu? se miră Childe.

— Nu. Are dreptate. Toată treaba asta riscă să devină un exerciţiu morbid de automutilare.

Celestine îşi privi mâna de oţel, fără să-şi ascundă prea bine repulsia.

— Până unde va merge, Childe? Cum vom arăta când vom învinge?

Bărbatul scutură din umeri.

— Nu se va întâmpla nimic ireversibil.

— Dar poate atunci nu vom mai vrea să schimbăm ceva, nu-i aşa?

— Celestine, uite ce e.

Childe se sprijini de perete.

— Încercăm să învingem un lucru elementar. Să ajungem la vârful lui, dacă vrei. Din acest punct de vedere, Turnul Sângeros

nu se deosebeşte prea mult de un munte. Ne pedepseşte când facem greşeli, dar şi munţii fac la fel. Din când în când, ucide. Uneori ne reaminteşte de ce este în stare. Turnul Sângeros retează un deget sau două. Muntele face acelaşi lucru, prin degerături. Care e diferenţa?

— În primul rând, muntele nu se bucură când face asta. Turnul în schimb, *da.* Este viu, Childe, este viu şi respiră.

— Este o maşinărie, atâta tot.

— Dar este poate una mai inteligentă decât orice altceva am cunoscut noi până acum. Este o maşinărie căreia îi place sângele. Nu este o combinaţie care să ne bucure.

Acesta oftă.

— Asta înseamnă că renunţi şi tu?

— Nu am spus asta.

— Bun.

Childe ieşi pe aceeaşi uşă pe unde ieşise şi Hirz.

— Unde te duci? l-am întrebat.

— Să încerc să-i bag minţile în cap şi atât.

7.

Zece ore mai târziu, zbârnâind într-o stare de sprinteneală nenaturală, nevoia de somn părea o amintire din ce în ce mai îndepărtată, ne-am întors la Turnul Sângeros.

— Ce ţi-a spus de te-a făcut să te răzgândeşti? am chestionat-o pe Hirz, între două probleme.

— Tu ce crezi?

— Am o bănuială, a mărit cumva partea care ţi se cuvenea?

— Să zicem că am renegociat termenii înţelegerii noastre. Poţi să-i spui bonus proporţional cu rezultatele.

Am zâmbit.

— Aşadar termenul de mercenar nu a fost prea deplasat, nu-i aşa?

— Îţi sare-n ochi… scuză-mă, în circumstanţele date, nu prea e un lucru de bun-augur, corect?

— Nu contează.

Ne chinuiam fără costume. Cu câteva încăperi mai înainte, ajunsesem la un punct în care era imposibil să ne strecurăm prin cadrul uşii fără să deconectăm aparatele de respirat şi să ne scoatem rucsacii. Desigur, am fi reuşit şi fără rucsaci, dar nici unul nu voia să respire aerul Turnului dacă nu era neapărat

necesar. Oricum, am fi avut nevoie de ei în caz de retragere prin camerele nepresurizate. Aşa că i-am păstrat în periplul nostru prin încăperi, temându-ne să renunţăm la ei. Văzusem cum înhăţase Turnul mai întâi camera lui Forqueray, apoi piciorul lui Trintignant, şi părea posibil să facă acelaşi lucru cu echipamentul nostru dacă îl lăsam nesupravegheat.

— Tu de ce faci asta? mă întrebă Hirz.

— În orice caz, nu pentru bani.

— Mi-am dat şi eu seama. Atunci, de ce?

— *Pentru că situaţia există.* Pentru că îl cunosc pe Childe de mult timp şi nu-mi place să renunţ la o provocare odată ce am acceptat-o.

— Cu alte cuvinte, încăpăţânare de modă veche, interveni Celestine.

Hirz îşi punea pentru prima dată casca şi rucsacul. Fusese nevoită să renunţe la costumul iniţial şi să-şi pună unul mulat, chiar şi statura ei măruntă era acum prea mare pentru a trece prin uşile micşorate. Childe ataşase un strat blindat suplimentar costumului ei mulat, nişte petice ca o pojghiţă de fire de diamant, dar cu siguranţă se simţea mult mai vulnerabilă.

I-am răspuns Celestinei.

— Dacă nu te îndeamnă acelaşi motiv ca pe mine, atunci despre ce-i vorba?

— Eu vreau doar să rezolv problemele, atâta tot. Pentru tine, ele sunt doar mijlocul prin care îţi atingi scopul, dar pentru mine sunt singurul lucru interesant.

M-am simţit jignit, însă avea dreptate. Natura provocărilor era pentru mine mai puţin importantă decât descoperirea acelui lucru care se afla în vârf, a secretului pe care Turnul îl păzea cu atâta gelozie.

— Şi speri ca prin intermediul problemelor să-i înţelegi în final pe cei care au făcut Turnul?

— Nu doar asta. Este un aspect semnificativ, dar vreau de asemenea să-mi cunosc propriile limite.

— Adică vrei să explorezi darul pe care îl ai de la jongleri?

Am continuat înainte de a apuca să-mi răspundă.

— Înţeleg. Înainte, nu a fost niciodată posibil, nu-i aşa? Te-ai confruntat doar cu probleme concepute de alţi oameni. Nu ai ştiut unde sunt limitele aptitudinilor tale, asemenea unui leu care îşi testează puterea cu o foaie de hârtie.

Celestine privi în jurul ei.
— Dar acum am întâlnit ceva care mă pune la încercare.
— Şi?
Zâmbi uşor.
— Nu cred că-mi place.

Nu ne-am mai vorbit cât timp am traversat vreo şase încăperi, după care ne-am odihnit, lăsând implanturile să absoarbă excesul de oboseală apărut după un asemenea efort.
Problemele matematice au devenit atât de criptice, încât mi-ar fi fost greu să le descriu, darmite să bâjbâi după o soluţie. Prin urmare, Celestine trebuia să facă aproape toată munca, dar efortul emoţional pe care îl simţeam era la fel de obositor. Am moţăit timp de o oră din perioada de odihnă, dar apoi vioiciunea a apărut iar la orizont. Starea era puternică şi insensibilă, deloc firească, dar ne permitea să ne facem treaba, şi doar atât conta.
Am continuat, trecând prin încăperea cu numărul şaptezeci, cu cinciprezece mai mult decât data trecută. Ne aflam acum cu cel puţin şaizeci de metri mai sus decât atunci când am intrat şi, pentru o vreme, părea că găsisem un ritm convenabil. Celestine nu mai ezita atât de mult în alegerea răspunsului, chiar dacă avea nevoie de câteva ore să vadă soluţia. De parcă îşi găsise propriul mod de gândire, şi acum nici o problemă nu îi mai părea complet necunoscută. O vreme, trecând dintr-o încăpere în alta, ne-am simţit cuprinşi de un optimism periculos.
A fost o greşeală.
În încăperea şaptezeci şi unu, Turnul începu să aplice o regulă nouă. Ca de obicei, Celestine petrecu cel puţin douăzeci de minute studiind problema, trecându-şi degetele peste umbrele schiţate pe cadrul uşii, mişcându-şi în tăcere buzele în timp ce murmura variantele posibile.
Childe o studia cu o atenţie deosebită, pe care nu o mai văzusem înainte.
— Ai vreo idee? spuse, privind peste umărul ei.
— Nu mă grăbi, mă gândesc.
— Ştiu, ştiu. Dar încearcă să o faci mai repede, asta-i tot.
Celestine se întoarse spre el.
— De ce? Suntem deodată cu ochii pe ceas?
— Mă îngrijorează puţin timpul necesar pentru rezolvarea problemelor, atâta tot.

Îşi atinse umflătura de pe braţ.

— Implanturile nu sunt perfecte, şi...

— Hai, spune despre ce-i vorba?

— Stai liniştită. Concentrează-te asupra problemei.

De data asta însă pedeapsa a început înainte de a ne hotărî asupra soluţiei.

Presupun că a fost blândă, în comparaţie cu schilodirea sălbatică ce a încheiat încercarea noastră anterioară de a ajunge în vârf. A fost mai mult o admonestare severă să găsim soluţia, o pocnitură de bici, nu şuierul unei ghilotine.

Ceva ţâşni din perete şi căzu la podea.

Părea a fi o bilă metalică, nu mai mare de doi centimetri în diametru. Timp de câteva secunde, aceasta stătu nemişcată. Ne holbam cu toţii la ea, ştiind că se va întâmpla ceva neplăcut, dar neştiind sigur ce anume.

După aceea, bila începu să tremure şi, fără să se deformeze în vreun fel, sări până la înălţimea genunchiului.

Căzu şi apoi sări iar, puţin mai sus.

— Celestine, i se adresă Childe, îţi sugerez să te hotărăşti...

Îngrozită, Celestine îşi concentra din nou atenţia asupra şaradei de pe cadrul uşii. Bila continuă să sară. De fiecare dată ajungea tot mai sus.

— Nu-mi place chestia asta, mârâi Hirz.

— Nici pe mine nu prea mă încântă, consimţi Childe, privind cum bila loveşte tavanul şi apoi cade iar la podea, ajungând în acelaşi loc unde începuse să sară.

De data aceasta, sări suficient de sus ca să lovească iar tavanul, dar după aceea trecu diagonal prin încăpere, lovi unul dintre pereţi şi plecă sub un alt unghi. Bila se izbi de Trintignant, ricoşa din piciorul lui metalic, apoi mai lovi de două ori pereţii, înteţindu-şi mereu viteza, înainte de a mă nimeri în piept. Lovitura semăna cu un pumn zdravăn, care îmi goli plămânii de aer.

Am căzut la podea, gemând de durere.

Bila îşi continuă traseul prin încăpere, fără să dea semne că îşi încetineşte viteza. De fapt, viteza sporea, astfel încât traiectoria ei începu să semene cu un război argintiu de ţesut care uneori se intersecta cu unul dintre noi. Am auzit gemete, am simţit brusc o durere în picior, şi am văzut cum bila se mişca

tot mai repede. Zgomotul făcut de aceasta părea o salvă de focuri de armă, iar distanţa dintre detonări se micşora într-una.

— Celestine, alege răspunsul! strigă Childe, rănit şi el.

În acel moment, bila o lovi, făcând-o să icnească de durere. Se lăsă pe un genunchi, atingând în acelaşi timp unul dintre semnele de pe partea dreaptă a uşii.

Focurile de armă, ghergheful argintiu, bila însăşi, dispărură.

Câteva secunde nu se întâmplă nimic, apoi uşa din faţa noastră începu să se deschidă.

Ne-am cercetat rănile. Nu era nimeni în pericol de moarte, dar eram cu toţii plini de vânătăi, şi era posibil să avem un os sau două fracturate. Eu eram sigur de o coastă ruptă, iar Childe se strâmbă de durere când încercă să se sprijine pe glezna dreaptă. Piciorul mă durea acolo unde mă lovise bila, dar puteam merge, şi după câteva minute durerea se domoli, calmată de o combinaţie între medicamentele mele şi analgezicele produse de implant.

— Slavă Domnului că ne-am pus căştile la loc, am spus, pipăindu-mi o umflătură în creştet. Altfel, am fi fost făcuţi terci.

— Vrea să-mi spună şi mie cineva ce-a fost asta? întrebă Celestine, inspectându-şi propriile răni.

— Probabil Turnul a socotit că pierdem prea mult timp, răspunse Childe. Până acum, ne-a lăsat cât vrem, ca să rezolvăm problemele, dar mai departe se pare că vom fi contra cronometru.

— Şi cât timp am avut? se interesă Hirz.

— După ce s-a deschis ultima uşă? Cam patruzeci de minute.

— Mai precis, patruzeci şi trei, preciza Trintignant.

— Eu vă sugerez să trecem la următoarea uşă, spuse Childe. Cât timp crezi că avem, Doctore?

— Maximum? Cam douăzeci şi opt de minute.

— Nu e nici pe departe suficient, am susţinut. Ar trebui să ne retragem şi să revenim mai târziu.

— Nu, interveni Childe. Nu ne retragem dacă nu suntem răniţi.

— Eşti nebun! i-o trânti Celestine.

Dar Childe nu o băgă în seamă. Păşi în încăperea următoare. Uşa se trânti cu zgomot în spatele nostru.

— Nu sunt nebun, afirmă, întorcându-se spre noi. Doar nerăbdător să continui.

Nimic nu se întâmpla de două ori la fel.

Celestine se hotărî cât de repede putu, cu toţi muşchii încordaţi la maximum, şi asta ne oferi un răgaz de vreo cinci sau şase minute, după estimarea lui Trintignant, înainte ca Turnul să solicite un răspuns.

— Vom aştepta, hotărî Childe, privindu-ne pe toţi, să vadă dacă suntem de acord. Celestine îşi poate verifica răspunsul. Nu are rost să răspundem afurisitului de Turn înainte de a fi nevoiţi, nu când miza este atât de mare.

— Sunt sigură de răspuns, afirmă Celestine, arătând spre acel loc din cadrul uşii unde va apăsa.

— Atunci, relaxează-te cinci minute. Fă ce vrei. Dar nu apăsa până când nu vom fi nevoiţi.

— Childe, dacă trecem de încăperea asta...

— Da?

— Eu mă întorc. Nu mă poţi opri.

— Nu vei face asta, Celestine, ştii bine.

Celestine îl privi, dar nu spuse nimic. Cred că au urmat cele mai lungi cinci minute din viaţa mea. Nici unul dintre noi nu îndrăzni să vorbească, nu vru să înceapă nici o discuţie, nici măcar să scoată un cuvânt, de teamă că va apărea iar ceva similar cu bila. Vreme de cinci minute ne-am ascultat doar respiraţiile, pe fundalul îngrozitorului zbârnâit scos de Turn.

După aceea, ceva alunecă dintr-un perete.

Căzu pe podea şi se zvârcoli. Era făcut dintr-un metal flexibil, gros de trei centimetri şi lung de trei metri.

— Înapoi... ne avertiză Childe.

Celestine privi peste umăr.

— Apăs sau nu?

— Când îţi spun. Nici o clipă mai devreme.

Cablul continua să se zvârcolească: se îndoia şi se răsucea ca un tipar înnebunit. Childe se holba fascinat la el. Zvârcolirea deveni tot mai puternică, însoţită de şuieratul produs de un metal pe alt metal.

— Childe? întrebă Celestine.

— Vreau să văd ce este de fapt...

Cablul se îndoi şi se zvârcoli, apoi se năpusti pe podea, în direcţia lui Childe. Acesta se feri rapid, iar cablul îi trecu pe sub picioare. Nu se mai zvârcolea, ci pocnea ca un bici, iar noi ne-

am lipit toţi de perete. Cablul, după ce trecuse pe lângă Childe, se retrăsese în mijlocul încăperii, sâsâind furios. Părea mai lung şi mai subţire decât cu un minut în urmă, de parcă s-ar fi lungit între timp.

— Childe, spuse Celestine. Apăs în cinci secunde, indiferent dacă îţi place sau nu.

— Aşteaptă, bine?

Cablul avea acum o viteză ameţitoare, înălţându-se, astfel încât mişcarea sa nu mai era limitată la câţiva centimetri deasupra podelei. Se zvârcolea foarte repede şi părea mult mai rezistent: un stâlp cu forma neregulată, dintr-un metal ce sclipea şi şuiera. Am privit-o pe Celestine, dorindu-mi să apese pe cadrul uşii, indiferent de ce spunea Childe. Îl admiram pentru fascinaţia lui, lucrul acela te fermeca privindu-l, dar, după părerea mea, împinsese prea departe curiozitatea.

— Celestine... am început.

Dar ce a urmat, s-a întâmplat cu o viteză fulgerătoare: un tentacul argintiu, o spiră subţire din cablu, ţâşni şi se înfăşură de două ori în jurul braţului lui Celestine. Cel operat deja de Trintignant. Celestine privi îngrozită cum cablul se strânse şi îi smulse mâna, apoi căzu urlând pe podea.

Tentaculul îi târî braţul spre mijlocul încăperii, şi se retrase în interiorul stâlpului de metal ce se răsucea, sâsâind şi scânteind.

M-am repezit spre uşă, amintindu-mi simbolul pe care apăsase. Cablul se întinse spre mine, dar m-am lipit de perete, astfel încât abia mi-a atins costumul în zona pieptului, după care se întoarse la loc. Bucăţele de carne şi os căzură din vârtej. Un alt braţ se ivi şi o prinse pe Hirz, înfăşurându-se în jurul taliei ei şi trăgând-o spre mijlocul încăperii.

Hirz se împotrivi, cu mâinile întinse şi picioarele alunecându-i pe podea, dar degeaba. Începu să ţipe, apoi să urle.

M-am întins spre uşă.

Mâna mea ezită deasupra semnelor. Era bine ce-mi aminteam sau Celestine intenţionase să apese un alt simbol? Toate îmi păreau la fel acum.

Ţinându-şi încă strâns braţul distrus, Celestine încuviinţă cu putere.

Am apăsat.

M-am holbat la uşă, vrând s-o fac să se mişte. Ce-ar fi fost ca, după toate astea, alegerea ei să fie greşită? Turnul păru să

prelungească momentul cu sadism, în timp ce, în spatele meu, se auzea încă sâsâitul înnebunit al cablului ce se zvârcolea. Şi se mai auzea ceva, dar am preferat să nu mă gândesc la asta.

Zgomotul încetă brusc.

Am văzut cu coada ochiului cum cablul se retrăgea înapoi în perete, ca limba unui şarpe.

În faţa mea, uşa începu să se deschidă.

Alegerea lui Celestine fusese corectă. După o privire introspectivă, am ajuns la concluzia că ar fi trebuit să mă simt uşurat. Poate că mă simţeam, întrucâtva. Cel puţin, acum aveam drum liber înapoi, spre ieşirea din Turn. Dar nu vom merge mai departe, şi ştiam că nu vom pleca toţi.

M-am întors, făcându-mi curaj pentru ceea ce urma să văd.

Childe şi Trintignant erau nevătămaţi.

Celestine îşi îngrijea deja rana, legându-şi un bandaj din trusa de prim ajutor, deasupra zonei unde îi fusese retezat braţul. Pierduse foarte puţin sânge, şi nu părea că o doare foarte tare.

— Eşti bine? am întrebat.

— Voi supravieţui, Richard.

Faţa i se schimonosi, când îi strânse mai tare bandajul.

— Ceea ce nu pot să spun despre Hirz.

— Unde este?

— A luat-o cu el.

Cu mâna teafără, Celestine arătă spre locul unde, cu câteva clipe mai înainte, fusese vârtejul. Pe podea, acolo unde plutise şi se zvârcolise cablul, se afla o grămăjoară de ţesut uman zdrobit.

— Nici urmă din mâna lui Celestine, m-am mirat. Sau din costumul lui Hirz.

— A făcut-o bucăţele, spuse Childe, cu o faţă foarte palidă.

— Unde este?

— S-a întâmplat foarte repede. A fost ca o umbră. A sfâşiat-o şi apoi bucăţile au dispărut în pereţi. Nu cred că a simţit prea multe.

— Sper din tot sufletul să nu fi simţit. Doctorul Trintignant se aplecă să examineze bucăţile rămase.

8.

Afară, în penumbra rece a răsăritului sau apusului, am găsit bucăţile din Hirz care nu i-au fost de folos Turnului.

Erau pe jumătate îngropate în praf, ca râpele şi bolţile unui peisaj antic redat în miniatură. Mintea mea scornea nişte jocuri groteşti din acele forme, le transforma din bucăţi dislocate cu brutalitate din anatomia corpului uman în sculpturi abstracte: formaţiuni articulate, care atrăgeau lumina într-un anumit mod şi îşi proiectau singure umbra. Deşi mai rămăseseră câteva bucăţi de material, Turnul reţinuse pentru sine toate părţile metalice din costum. Până şi craniul lui Hirz fusese despicat şi golit, pentru ca Turnul să poată alege cele câteva piese metalice pe care le avea în creier.

Ceea ce nu putuse folosi, zăcea aruncat.

— Nu putem să o lăsăm aici, m-am revoltat. Trebuie să facem ceva, să o îngropăm... să punem măcar un fel de semn.

— Are deja unul, mă lămuri Childe.

— Care-i acela?

— Turnul. Şi cu cât ne întoarcem mai repede în navetă, cu atât mai repede putem să vindecăm braţul lui Celestine şi să ne întoarcem acolo.

— Un moment, vă rog, ceru Trintignant, examinând o altă grămăjoară de rămăşiţe omeneşti.

— Alea nu au nici o legătură cu Hirz, îi explică Childe.

Trintignant se ridică, strecurând ceva în buzunarul de la centura costumului.

Era un obiect de mici dimensiuni, nu mai mare decât o bilă sau o pietricică.

— Eu plec, susţinu Celestine, când ne aflam în siguranţă pe navetă. Înainte de a încerca să mă faci să mă răzgândesc, află că este decizia finală.

Eram singuri în camera ei. Childe tocmai renunţase să o mai convingă să rămână, dar mă trimisese pe mine să văd dacă am mai mult noroc. Cu toate acestea, inima îmi spunea altceva. Văzusem ce poate face Turnul, şi să fiu al naibii dacă voiam să răspund pentru vărsarea altui sânge decât al meu.

— Măcar lasă-l pe Trintignant să-ţi îngrijească braţul.

— Nu am nevoie de oţel acum, declară, lovindu-şi mâneca albastră, strălucitoare, cu care se termina braţul său. Pot să mă descurc fără mână până ajungem în Oraşul Abis. Acolo pot avea unul nou în timp ce dorm.

Vocea muzicală a Doctorului ne întrerupse. Masca argintie impasibilă a lui Trintignant se iţi în porţiunea ei de cort.

— Dacă pot să îndrăznesc... s-ar putea ca serviciile mele să fie cele mai bune de care poţi beneficia.

Celestine îl privi pe Childe, apoi pe Doctor, după care îşi coborî privirea spre mâneca ei chirurgicală.

— Ce spui acolo?

— Nimic. Sunt doar câteva veşti de acasă, pe care Childe mi-a îngăduit să le văd.

Trintignant păşi neinvitat în cameră, închizând uşa în urmă.

— Ce este, Doctore?

— Din întâmplare, sunt veşti mai puţin plăcute. Nu mult după plecarea noastră, în Oraşul Abis s-a întâmplat ceva tulburător. Un dezastru a distrus tot ce depindea de sistemul microscopic cu auto-reproducere. Cu alte cuvinte, nanotehnologia. Am înţeles că au fost milioane de victime...

— Nu trebuie să te bucuri aşa tare.

Trintignant se îndreptă spre patul unde se odihnea Celestine.

— Eu doar subliniez faptul că medicina de cea mai înaltă clasă, aşa cum o înţelegem noi, s-ar putea afla dincolo de posibilităţile prezente ale oraşului. Desigur, până ajungem se pot întâmpla multe...

— În cazul ăsta, o să-mi asum riscul, da?

— Cum vrei.

Trintignant făcu o pauză, şi puse pe masa lui Celestine un obiect mic şi dur. Apoi se întoarse de parcă ar fi intenţionat să plece, dar se opri şi începu să vorbească iar.

— Sunt obişnuit, să ştii.

— Cu ce anume? am întrebat.

— Cu teama şi repulsia. Pentru că am ajuns acolo unde am ajuns, şi am făcut ceea ce am făcut. Dar nu sunt un om rău. Pervers, da. Plin de dorinţe ciudate, cu siguranţă. Dar, în nici un caz, nu sunt un monstru.

— Dar victimele tale, Doctore?

— Am susţinut întotdeauna că şi-au dat acordul pentru procedurile aplicate, se corectă, efectuate.

— Dosarele medicale nu spun asta.

— Şi cine suntem noi să contrazicem dosarele medicale?

Lumina care se lăsa pe masca lui îi punea în evidenţă zâmbetul abia schiţat.

— Chiar, cine suntem noi.

După plecarea lui Trintignant, m-am întors spre Celestine şi i-am spus:

— Eu mă întorc în Turn. Ştii asta, da?

— Am bănuit, dar tot mai sper că pot face să te răzgândeşti. Atinse cu mâna teafără obiectul mic şi dur pus de Trintignant pe masă. Semăna cu o piatră neagră diformă, fusese găsită de Doctor printre cadavre, şi pentru o clipă m-am întrebat de ce a lăsat-o acolo.

Apoi am adăugat:

— Nu cred că mai contează. Acum, este între mine şi Childe. Cu siguranţă a ştiut că va veni o vreme când nu voi mai putea renunţa.

— Indiferent de costuri? întrebă Celestine.

— Nu există nimic lipsit de risc.

Scutură surprinsă din cap.

— Te-a vrăjit complet, nu-i aşa?

— Nu, am spus, simţind o nevoie perversă de a-mi apăra vechiul prieten, chiar dacă ştiam că era adevărat. La urma urmei, nu e vorba de Childe. E vorba de Turn.

— Te rog, Richard. Gândeşte-te bine, da?

Am zis că aşa voi face. Dar ştiam amândoi că era o minciună.

9.

Childe şi cu mine ne-am întors.

Am privit lung spre Turn, care ne domina ca un mausoleu brutal. L-am văzut cu o claritate uimitoare, de cristal. De parcă mi s-ar fi luat un văl de pe ochi, permiţându-mi să zăresc mii de detalii şi umbre şi culori noi. Doar o uşoară urmă de pixelare, întâlnită de câte ori schimbam prea brusc unghiul de vizualizare, trăda faptul că nu era chiar o vedere normală, ci una intensificată cibernetic.

Ochii ne fuseseră scoşi, orbitele curăţate şi îndesate cu dispozitive senzoriale mult mai eficiente, conectate la ţesuturile optice. Globii oculari ne aşteptau pe navetă, plutind în borcane, ca nişte delicatese groteşti. După ce cuceream Turnul, puteau fi puşi la loc.

— De ce nu purtăm ochelari de protecţie? am întrebat atunci când Trintignant ne-a explicat prima dată planurile sale.

— Sunt prea mari, şi pot fi smulşi cu uşurinţă. Categoric, Turnului îi place metalul. De acum înainte, tot ce este vital e mai

bine să purtăm ca parte din noi, nu pe deasupra, ci în interiorul nostru.

Doctorul îşi împreună degetele argintii.

— Dacă acest lucru vă provoacă repulsie, vă sugerez să vă declaraţi învinşi chiar acum.

— Eu hotărăsc ce-mi provoacă repulsie, am spus.

— Mai e ceva? întrebă Childe. Fără Celestine, va trebui să rezolvăm singuri problemele.

— Voi creşte densitatea de medicamente din creierele voastre. Acestea vor ţese o reţea de tuburi de fulerene, şi aceste conexiuni neurale artificiale vor înlocui topologia sinaptică existentă.

— La ce ne vor folosi?

— Tuburile vor conduce semnalele nervoase de sute de ori mai rapid decât căile sinaptice existente. Va creşte rata de calcul neural. Se va diminua simţul vostru subiectiv de percepere a timpului.

M-am holbat la Doctor, îngrozit şi fascinat în acelaşi timp.

— Poţi să faci asta?

— Este destul de banal. Conjoinerii au făcut asta după Transluminare, şi metodele lor sunt bine documentate. Cu ajutorul lor, pot face ca timpul să se scurgă cu viteza melcului. Poate că Turnul vă va lăsa doar douăzeci de minute să rezolvaţi o problemă, dar pot face să pară că au trecut câteva ore, chiar o zi sau două.

M-am întors spre Childe.

— Crezi că va fi suficient?

— Cred că va fi cu mult mai bine decât nimic, dar vom vedea.

A fost mai bine.

Maşinăriile lui Trintignant au făcut mai mult decât doar să ia locul căilor noastre neurale existente, extrem de încete. Le-au remodelat, configurând o topologie care să sporească aptitudinile matematice, ceea ce ne-a adus la un nivel mai avansat faţă de posibilităţile modificatorilor neurali. Ne lipsea intuiţia sclipitoare a lui Celestine, dar aveam avantajul că puteam petrece mai mult timp, cel puţin subiectiv, la o anumită problemă.

Şi, cel puţin pentru o perioadă, chestia asta a funcţionat.

10.

— Te transformi într-un monstru, îmi reproşa.

— Mă transform în orice pentru a învinge Turnul, am răspuns.

M-am îndepărtat de navetă, mişcându-mă pe picioarele articulate subţiri, asemănătoare unor catalige acţionate de un piston. Nu mai aveam nevoie de stratul de blindaj: Trintignant mi-l grefase pe piele. Plăcile negre rezistente alunecau una peste cealaltă ca segmentele din carapacea unui homar.

— Ai început să şi vorbeşti ca Trintignant, îmi reproşa Celestine, venind după mine.

I-am privit umbra asimetrică conturându-se lângă umbra mea: ea, înclinată pe o parte, eu, o fantomă lungă şi slabă.

— Nu am ce să fac, am spus, şi vocea mi-a fluierat din sintetizatorul de vorbire care îmi înlocuia gura, acum lipită.

— Poţi să te opreşti. Nu este prea târziu.

— Nu înainte să se oprească şi Childe.

— Şi după aceea? Va fi suficient să te facă să renunţi, Richard?

M-am întors spre ea, privind-o cum încerca să-şi ascundă repulsia pe care o simţea în mod evident.

— Childe nu va renunţa.

Celestine întinse mâna. Întâi am crezut că îmi făcea un semn, apoi am văzut că ţinea ceva în palmă. Un obiect mic, negru şi dur.

— Trintignant l-a găsit afară, lângă Turn. L-a lăsat în camera mea. Cred că încerca să ne spună ceva. Încerca să-şi răscumpere o greşeală. Îl recunoşti, Richard?

Am mărit imaginea obiectului. În jurul lui scânteiau cifre. Îmbunătăţiri efectuate. Suprafaţă iregulată. Contururi topologice. Coeficient de reflexie. Compoziţie posibilă. Absorbeam informaţiile ca un beţiv.

Acum trăiam pentru informaţii.

— Nu.

11.

— Aud ceva.

— Bineînţeles că auzi. Este Turnul, ca de obicei.

— Ba nu. Am tăcut câteva clipe, întrebându-mă dacă nu cumva sistemul meu auditiv sporit îmi trimitea semnale false către creier.

L-am auzit din nou: un huruit ocazional, îndepărtat, dar care se apropia.

— Acum îl aud şi eu, spuse Childe. Vine din spatele nostru. Din încăperile parcurse.

— Pare că uşile se deschid şi apoi se închid pe rând.

— Exact.

— De ce ar face asta?

— Cu siguranţă vine ceva spre noi.

Childe se gândi la asta câteva minute, dar probabil în realitate se scurseră doar câteva secunde. După aceea scutură din cap, alungând gândul.

— Avem unsprezece minute să trecem de uşa asta, sau vom fi pedepsiţi. Nu avem timp să ne facem griji pentru lucruri nesemnificative.

Am fost de acord, împotriva voinţei mele.

Mi-am concentrat atenţia asupra şaradei, simţind cum maşinăria din creier pătrunde în miezul matematic al problemei. Mecanismul teribil de exact instalat de Trintignant în capul meu torcea cu rapiditate. Nu am înţeles niciodată prea bine matematica, dar acum o simţeam ca pe o reţea de adevăruri în spatele tuturor lucrurilor: ca oasele lucind pe sub pielea subţire a lumii.

Era aproape singurul lucru la care mă puteam gândi. Restul mi se părea dureros de abstract, deşi înainte era exact invers. Aşa trebuie să se fi simţit un savant idiot, înzestrat cu un talent uimitor într-un domeniu de înaltă specializare al experienţei umane.

Devenisem o unealtă configurată atât de eficient pentru un scop anume, încât nu mai putea servi şi la altceva.

Devenisem o maşină de rezolvat problemele Turnului.

Acum, că eram singuri, şi nu ne mai bazam pe Celestine, Childe s-a arătat foarte capabil să rezolve problemele. De multe ori mă holbam la o problemă, neştiind nici măcar cu noile mele aptitudini matematice cum să o rezolv, în timp ce el ştia soluţia. În general, putea explica cum ajunsese la acea soluţie, dar uneori nu aveam încotro, trebuia să accept raţionamentul lui

sau să aştept ca propriile mele procese greoaie de gândire să ajungă la aceeaşi concluzie.

Am început să-mi pun întrebări.

Childe avea acum o minte sclipitoare, dar bănuiam că este vorba de mai mult decât acele straturi suplimentare de mecanisme cognitive pe care ni le instalase Trintignant. Era acum atât de sigur pe sine, încât am început să mă întreb dacă nu cumva se abţinuse înainte, preferând să ne lase pe noi să luăm deciziile. În cazul ăsta, era oarecum responsabil pentru decesele de până acum.

Dar, mi-am reamintit, cu toţii ne-am oferit voluntari.

Cu trei minute înainte de expirarea termenului, uşa se deschise, lăsând să se vadă următoarea încăpere. În acelaşi moment se deschise şi uşa pe care intrasem, cum se întâmpla de fiecare dată. Puteam pleca, dacă voiam. Şi acum, ca în fiecare încăpere prin care trecusem, Childe şi cu mine luam decizia să înaintăm sau nu. Exista întotdeauna pericolul ca următoarea încăpere să ne ucidă şi fiecare secundă petrecută înainte de a trece pragul uşii însemna o secundă mai puţin pentru rezolvarea următoarei probleme.

— Ei bine?

— Înainte, veni răspunsul lui, scurt şi mecanic.

— Childe, de data asta am avut doar trei minute înainte de expirarea timpului. Problemele devin tot mai dificile. Cu mult mai dificile.

— Sunt pe deplin conştient de lucrul ăsta.

— Atunci, poate că ar trebui să ne retragem. Ne recuperăm puterile şi apoi ne întoarcem. Nu pierdem nimic dacă procedăm astfel.

— Nu putem şti sigur. Nu ştim dacă Turnul ne va lăsa în continuare să facem aceste încercări. Poate că deja s-a plictisit de noi.

— Eu tot...

M-am oprit, şi corpul meu nou, cu talia de viespe, se îndoi cu uşurinţă, să-l caute pe cel ai cărui paşi se auzeau.

Sistemul meu vizual scana obiectul care se apropia, transformându-l într-o siluetă, care păşea peste pragul încăperii anterioare. Era o siluetă umană, dar una care evident suferise nişte modificări, deşi nu aşa drastice precum cele efectuate de Trintignant asupra mea. Am studiat modul încet, dureros, în

care înainta. Propriile noastre mişcări păreau încete, dar prin comparaţie erau apropiate de viteza luminii.

Am bâjbâit după o amintire, un nume, o faţă.

Mintea mea, înţesată cu secvenţe destinate rezolvării problemelor matematice, nu a putut iniţial să perceapă atâtea informaţii banale.

Reuşi, în cele din urmă.

— Celestine, am spus.

De fapt, nu am rostit nici un cuvânt. În schimb, lumina laserului citi mulţimea de senzori şi antene înghesuite în orbitele globilor mei oculari. Minţile noastre se grăbiră să comunice verbal, dar, deşi ea însăşi se mişca încet, Celestine catadicsi să răspundă.

— Da. Eu sunt. Tu eşti într-adevăr Richard?

— De ce întrebi?

— Pentru că nu prea văd nici o diferenţă între tine şi Childe.

L-am privit pe Childe, studiindu-l pentru prima dată cu atenţie.

În sfârşit, după lungul şir de frustrări, Trintignant primise mână liberă să facă tot ce voia cu noi. Ne-a umplut capetele cu şi mai multe dispozitive, astfel încât craniile noastre au trebuit remodelate, alungite, pentru a le face loc. Ne-a deschis cutia toracică şi a îndepărtat plămânii şi inima, punând la păstrare organele. Spaţiul eliberat de un plămân a fost ocupat de un sistem cu circuit închis de oxigenare a sângelui, de genul celor purtate în rucsacii de pe costum, pentru a putea suporta vidul şi a nu fi nevoiţi să respirăm aerul din mediul înconjurător. Spaţiul celuilalt plămân a fost umplut cu un dispozitiv care făcea să circule printr-un tub fluidul rece, îndepărtând excesul de căldură generat de mulţimea de mecanisme neurale din creier. Sistemele de nutriţie erau înghesuite în restul cavităţii toracice, în loc de inimă aveam nişte pompiţe alimentate prin fuziune. Celelalte organe, stomacul, intestinele, organele genitale, fuseseră scoase, împreună cu majoritatea oaselor şi muşchilor. Membrele au fost detaşate şi conservate, fiind înlocuite de nişte proteze scheletice extrem de puternice, dar care se puteau îndoi şi deforma, astfel încât să permită să ne strecurăm prin cea mai mică uşă. Corpurile noastre au fost încastrate în nişte exoschelete, de care erau ancorate protezele. În încheiere, Trintignant ne-a pus nişte cozi subţiri pentru contrabalansare,

după care a făcut ca pielea să acopere părţile metalice, întărindu-se pe ici, pe colo, sub forma unor petice gri lucioase de blindaj organic, ţesute din aceeaşi pojghiţă de fire de diamant pe care o folosise pentru a întări costumul lui Hirz.

Când termină, semănăm cu nişte ogari cu pielea de diamant.

Cu nişte câini de diamant.

Am înclinat din cap.

— Sunt Richard.

— Atunci, în numele Domnului, întoarce-te!

— De ce ne-ai urmărit?

— Ca să te întreb. Pentru ultima dată.

— Te-ai schimbat doar ca să vii după mine?

Întinse încet o mână, cu graţia împietrită a unei statui. Membrele ei, ca şi ale noastre, erau mecanice, dar forma de bază era mai puţin canină.

— Te rog!

— Ştii că nu mă pot întoarce acum. Nu când am ajuns atât de departe.

Răspunsul ei veni după o eternitate.

— Richard, nu înţelegi. Nu este ceea ce pare.

Childe întoarse spre mine botul lucios.

— Nu-i da atenţie.

— Nu, interveni Celestine, care probabil fusese acordată la semnalele laser ale lui Childe. Nu-l asculta, Richard! Te-a înşelat şi te-a minţit tot timpul. Ne-a minţit pe toţi. Chiar şi pe Trintignant. De aceea m-am întors.

— Minte, spuse Childe.

— Ba nu. Nu mint. Richard, încă nu ai înţeles? Childe a mai fost aici. Asta nu este prima lui vizită în Turn.

Mi-am scuturat corpul canin.

— Nici a mea.

— Nu de când am ajuns pe Golgotha. Înainte de asta. Childe a mai fost pe această planetă.

— Minte, repetă Childe.

— Atunci de unde ai ştiut atât de amănunţit la ce să te aştepţi?

— Nu am ştiut. Am fost prudent, atâta tot.

Se întoarse spre mine, astfel încât doar eu să pot citi sclipirile laserului său.

— Richard, pierdem timp preţios.

— Prudent? întrebă Celestine. A, da, ai fost al naibii de prudent. Ai adus cu tine celelalte costume, astfel încât să putem continua atunci când primele devin prea masive. Iar Trintignant, de unde ai ştiut că vei avea nevoie de el?

— Am văzut cadavrele zăcând la baza Turnului, răspunse Childe. Au fost măcelărite.

— Şi?

— Am hotărât că ar fi bine să luăm cu noi pe cineva înzestrat cu aptitudinile medicale necesare pentru a vindeca astfel de răni.

— Exact! încuviinţă Celestine din cap. Nu neg asta. Dar nu este decât o parte de adevăr, nu-i aşa?

M-am uitat pe rând la Childe şi Celestine.

— Şi care este întregul adevăr?

— Acele cadavre nu au nici o legătură cu Căpitanul Argyle.

— Nu au? m-am mirat.

— Nu.

Cuvintele lui Celestine au sosit cu agonizantă încetineală, îmi doream ca Trintignant să o fi transformat şi pe ea într-un câine cu pielea de diamant.

— Nu. Pentru că Argyle nu a existat niciodată. A fost o invenţie necesară, un motiv ca să afle Childe câte ceva despre ce însemna Turnul. Dar adevărul... ei bine, de ce nu ne spui tu, Childe?

— Nu ştiu ce vrei să spun.

Celestine zâmbi.

— Doar că acele cadavre sunt ale tale.

Childe îşi mişcă coada, măturând podeaua.

— N-am de gând să mai ascult.

— Atunci nu asculta. Dar Trintignant îţi va spune acelaşi lucru. El a fost primul care a ghicit, nu eu.

Celestine aruncă ceva spre mine.

Obiectul se mişcă încet. Descrise leneş un arc de cerc prin aer, urmând o traiectorie de parabolă. Mintea mea analiză direcţia şi extrapola cu mare precizie traiectoria.

M-am deplasat şi am deschis ghearele ca să-l prind.

— Nu ştiu ce este.

— Trintignant a crezut că ştii.

Am privit în jos spre obiect, încercând să îl văd într-un chip nou. Mi-am amintit că Doctorul găsise ceva printre oasele de la baza Turnului, că pusese ceva într-unul din buzunarele sale. Acest obiect dur, negru, cu formă neregulată şi lipsit de strălucire.

Ce era?

Mi-am reamintit pe jumătate.

— Trebuie să fie mai mult de atât.

— Bineînţeles că este, confirmă Celestine. Rămăşiţele omeneşti, cu excepţia celor adăugate după sosirea noastră, aparţin toate aceluiaşi individ genetic. Ştiu. Mi-a spus Trintignant.

— Nu se poate.

— Ah, ba da. Prin donare, este aproape o joacă de copil.

— Prostii, se auzi dinspre Childe.

M-am întors spre el, simţind un uşor sentiment pe care Trintignant nu îl extirpase în întregime.

— Chiar aşa?

— De ce m-aş clona singur?

— Voi răspunde eu în locul lui, ceru Celestine. A găsit acest loc, dar mult, cu mult înainte decât a susţinut. L-a vizitat şi a început să-l exploreze, folosind clone ale lui însuşi.

M-am uitat la Childe, aşteptându-mă ca măcar să încerce să dea o explicaţie. În schimb, acesta se lăsă în patru labe şi trecu în încăperea următoare.

Uşa din spatele lui Celestine se închise ca o pleoapă de oţel.

Childe ne vorbi din cealaltă încăpere.

— După părerea mea, avem nouă sau zece minute să rezolvăm problema următoare. O studiez acum şi mi se pare... cel puţin provocatoare, să zicem. Vreţi să întrerupem discuţiile cu privire la lucruri lipsite de importanţă până terminăm?

— Childe, nu ar fi trebuit să faci asta. Celestine nu a fost întrebată...

— Am presupus că face parte din echipă.

Celestine păşi în noua încăpere.

— Nu făceam. Cel puţin, nu credeam asta. Dar acum se pare că fac parte.

— Aşa te vreau, spuse Childe.

Mi-am dat seama în acel moment unde mai văzusem obiectul mic şi negru pe care Trintignant îl găsise pe suprafaţa Golgothei.

Poate mă înşelam.

Dar semăna foarte tare cu un corn de drac.

12.

Problema era la fel de elegantă, complexă, multistratificată şi posibil înşelătoare ca toate celelalte întâlnite.

Doar uitându-mă la ea, mintea mea începu să gonească pe bulevardele posibilităţilor matematice, să zărească adânci conexiuni între ceea ce am presupus mereu că erau domenii teoretice îndepărtate ale spaţiului logic. M-aş fi putut holba ore întregi la ea, într-o stare de nemişcare extatică. Din păcate, trebuia să o rezolvăm, nu să o admirăm. Şi aveam acum mai puţin de nouă minute.

Ne-am îngrămădit în jurul uşii, şi două sau trei minute, care părură două sau trei ore, nimeni nu spuse nimic.

Eu am fost acela care a rupt tăcerea, când am simţit nevoia să mă gândesc pentru o clipă la altceva.

— Celestine are dreptate? Te-ai clonat singur?

— Bineînţeles că s-a clonat. Explora un teritoriu primejdios, şi s-a asigurat că aduce echipamentul necesar pentru regenerarea organelor.

Childe se îndepărtă de problema de pe uşă.

— Nu este echipament adecvat pentru clonare.

— Şi asta doar datorită măsurilor de siguranţă impuse artificial, replică Celestine. Fără ele, eşti liber să donezi după pofta inimii. De ce să regenerezi o singură mână sau un singur braţ, când poţi cultiva întregul corp?

— La ce mi-ar fi folosit? Nu aş fi obţinut decât o copie a mea, lipsită de raţiune.

— Nu neapărat, am spus. Cu ajutorul reţelelor de memorie şi al medicamentelor, ai fi putut împrumuta oricărei clone personalitatea şi amintirile tale.

— Are dreptate, spuse Celestine. Este destul de uşor să rescrii amintirile. Richard ştie asta.

Childe privi înapoi spre problemă, care era încă la fel de impenetrabilă ca atunci când am intrat în încăpere.

— Mai avem şase minute, ne înştiinţă.

— Nu schimba afurisitul de subiect, se înfierbântă Celestine. Vreau ca Richard să afle exact ce s-a întâmplat aici.

— De ce? Chiar îţi pasă ce se întâmplă cu el? Ţi-am citit repulsia pe faţă atunci când ai văzut cât ne-am schimbat.

— Poate că tu îmi provoci repulsie, spuse, încuviinţând din cap. Dar îmi pasă atunci când cineva este manipulat.

— Nu am manipulat pe nimeni.

— Atunci spune-i adevărul despre clone. Şi despre Turn, de fapt.

Childe îşi întoarse atenţia asupra uşii, neştiind dacă să rezolve problema sau să o facă pe Celestine să tacă. Rămăseseră mai puţin de şase minute, şi, chiar dacă îmi acordasem o clipă de răgaz, nu eram deloc aproape de a găsi soluţia sau măcar de a vedea de unde să încep.

M-am concentrat din nou asupra lui Childe.

— Ce s-a întâmplat cu clonele? Le-ai trimis aici, una câte una, sperând să-ţi găsească un drum spre vârful Turnului?

— Nu.

Aproape îl bufni râsul pentru că nu reuşisem să văd adevărul.

— Nu le-am trimis înaintea mea, Richard. În nici un caz. Le-am trimis *după* mine.

— Scuze, dar nu înţeleg.

— Eu m-am dus primul, iar Turnul m-a ucis. Dar înainte de a face asta, m-am scanat şi mi-am instalat amintirile într-o clonă crescută recent. Fireşte, nu era o copie perfectă a mea, avea câteva amintiri şi o parte dintre trăsăturile mele principale de personalitate, dar nu era decât un substitut de dată recentă.

Childe se uită iar spre problemă.

— Uite, este foarte interesant, dar cred că...

— Problema poate aştepta, spuse Celestine. În orice caz, cred că ştiu soluţia.

Corpul subţire al lui Childe se încorda aşteptând continuarea.

— Ştii soluţia?

— Cred că da. Nu mă stresa.

— Celestine, nu avem prea mult timp la dispoziţie. Aş vrea foarte mult să aflu care este soluţia.

Celestine se uită la semne, zâmbind uşor.

— Sunt convinsă. Şi eu aş vrea foarte mult să aflu ce s-a întâmplat cu clona.

L-am simţit fierbând de furie, după care se stăpâni.

— Clona, noul eu, s-a întors în Turn şi a încercat să înainteze mai mult. Ceea ce s-a şi întâmplat, a avansat cu câteva încăperi dincolo de locul unde am murit.

— Ce a făcut-o să intre? întrebă Celestine. Cu siguranţă ştia că va muri şi ea acolo.

— S-a gândit că va avea o şansă mai mare de supravieţuire decât predecesorul său. A analizat ce s-a întâmplat cu prima victimă şi şi-a luat măsuri de precauţie, blindaj mai bun, medicamente pentru sporirea aptitudinilor matematice, terapii medicale de genul celor pe care le-am folosit şi noi.

— Şi? m-am arătat curios. Ce s-a întâmplat după ce clona a murit?

— Nu a murit la prima încercare. Ca şi noi, s-a retras atunci când a simţit că a mers cât de departe a putut. De fiecare dată, se scana, făcea o copie a amintirilor sale. Acestea au fost moştenite de următoarea clonă.

— Tot nu pricep, am spus. De ce i-ar păsa clonei ce se întâmpla cu următoarea clonă?

— Pentru că... nu se aştepta niciodată să moară. Nici una dintre ele. Trăsătură de caracter, dacă vrei.

— Aroganţă excesivă? veni replica lui Celestine.

— Prefer să o consider extremă încredere de sine. Fiecare clonă s-a crezut mai bună decât precedenta, incapabilă să facă aceleaşi greşeli. Dar ele tot voiau să se scaneze, astfel încât, în cazul improbabil în care ar fi murit, cineva să continue. Chiar dacă ea nu va învinge Turnul, cineva cu moştenirea mea genetică va reuşi. Cineva din neamul meu. Din familie, dacă vrei.

Dădu nerăbdător din coadă.

— Mai sunt patru minute. Celestine... eşti gata?

— Aproape. Câte clone au existat, Childe? Înaintea ta?

— Asta e o întrebare destul de personală.

Celestine scutură din umeri.

— În regulă. Nu voi dezvălui soluţia.

— Şaptesprezece, mărturisi Childe. Plus originalul, primul care a intrat aici.

Numărul acesta mi-a atras atenţia, eram uimit de implicaţiile sale.

— Asta înseamnă că eşti... al nouăsprezecelea care încearcă să învingă Turnul?

Cred că ar fi vrut să zâmbească, dacă acest lucru ar fi fost posibil din punct de vedere anatomic.

— Precum spuneam, încerc să o consider problemă de familie.

— Ai devenit un monstru, afirmă Celestine, cu respiraţia tăiată.

Era greu să nu vezi lucrurile în acelaşi fel. Childe dobândise amintirile de la optsprezece predecesori, care muriseră cu toţii în camerele de tortură ale Turnului. Nu mai conta faptul că nu moştenise probabil niciodată momentul exact al morţii, linia descendenţilor era la fel de monstruoasă. Şi cine putea spune dacă nu cumva vreuna din clone nu se târâse afară din Turn, mutilată oribil, aflată în pragul morţii, dar suficient de puternică pentru a se scana ultima dată?

Se spunea că o copie este cu atât mai fidelă dacă este realizată aproape de momentul morţii, când contează mai puţin rănile existente în mintea scanată.

— Celestine are dreptate. Ai devenit mai rău decât lucrul pe care vrei să-l învingi.

Childe mă măsură din priviri, mulţimea ochilor săi trecând peste mine ca ţeava unei arme.

— Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme, Richard? Nu eşti chiar aşa cum te-a lăsat mama natură, să ştii.

— Este doar o schimbare estetică. Eu mai am încă amintirile mele. Nu mi-am permis să devin un...

M-am oprit, iar creierul meu se chinui să folosească un vocabular căruia îi fusese încredinţată sarcina de a învinge Turnul.

— O perversiune, veni continuarea frazei.

— Foarte bine.

Childe lăsă capul în jos, într-o atitudine de tristeţe şi resemnare.

— În cazul ăsta, întoarce-te, dacă vrei. Lasă-mă să termin problema.

— Da, am spus. Cred că mă voi întoarce. Celestine? Ajută-ne să trecem de uşa aceasta şi mă voi întoarce cu tine. Childe n-are decât să rămână în afurisitul de Turn al său.

Celestine răsuflă uşurată.

— Slavă Domnului, Richard. Nu credeam că voi fi în stare să te conving atât de uşor.

Am dat din cap în direcţia uşii, sugerându-i să ne arate care considera că este soluţia. Problema încă îmi părea a naibii de grea, dar acum, că îmi concentram din nou atenţia asupra ei, am crezut că văd măcar de unde să o apuc, dacă nu puteam vedea soluţia.

Dar Childe începu iar să vorbească.

— A, n-ar trebui să fii aşa uimită. Am ştiut întotdeauna că va renunţa atunci când situaţia se va înrăutăţi. Aşa a procedat întotdeauna. N-ar fi trebuit să cred că s-a schimbat.

M-am zbârlit la el.

— Nu-i adevărat!

— Atunci de ce renunţi când am ajuns atât de departe?

— Pentru că nu merită!

— Sau poate doar pentru că problemele au devenit prea grele, provocarea e prea mare?

— Nu-l băga în seamă, spuse Celestine. Încearcă doar să te facă să rămâi cu el. Despre asta a fost vorba mereu, nu-i aşa, Childe? Crezi că poţi învinge Turnul, când optsprezece versiuni precedente ale tale au dat greş. Când optsprezece versiuni au fost măcelărite şi jupuite de Turn.

Celestine privi în jurul său, de parcă s-ar fi aşteptat ca Turnul să o pedepsească pentru profanările aduse.

— Poate că ai şi tu dreptate. Poate chiar ai ajuns mai departe decât cei dinaintea ta.

Childe nu spuse nimic, probabil nu voia să o contrazică.

— Dar nu ar fi suficient să învingi Turnul, reluă Celestine. Pentru că nu vei avea nici un martor. Nimeni nu va vedea cât eşti de deştept.

— Nu este deloc aşa.

— Atunci de ce a trebuit să venim aici cu toţii? Cu siguranţă, Trintignant ţi-a fost de folos. Şi eu te-am ajutat. Dar ai fi reuşit şi fără noi, într-un final. Ar fi fost mai sângeros, şi poate că ar fi trebuit să mai faci câteva clone... dar nu mă îndoiesc că ai fi reuşit.

— Soluţia, Celestine.

După părerea mea, nu aveam mai mult de două minute să alegem răspunsul. Cu toate acestea, simţeam că era destul timp. Miraculos, am avut rezolvarea în faţa ochilor, deşi cu o clipă înainte problema mi se păruse imposibil de rezolvat; ca

una dintre acele iluzii optice care se schimbă brusc de la o stare la alta. A fost aproape ca o experienţă religioasă.

— În regulă, am spus. Acum ştiu. O vezi şi tu?

— Nu prea. Stai o clipă...

Childe se holba la problemă, şi i-am urmărit laserele din ochi alunecând peste semnele labirintice. Lumina roşie trecu peste un răspuns greşit şi rămase acolo. Pentru o fracţiune de secundă, se oprise şi asupra soluţiei corecte.

Childe dădu din coadă.

— Cred că o văd.

— Bine, spuse Celestine. Sunt de acord cu tine. Richard, eşti de acord?

Am crezut că nu aud bine, dar nu mă înşelasem. Afirmase că răspunsul lui Childe este corect, acela de care eram sigur că nu era...

— Am crezut... am încercat să obiectez.

După aceea, m-am mai holbat o dată la problemă, disperat. Oare îmi scăpase ceva? Childe părea a avea unele îndoieli, dar Celestine părea foarte sigură pe ea. Deşi eram convins de ceea ce văzusem.

— Nu ştiu, am şoptit. Nu ştiu.

— Nu avem timp de discuţii. Ne-a rămas mai puţin de un minut.

Aveam în stomac o senzaţie de gheaţă. Cumva, în ciuda faptului că fusesem despuiat de orice urmă de caracter omenesc, puteam încă simţi groaza. Acest sentiment mă cuprindea, refuzând să se lase intimidat.

Eram atât de sigur pe alegerea mea. Totuşi, mă aflam în minoritate.

— Richard? insistă Childe.

M-am uitat neajutorat la cei doi.

— Apasă!

Childe îşi puse laba pe soluţia convenită împreună cu Celestine, şi apăsă.

Cred că am ştiut, chiar dinainte ca Turnul să răspundă, că alegerea nu fusese cea corectă. Şi totuşi, când m-am uitat la Celestine, nu am văzut nici şoc, nici surprindere în expresia ei. În schimb, părea complet calmă şi resemnată.

După aceea, se declanşă pedeapsa.

A fost brutală, şi cândva ne-ar fi ucis. Chiar şi cu îmbunătăţirile aduse de Trintignant, rănile provocate au fost considerabile, atunci când un pendul ca o coasă, cu trei articulaţii, a coborât din tavan şi a început să se rotească în cercuri din ce în ce mai mari. Minţile noastre ar fi putut intui poziţia următoare a unui pendul mai simplu, ferindu-ne corpul din drumul său. Dar traiectoria unui pendul articulat era extrem de greu de prevăzut: o demonstraţie înfiorătoare de matematică a haosului.

Am supravieţuit, la fel cum am supravieţuit şi atacurilor anterioare. Chiar şi Celestine a făcut faţă, arcul fulgerător retezându-i doar un braţ. Eu am pierdut un braţ şi un picior, privind, jumătate îngrozit, jumătate fascinat, cum încăperea îşi însuşi bucăţile: din perete ţâşniră nişte tentacule care înhăţară acele amestecuri folositoare de metal şi plastic. Am simţit oarecare durere, întrucât Trintignant ne legase membrele de sistemul nervos, să putem simţi căldura şi răcoarea. Dar durerea dispăru rapid, fiind înlocuită de o amorţeală digitală.

Childe a fost cel mai afectat.

Lama îl tăiase în două, cu puţin sub ceea ce fusese mai înainte cutia toracică, împrăştiind pe podea organele interne de oţel şi de plastic, oasele, intestinele, sângele şi lubrifianţii toxici. Tentaculele se zvârcoliră şi înşfăcară partea inferioară detaşată, coada şi toate celelalte.

Cu mâna teafără, Celestine apăsă simbolul corect. Pedeapsa încetă, iar uşa se deschise.

În liniştea care urmă, Childe privi în jos, la trunchiul retezat.

— Se pare că am fost rănit destul de serios.

Dar diversele supape şi garnituri începuseră deja să oprească pierderea de fluid, se închideau pocnind, cu o mare precizie. Trintignant făcuse o treabă foarte bună. Îl dotase pe Childe cu echipamentul necesar pentru a face faţă celor mai dificile răni.

— O să supravieţuieşti, spuse Celestine, fără nici un pic de compasiune.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. De ce nu ai apăsat mai întâi acel simbol?

Celestine mă privi.

— Pentru că ştiam ce trebuie făcut.

Deşi era şi ea rănită, Celestine ne ajută să ne retragem.

Eu am trecut împleticindu-mă dintr-o cameră în alta, sprijinindu-mă de perete şi ţopăind pe piciorul întreg. Nu pierdusem prea mult sânge, pentru că, deşi aveam câteva răni provocate de pendul, membrele mele fuseseră detaşate sub locul unde erau legate de carne şi oase. Mă simţeam totuşi tremurând de şoc, şi nu doream decât să ies din Turn şi să mă întorc în navetă. Acolo Trintignant mă putea întregi. De fapt, mă putea face iarăşi om. Jurase mereu că este posibil, şi cu toate că multe lucruri nu îmi plăceau la el, nu credeam că ar minţi în această privinţă. Era o chestiune de mândrie profesională dacă opera sa putea fi reversibilă din punct de vedere tehnic.

Celestine îl ducea pe Childe la subsuoară. Rămăşiţele lui erau foarte uşoare, spunea ea, şi Childe putea sta agăţat cu labele tefere. Mă cutremuram de fiecare dată când vedeam ce puţin a mai rămas din el, şi mă îngrozeam gândindu-mă că m-aş fi cutremurat şi mai tare dacă nu eram deja amorţit de medicamente.

Trecusem poate printr-o treime dintre camere, când Childe alunecă de sub braţul ei, căzând cu zgomot pe podea.

— Ce faci? întrebă Celestine.

— Tu ce crezi?

Childe se sprijini pe membrele superioare, restul trunchiului atingând solul. Am observat că rana începea să se închidă, pielea sa de diamant strângându-se pentru a acoperi stricăciunile.

Nu peste mult timp va începe să pară că aşa fusese făcut.

Celestine nu se grăbi să răspundă.

— Să fiu sinceră, habar n-am ce să cred.

— Mă întorc. Vreau să continui.

— Nu poţi, am spus, sprijinindu-mă în continuare de perete. Ai nevoie de îngrijiri. Pentru numele lui Dumnezeu, ai fost tăiat în două.

— Nu contează. Nu am pierdut decât acea parte la care ar fi trebuit oricum să renunţ în curând. Uşile vor deveni în final prea înguste, chiar şi pentru un trup de câine.

— Te va ucide, am insistat.

— Sau îl voi învinge. Încă este posibil, să ştii.

Se întoarse, zgâriind podeaua cu partea inferioară, după care privi peste umăr.

— Voi reconstitui drumul înapoi spre încăperea unde s-a întâmplat asta. Nu cred că Turnul va împiedica retragerea voastră în timp ce eu merg, sau mă târăsc, în ultima încăpere deschisă. Dar, dacă aş fi în locul vostru, nu aş întârzia prea mult pe aici.

Mă privi, trecând iarăşi pe frecvenţa privată.

— Richard, nu este prea târziu. Încă poţi să vii cu mine.

— Nu, am spus. Te înşeli. Este mult prea târziu.

Celestine întinse mâna, să mă ajute să trec de următoarea uşă.

— Lasă-l, Richard. Lasă-l în Turn. Asta a vrut dintotdeauna, iar acum a avut şi martori.

Childe se propti de pragul uşii prin care tocmai trecusem.

— Ei bine?

— Celestine are dreptate. Indiferent ce se întâmplă acum, este între tine şi Turn. Presupun că ar trebui să-ţi urez succes, dar ar suna extraordinar de banal.

Dădu din umeri, era unul dintre puţinele gesturi omeneşti pe care le mai putea face.

— Mă mulţumesc cu orice. Şi te asigur că ne *vom* mai întâlni, indiferent dacă îţi place sau nu.

— Sper, am spus, ştiind că nu va fi aşa. Între timp, voi transmite salutări din partea ta celor din Oraşul Abis.

— Chiar te rog. Dar nu le spune exact unde m-am dus.

— Promit. Roland?

— Da?

— Cred că e timpul să-ţi spun adio.

Childe se întoarse şi se pierdu în întuneric, deplasându-se cu mişcările repezi, ca de piston, ale antebraţelor sale.

După aceea, Celestine m-a prins de braţ şi m-a ajutat să ies.

13.

— Ai avut dreptate, i-am spus pe drumul spre navetă. Cred că l-aş fi urmat.

Celestine zâmbi.

— Mă bucur că nu ai făcut-o.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice vrei tu, doar să nu aibă vreo legătură cu matematica.

— De ce ţi-a păsat ce se întâmplă cu mine, şi nu cu Childe?

— Mi-a păsat de Childe, răspunse cu hotărâre. Dar nu cred că vreunul dintre noi ar fi putut să-l convingă să se întoarcă.

— Ăsta a fost singurul motiv?

— Nu. Am considerat, de asemenea, că meriţi o soartă mai bună decât să fii omorât de Turn.

— Ţi-ai riscat viaţa ca să mă scoţi de acolo. Îţi sunt recunoscător.

— Recunoscător? Aşa îţi exprimi tu recunoştinţa?

Zâmbea, şi am simţit un imbold de a zâmbi şi eu.

— Păi, cel puţin asta sună ca vechiul Richard.

— Atunci, mai am o şansă. După ce termină cu tine, Trintignant mă poate face la loc aşa cum ar trebui să fiu.

Când am ajuns în navetă, nu era nici urmă din Doctorul Trintignant. L-am căutat, dar nu l-am găsit, nici un semn de la el. Nu lipsea nici unul dintre costume, şi când am luat legătura cu nava de pe orbită nici ei nu ştiau unde este Doctorul.

Mai târziu, l-am găsit.

Se aşezase pe masa de operaţie, sub splendida instalaţie chirurgicală. Maşinăriile l-au demontat, separând elementele sale componente şi introducând unele piese în sticle, iar altele în fiole pline cu lichid, atent etichetate. Bucăţile de biomaşinărie eviscerată pluteau ca nişte meduze otrăvitoare. Implanturile şi mecanismele sclipeau ca nişte mici decoraţiuni, împodobite cu bijuterii.

Surprinzător, exista destul de puţină materie organică.

— S-a sinucis, spuse Celestine.

Îi descoperi pălăria de fetru, o lăsase la capul mesei de operaţie. Înăuntru se afla biletul de adio al lui Trintignant, împăturit strâns şi caligrafiat cu atenţie.

> Dragii mei prieteni,
>
> Am hotărât, după o lungă chibzuinţă, să pun capăt existenţei mele. Găsesc mai acceptabilă perspectiva de a-mi demonta propriul corp decât să îndur în continuare repulsia faţă de o crimă pe care nu cred că am comis-o. Vă rog, nu încercaţi să mă asamblaţi la loc, efortul, vă asigur, v-ar fi în zadar. Cu toate acestea, am încredere că felul în care am murit şi starea la care am ajuns îi vor amuza întrucâtva pe viitorii oameni de ştiinţă din domeniul ciberneticii.
>
> Trebuie să mărturisesc faptul că mai există un motiv pentru care am ales să pun capăt acestei situaţii oarecum extreme. De

ce, la urma urmei, nu am pus punct existenţei mele atunci când eram pe Yellowstone?

Răspunsul, din păcate, este dat în mare parte de vanitate.

Graţie Turnului şi bunelor oficii ale domnului Childe am avut ocazia de a continua munca încheiată atât de brusc de evenimentele neplăcute din Oraşul Abis. Şi mulţumită vouă, care aţi fost atât de dornici să aflaţi secretele Turnului, am beneficiat de subiecţi dispuşi să profite de procedurile mele mai puţin ortodoxe.

Mai ales dumneata, domnule Swift, ai fost o adevărată mană cerească. Consider că seria de transformări efectuate asupra dumitale este cea mai mare realizare a mea până la acest moment. Ai devenit capodopera mea. Sunt pe deplin de acord cu faptul că, pentru dumneata, chirurgia este doar un mod de a ajunge la scopul propus, şi că în altă situaţie nu ai fi acceptat serviciile mele, dar asta nu ştirbeşte cu nimic măreţia stadiului la care ai ajuns.

Şi mă tem că, din păcate, aici este problema.

Indiferent dacă învingeţi Turnul sau vă retrageţi de acolo, presupunând, desigur, că nu vă omoară, va veni cu siguranţă o vreme când veţi dori să vă întoarceţi la forma anterioară. Asta ar însemna că sunt obligat să anulez singura mea capodoperă.

Iar eu mai degrabă mor decât să fac asta.

Vă rog să primiţi scuzele mele, aşa cum sunt ele, în timp ce rămân...

Al vostru servitor supus,
T.

Childe nu s-a mai întors niciodată. După zece zile, am cercetat zona de la baza Turnului, dar nu am găsit vreo rămăşiţă care nu fusese şi înainte acolo. Am presupus că se afla în continuare înăuntru, căutând încă drumul spre vârf. Şi m-am întrebat. Care era, de fapt, rolul Turnului? Era posibil să nu aibă nici un scop, decât propria autoconservare? Poate că doar ademenea curioşii înăuntru şi îi obliga să se adapteze, devenind ei înşişi un fel de maşinării, până când ajungeau la stadiul în care îi erau de folos.

La stadiul în care îi recolta.

Era oare posibil ca Turnul să nu fie mai folositor decât o capcană de prins muşte?

Nu aveam nici un răspuns. Şi nu voiam să rămân pe Golgotha, cugetând la astfel de lucruri. Nu aveam încredere în mine

însumi că nu mă voi întoarce în Turn. Încă îi simţeam chemarea sălbatică.

Aşa că am plecat.

— Promite-mi, spuse Celestine.

— Ce anume?

— Că indiferent ce se întâmplă când ajungem acasă, indiferent ce a mai rămas din oraş, nu te vei întoarce în Turn.

— Nu mă voi întoarce. Îţi promit. Pot chiar şi să şterg amintirea lui, ca să nu-mi bântuie visele.

— De ce nu. La urma urmei, ai mai făcut asta odată.

Când am ajuns în Oraşul Abis, am descoperit că Childe nu minţise. Lucrurile se schimbaseră, dar nu spre mai bine. Ceea ce ei numiseră Molima Putridă aruncase oraşul înapoi într-o eră întunecată şi decadentă din punct de vedere tehnologic. Bogăţia dobândită în expediţia lui Childe nu mai însemna nimic, iar slaba influenţă pe care familia mea o avea înainte de criză se diminuase şi mai mult.

În zile mai bune, poate că schimbările efectuate de Trintignant ar fi fost reversibile. Nu uşor, dar ar fi existat câţiva care să guste o astfel de provocare, şi ar fi trebuit să resping mai multe oferte concurente ale ciberneticienilor, rivalizând pentru prestigiul obţinut în urma unui proiect atât de complicat. Lucrurile stăteau altfel. Chiar şi cele mai simple operaţii erau acum dificile sau extrem de costisitoare. Doar câţiva specialişti deţineau mijloacele necesare pentru a încerca astfel de operaţii, şi erau liberi să ceară oricât de mulţi bani voiau.

Până şi Celestine, care era mai bogată decât mine, şi-a putut permite doar să mă vindece, nu şi să mă aducă la forma iniţială. Ceea ce ne-a adus în pragul falimentului.

Cu toate acestea, ţinea încă la mine.

Cei care ne vedeau, considerau creatura de lângă ea, acel lucru care alerga ca un câine mecanic grotesc, ţeapăn, cu pielea de diamant, un ciudat animal de casă. Uneori, simţeau ceva neobişnuit în relaţia noastră, faptul că Celestine şoptea ceva doar pentru mine sau că eu păream a o conduce pe ea, şi se uitau intens la mine, înainte să-i ţintuiesc cu privirea mea sfredelitoare, roşie.

După care ei îşi mutau întotdeauna privirea în altă parte.

Şi pentru mult timp, înainte ca visele să întreacă măsura, asta a fost situaţia.

Acum, merg tiptil în noapte, Celestine nu ştie că am plecat din apartamentul nostru. Afară, găştile periculoase au năpădit străzile aproape inundate. Partea aceasta din Oraşul Abis se cheamă Mulci, şi este singurul loc unde îmi pot permite să trăiesc. Cu siguranţă, ne-am fi permis ceva mai bun, mult mai bun, dacă nu aş fi fost obligat să economisesc bani pentru această zi. Dar Celestine nu ştie nimic despre asta.

Mulci nu este un loc aşa rău ca înainte, dar atunci mi s-ar fi părut respingător. Chiar şi acum sunt din instinct precaut, ochii mei îmbunătăţiţi stăruiesc asupra lamelor primitive şi arbaletelor fluturate de diversele găşti. Nu toate creaturile care bântuie noaptea sunt umane din punct de vedere tehnic. Unele sunt înzestrate cu branhii, şi abia pot respira în aer liber. Altele seamănă cu nişte porci, şi aceste creaturi sunt cele mai rele dintre toate.

Dar nu mi-e frică de ele.

Mă furişez printre umbre, forma mea subţire de câine confundându-se cu ele. Mă strecor printre golurile dintre clădirile prăbuşite, scăpând fără efort celor care sunt suficient de nebuni pentru a mă urmări. Din când în când, mă opresc şi îi înfrunt, arcuindu-mi spatele.

Privirea mea roşie îi pătrunde ca un sfredel.

Îmi văd de drum.

Ajung imediat la locul stabilit. La început, pare părăsit, nu e nici o gaşcă aici, dar o siluetă se desprinde din beznă, târându-şi picioarele prin apa cafenie ce-i ajunge până la glezne. Silueta este subţire şi întunecată, şi fiecare pas pe care îl face este însoţit de un mic scâncet. Se apropie şi îmi dau seama că femeia, cel puţin aşa cred, că este o femeie, poartă un exoschelet. Pielea ei este neagră ca spaţiul interstelar, iar capul mic, cu trăsături splendide, se sprijină pe un gât care a fost alungit cu câteva vertebre. În jurul gâtului poartă nişte inele arămii, iar unghiile, pe care le văd lovind în scheletul exterior, sunt lungi ca nişte pumnale.

Mă gândesc că este destul de ciudată, dar mă vede şi tresare.

— Tu eşti...? începe să spună.

— Sunt Richard Swift, răspund.

Dă aproape imperceptibil din cap, nu poate fi prea uşor să-şi îndoaie un asemenea gât, şi se prezintă.

— Sunt Triumvirul Verika Abebi, de pe vânătorul de lumină *Poseidon.* Sper din toată inima că nu mă faci să-mi pierd timpul.

— Am bani să te plătesc, nu-ţi fă griji.

Îmi aruncă o privire ce exprima deopotrivă compasiune şi uimire.

— Nici măcar nu mi-ai spus ce anume vrei.

— Nu-i foarte complicat. Vreau să mă duci undeva.

ZILE PE TURCOAZ

Nuvelă publicată prima dată în sept. 2002, de Golden Gryphon Press sub titlul original „*Turquoise Days*”. A fost clasată pe locul 9 în anul 2003 la *Locus Poll Award* la categoria *Best Novella*.

„Ridică velele în zilele turcoaz.”
Echo & The Bunnymen

1.

Naqi Okpik aşteptă să adoarmă sora ei, înainte de a ieşi pe balconul îngrădit care înconjura nacela.

Era cea mai caldă şi liniştită noapte după multe luni de zile. Chiar şi briza provocată de mişcarea dirijabilului era mai caldă decât de obicei şi moale pe obrazul ei ca respiraţia unui iubit grijuliu. Deasupra lor, ascunse încă de balonul negru, cele două luni erau aproape pline. Creaturi microscopice sclipeau la o sută de metri sub dirijabil, mulţimi care desenau galaxii pe fundalul negru al mării. Spirale, cozi şi labe luminiscente rotindu-se şi şerpuind ca vrăjite de o muzică secretă.

Naqi privi în spate, acolo unde teaca ceramică a senzorului lăsa în urmă o brazdă sclipitoare. Scântei roz, roşii şi verde aprins îşi făceau apariţia. Uneori, săreau dintr-un loc în altul, ca nişte pescăruşi agitaţi. Era teribil de atentă la toate mişcările mai neobişnuite ale spiritelor-mesageri, la orice ar fi meritat o menţionare în ultima circulară sau chiar un întreg articol într-una dintre revistele importante cu studii despre jongleri. Dar în seara aceasta nu se întâmpla nimic ciudat, nu se vedeau forme sau tipare comportamentale necatalogate încă, nimic care să indice o activitate mai semnificativă a jonglerilor minţii.

Merse pe balconul dirijabilului, până ajunse la pupa, unde teaca submersibilă a senzorului era imobilizată de un braţ lung de fibră optică. Naqi scoase din buzunar un băţ lung, articulat, îl deschise aşa cum deschide o curtezană un evantai şi apoi îl apropie de platforma vinciului. Nuferii şi şerpii de mare de pe evantai dispărură, şi în locul lor apărură tabele cu numere, grafice sinuoase şi histograme inegale. Dintr-o privire îşi dădu seama că nici aici nu era nimic suspect, dar informaţiile ar putea constitui un etalon pentru alte experimente.

Închise evantaiul cu delicateţe, întrucât era aproape la fel de valoros ca dirijabilul însuşi, amintindu-şi că trecuse o zi de când recepţionase ultimele mesaje. Conexiunea dintre antenă şi nacelă putrezise în timpul expediţiei precedente, iar de atunci preluarea mesajelor devenise o corvoadă, se făceau ture şi schimburi cu alte sarcini mai puţin incomode.

Naqi se agăţă de balustradă, legănându-se în spatele aeronavei. Aici, balonul depăşea doar cu un metru nacela, şi cu ajutorul unui grilaj se caţără până deasupra lui. Se mişca

precaută, cu picioarele goale pe barele ruginite, străduindu-se să nu o trezească pe Mina. Dirijabilul vibra şi scârţâi puţin, până când ea îşi găsi echilibrul pe balon, după care redeveni tăcut şi nemişcat. Vibraţiile motoarelor erau atât de slabe, încât Naqi nu le mai lua în seamă de multă vreme.

Totul era calm, minunat de calm.

În lumina lunii, antena părea o floare solitară şi întunecată, înălţându-se din spatele lat al balonului. Naqi porni pe pasarela care ducea spre aceasta, liniştindu-se singură în timp ce mergea, dar simţindu-se mai puţin ameţită decât dacă ar fi făcut asta pe timpul zilei.

Îngheţă, era sigură că cineva o urmărea.

La limita vederii sale periferice apăru un spirit-mesager. Zburase până la înălţimea dirijabilului şi acum îşi lăsa umbra pe acesta de la o distanţă de zece sau doisprezece metri. Naqi scoase un icnet, era bucuroasă şi descurajată în acelaşi timp. În afară de specimenele moarte, era prima dată când vedea un spirit aşa de aproape. Organismul avea aproximativ mărimea şi morfologia unei păsări colibri terestre, doar că strălucea ca o lanternă. Recunoscu imediat un purtător cu rază mare de acţiune. Burta lui era plină de informaţii codificate în fragmente de ARN, închise în capsomeri proteinici microscopici. Capul purtătorului era ca o lacrimă, cu semne pastelate luminoase, dar fără nici un alt detaliu, cu excepţia celor doi ochi negri poziţionaţi cam pe la mijloc. În cap exista un grup de neuroni, aceştia codificau poziţiile celor mai strălucitoare stele circumpolare. În afară de asta, spiritele aveau cel mai rudimentar tip de inteligenţă. Existau doar ca să treacă informaţia între punctele nodale din ocean, atunci când traiectoriile semnalelor chimice erau considerate prea încete sau imprecise. Spiritele mureau după ce ajungeau la destinaţie, devorate de organismele microscopice care descifrau şi procesau informaţiile stocate în capsomeri.

Cu toate acestea, Naqi avea puternica impresie că era urmărită: nu aeronava, ci *ea* însăşi, cu un fel de curiozitate care făcea să i se zbârlească părul de pe ceafă. Apoi, exact în momentul în care sentimentul de urmărire devenise neliniştitor, spiritul dispăru brusc. Îl văzu coborând înapoi spre ocean, apoi plutind la suprafaţa acestuia, ivindu-se din când în când, ca o piatră aruncată razant. Rămase nemişcată pentru câteva

minute, convinsă că se întâmplase ceva important, deşi era conştientă de subiectivismul experienţei sale. Cât de neimpresionant ar părea, dacă ar încerca să îi povestească Minei. În orice caz, Mina era cea care avea o legătură specială cu oceanul, nu-i aşa? Mina era cea care îşi zgâria braţele noaptea, Mina era cea cu un scor de compatibilitate prea mare pentru a fi primită în corpul înotătorilor. Mereu Mina.

Niciodată Naqi.

Discul de un metru al antenei era ancorat de o mică inserţie, la baza unei coloane cu mecanisme de control şi citire. Era tehnologia veche de un secol a *Pelicanului,* aceeaşi ca a dirijabilului şi evantaiului. Mare parte dintre mecanismele de control şi afişaj erau moarte, dar unitatea încă putea să capteze sateliţii funcţionali. Deschise evantaiul şi copie în memoria acestuia ultimele intrări. După aceea, îngenunche la baza coloanei, sprijini evantaiul de genunchi şi examina mesajele şi rezumatele de ştiri din ultima zi. O grămadă de mesaje sosiseră de la prieteni din oraşele-fulg Prachuap-Pangnirtung şi Umingmaktok, un altul de la un vechi prieten din corpul înotătorilor de pe atolul Narathiwat. Îi trimisese o listă de glume care circulau deja pe scară largă. Se uită pe listă, mai mult strâmbându-se decât zâmbind, şi în cele din urmă reuşi să chicotească la o glumă care îi scăpase anterior. Mai erau vreo zece rezumate zilnice de la diverse grupuri de discuţii specializate, legate de jongleri, precum şi o solicitare de la editorul unei reviste ca să scrie un comentariu la o lucrare. Se uită peste aceasta şi se gândi că ar fi în stare să scrie recenzia.

Verifică celelalte mesaje. Mai era o notă de la Dr. Sivaraksa, care spunea că primiseră cererea ei de a lucra la proiectul Stăvilarul şi urma să fie luată în considerare. Nu fusese nici un interviu oficial, dar îl întâlnise pe Sivaraksa cu câteva săptămâni în urmă, când din întâmplare se aflau amândoi în Umingmaktok. Tot timpul întâlnirii, Sivaraksa fusese într-o dispoziţie încurajatoare, deşi ea nu putea spune dacă aceasta se datora bunei impresii pe care o făcuse sau pentru că tocmai îşi schimbase tenia cu una nouă. Dar mesajul lui spunea că îi va da rezultatul într-o zi sau două. Naqi se întrebă cum îi va spune Minei, dacă va fi angajată. Mina se opunea proiectului şi nu era de acord ca sora ei să aibă de-a face cu el.

Citind mai departe, găsi un alt mesaj, de la un om de ştiinţă din Qaanaaq, care solicita accesul la nişte date etalon pe care ea le obţinuse la începutul verii. Mai erau patru sau cinci rapoarte meteorologice, drafturile a două ziare la care scria şi o invitaţie de a participa la divorţul amiabil dintre oraşele Kugluktuk şi Gjoa, programat a avea loc peste trei săptămâni. Urma un rezumat al ştirilor recente din lume, un fişier neobişnuit de mare, şi atât. De opt ore nu mai sosise nici un mesaj.

Nu era deloc neobişnuit, reţeaua cădea mai mereu, dar pentru a doua oară în acea noapte Naqi simţea că i se înfioară părul pe ceafă. *Cu siguranţă* se întâmplase ceva, gândi ea.

Deschise rezumatul ştirilor şi începu să citească. Cinci minute mai târziu o trezi pe Mina.

— Nu sunt sigură că vreau să cred, spuse Mina Okpik.

Naqi scana cerul, reamintindu-şi cunoştinţele despre stele pe care le avea din copilărie. Cu câteva modificări în unghiul axei, vechile constelaţii erau mai mult sau mai puţin aceleaşi, văzute de pe Turcoaz.

— Asta e, cred.

— Ce? întrebă Mina, încă somnoroasă.

Naqi flutură mâna spre o suprafaţă vagă de pe cer, între Scorpion şi Hercule.

— Constelaţia Ofiucus. Dacă aveai vederea bună, ai fi văzut-o acum: un ac mic de lumină albastră.

— Am avut destul parte de ace la viaţa mea, îi replică Mina, prinzându-şi genunchii cu braţul. Părul ei era la fel de negru ca şi al lui Naqi, dar scurt şi ţepos, făcând-o să pară mai tânără sau mai bătrână, în funcţie de lumină. Purta pantaloni scurţi negri şi o cămaşă fără mâneci. Tatuajele strălucitoare, de culoare smarald şi indigo, şerpuiau printre urmele pestriţe de fungi, care îi acopereau braţele, coapsele, ceafa şi obrajii. Datorită lunilor pline, fungii luminau şi ei, sclipeau în aceleaşi nuanţe de smarald şi indigo. Naqi nu avea tatuaje, doar câteva urme de fungi, era puţin invidioasă pe ornamentele surorii.

— Pe bune, nu crezi că ar putea fi o greşeală? continuă Mina.

— Nu, nu cred. Vezi ce scrie aici? Au detectat-o cu câteva săptămâni în urmă, dar nu au spus nimic până acum, ca să poată face mai multe măsurători.

— Mă surprinde că nu a existat nici un zvon.

Naqi încuviinţă.

— Au ţinut destul de bine secretul. Asta nu înseamnă că nu va fi destulă bătaie de cap.

— Hm. Şi cred ei că îi ajută cu ceva cenzura? Vor doar să nu blocăm reţeaua cu speculaţii nesfârşite.

— Nu suntem noi de vină, corect? Adică toţi îşi vor da cu părerea, nu-i aşa?

— Poate se vor anunţa în curând, spuse Naqi şovăind.

În timp ce vorbeau, dirijabilul intră într-o zonă unde marea era lipsită de bioluminescenţa de la suprafaţă. Astfel de zone erau la fel de des întâlnite ca şi regiunile nodale, în care reţeaua avea grosimea maximă, ca şi spaţiile deschise dintre galaxii. Era aproape imposibil de distins urma lăsată de teaca unui senzor, iar bezna din jurul lor era absolută, întreruptă doar de misiunea întâmplătoare a vreunui spirit-mesager solitar.

— Şi dacă nu? întrebă Mina.

— În cazul ăsta, bănuiesc că vom avea mai multe probleme decât ne-am dori.

Pentru prima dată după o sută de ani, o navă se apropia de Turcoaz, şi începea decelerarea de la viteza de croazieră interstelară. Flacăra de la dispozitivul de eşapament al vânătorului de lumină era îndreptată spre planetă. Măsurătorile Doppler ale flăcării indicau că nava mai avea de mers încă doi ani, dar pe planetă asta însemna un timp prea scurt. Nava trebuia să se anunţe, dar chiar şi dacă se dovedea a avea numai bune intenţii, o oprire scurtă de afaceri, de exemplu, efectul asupra societăţii era incalculabil. Toată lumea cunoştea necazurile declanşate de sosirea *Pelicanului impietăţii.* Când ultranauţii s-au mutat pe orbită, a fost mare agitaţie. Spionii au subminat schimburile profitabile. Oraşele au făcut tot felul de manevre să-şi menţină prestigiul, s-au întrecut pentru o fărâmă de tehnologie. Au existat uniri pripite şi, deopotrivă, separări pripite. Un secol mai târziu, vechile animozităţi mocneau la suprafaţa unor cordiale politici inter-orăşeneşti.

Nici acum nu va fi altfel.

— Uite ce e, spuse Mina, nu se poate să fie chiar atât de rău. Poate că nici nu vor vrea să vorbească cu noi. În urmă cu şaptezeci de ani, o navă a trecut prin sistem şi ne-a cerut permisiunea?

Naqi era de acord, se scrisese într-un articol despre asta.

— Aveau probleme la motor, sau ceva de genul ăsta. Dar experţii afirmă că de data asta nu e aşa.

— Atunci, au venit pentru comerţ. Ce avem să le oferim acum şi nu am avut data trecută?

— Nu prea multe, bănuiesc.

Mina aproba cu subînţeles.

— Probabil câteva opere de artă care nu vor putea călători prea bine. Vrea cineva nişte simfonii de zece ore, cântate la flaut cu nasul?

Se strâmbă.

— Se presupune că asta este cultura mea, dar nici măcar mie nu-mi place. Ce altceva mai avem? O groază de descoperiri despre jongleri, care fără îndoială au fost copiate de zeci de ori. Tehnologie, medicină? Las-o baltă.

— Cu siguranţă ei cred că noi avem ceva pentru care merită să vină aici, spuse Naqi. Indiferent despre ce e vorba, va trebui să aşteptăm şi să vedem, nu-i aşa? Sunt numai doi ani.

— Probabil, pentru tine asta înseamnă mult timp, spuse Mina.

— De fapt...

Mina îngheţă.

— Priveşte!

Departe, sub ele, o scânteie trecu în noapte, din ce în ce mai multe, o întreagă escadrilă strălucitoare. Spirite-mesager, îşi dădu seama Naqi, dar nu mai văzuse niciodată atât de multe laolaltă, pornite evident în aceeaşi misiune. Pe fundalul întunecat al oceanului, luminile păreau hipnotizante: şerpuiau, se încolăceau, îşi schimbau locul şi din când în când se îndepărtau de grupul central, după care se arcuiau şi reveneau în formaţie. Din nou, un spirit urcă până la înălţimea dirijabilului şi zăbovi câteva clipe înainte de a se întoarce printre celelalte. Roiul se îndepărtă, devenind o minge de licurici, apoi doar o pată globulară palidă. Naqi stătu de veghe până când se asigură că ultimul spirit a dispărut în noapte.

— Pfiu! făcu Mina încet.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

— Niciodată.

— E puţin ciudat că au apărut exact în această noapte, nu ţi se pare?

— Nu fi bleagă, o apostrofă Mina. Jonglerii nu-şi pot da seama de prezenţa noastră.

— Nu ştim sigur. Oamenii aud cu câteva ore înainte de venirea navei. Timp berechet pentru ca vreunul să fi înotat.

Mina era de acord cu sora sa.

— Totuşi, de obicei fluxul de informaţii nu este atât de tranşant. Jonglerii stochează modele, dar rareori aceştia dau vreun semn că au înţeles conţinutul real. Avem de-a face cu un sistem biologic absurd de arhivare, un muzeu fără custode.

— Ăsta e punctul tău de vedere.

— Mi-ar plăcea să fie altfel, spuse Mina, scuturând din umeri.

— Păi, crezi că ar trebui să îi urmărim? Ştiu că nu putem detecta spiritele de la orice distanţă, dar am putea să ne ţinem după ei câteva ore, înainte de a ni se termina bateriile.

— Nu am afla mare lucru.

— Nu vom şti până nu încercăm, insistă Naqi, scrâşnind din dinţi. Haide, ar trebui să merite, nu-i aşa? După părerea mea, roiul s-a mişcat mai încet decât un spirit individual. Am avea suficient pentru un raport, nu-i aşa?

Mina scutură din cap.

— Nu avem decât o singură observaţie, o speculaţie. Ştii că nu putem publica aşa ceva. Şi, oricum, presupunând că roiul ar avea vreo legătură cu nava, vor mai fi sute de privelişti similare în noaptea asta.

— M-am gândit că ne va mai distrage atenţia de la ştiri.

— Poate. Dar ne-ar îndepărta nepermis de mult de la ţinta noastră.

Mina coborî vocea, făcând un efort evident de a părea raţională.

— Uite ce e, îţi înţeleg curiozitatea. Şi eu sunt curioasă. Dar e posibil să fi fost ori pură întâmplare, ori parte dintr-un eveniment global, pe care oricine l-ar fi putut studia. În oricare dintre aceste cazuri, nu putem contribui cu nimic folositor, aşa că am putea foarte bine să o lăsăm baltă.

Îşi frecă semnele de pe antebraţ, urmând modelele Paisley de cozi şi spirale în culori sclipitoare.

— În plus, sunt obosită, vor urma câteva zile aglomerate. Cred că ar trebui să ne mulţumim cu ce avem, de acord?

— Bine, acceptă Naqi.

— Îmi pare rău, dar sunt sigură că ne-am pierde timpul degeaba.

— Am spus bine.

Naqi se ridică şi se îndreptă spre pasarela care traversa în lungime spatele dirijabilului.

— Unde te duci?

— La culcare. Cum ai spus şi tu, urmează o zi grea. Am fi fraiere să pierdem timpul alergând după o fantomă, nu-i aşa?

Ieşiră din zona moartă la o oră după ce se crăpă de ziuă. Marea se umplu cu tot mai multe forme de viaţă plutitoare, devenind ceţoasă şi inertă. Un kilometru şi ceva mai încolo, se vedeau semnele ameninţătoare ale structurii: un eleşteu albastru-verzui cu maluri vâscoase şi suprafeţe întinse de alge marine. Păreau măruntaiele pe jumătate digerate ale unor monştri marini gata de luptă.

După un alt kilometru, viaţa plutitoare devenise o masă vegetativă densă, puţind a saramură şi varză stricată. După încă un kilometru, se întărise în aşa fel încât marea de dedesubt era vizibilă doar pe alocuri. Aerul de deasupra masei dense era jilav, fierbinte şi înţepător, plin de substanţe microscopice iritante. Masa densă în sine avea o curioasă mişcare înşelătoare, plutea, se răsucea şi se rotea în funcţie de fluxul şi refluxul unor sisteme de curenţi ciudat localizate. De parcă mai multe linguri invizibile mestecau într-un bol mare cu spanac. Chiar şi umbra dirijabilului, împinsă de soare cu mult înaintea acestuia, avea o oarecare influenţă asupra mişcării materialului. Biomasa de jongleri se agita şi se sucea să scape din umbră, iar deosebita tenacitate a mişcării îi aminti lui Naqi de o caracatiţă pe care o văzuse în acvariul habitatelor terestre din Umingmaktok, strecurându-se printre găurile mici din închisoarea sa de sticlă.

Ajunseră exact în centrul masei dense circulare. Aceasta se împrăştie în toate direcţiile, înconjurată de o fâşie îndepărtată de apă strălucitoare. De parcă dirijabilul venise să se odihnească deasupra unei insule la fel de fixe şi străvechi ca orice alt element geologic. Insula chiar avea un soi de relief: movile, creste şi văi sculptate în textura scârboasă a straturilor biomasei. Dar pe Turquoise se aflau puţine insule, îndeosebi la această latitudine, iar nodul jonglerilor avea doar câteva zile vechime. Sateliţii îi detectaseră creşterea cu o săptămână în urmă, iar Mina şi Naqi fuseseră trimise să investigheze. Aveau instrucţiuni stricte să planeze deasupra insulei şi să lanseze o mulţime de senzori ficşi. Dacă nodul dădea semne neobişnuite,

de pe Umingmaktok urma să fie trimisă cu un dirijabil de mare viteză o echipă mai experimentată. Majoritatea nodurilor se dispersau în douăzeci sau treizeci de zile, aşa că se impunea o stare de alertă permanentă. Puteau fi trimişi chiar şi înotători antrenaţi, dornici să plonjeze în mare şi să-şi deschidă mintea pentru comuniunea cu străinii. Gata, aşa cum spuneau ei, *să cunoască* oceanul.

Dar, pentru început, existau câteva şanse ca nodul acesta să se dovedească mai degrabă interesant decât excepţional.

— Neaţa, salută Mina, când Naqi veni în apropierea ei. Curăţa teaca senzorului pe care îl ridicase mai devreme, aduna mucusul verde lipit de ceramica în formă de lacrimă. Într-un final, toate artefactele umane cădeau pradă atacului biologic al oceanului, deşi ceramica era cel mai rezistent material.

— Eşti veselă, spuse Naqi, străduindu-se ca afirmaţia ei să sune ca o constatare şi nu ca o sentinţă.

— Tu nu? Nu toată lumea are ocazia să studieze un nod aşa de aproape. Profită din plin, surioară. Ştirile primite aseară nu schimbă cu nimic ce trebuie să facem astăzi.

Naqi îşi frecă nasul cu palma. Acum, că dirijabilul se afla deasupra nodului, numeroase organisme aeriene ajungeau în plămânii ei, la fiecare inspiraţie. Mirosul semăna a amoniac şi vegetaţie în curs de descompunere. Era nevoie de un efort intens de voinţă ca să nu-şi frece într-una ochii.

— Vezi ceva neobişnuit?

— E cam devreme să mă pronunţ.

— Asta înseamnă că nu.

— Naqi, fără sonde nu poţi să afli mare lucru.

Mina aruncă un pămătuf într-un sac de colectare, etanşeizându-l. După aceea, aruncă sacul într-o găleată aflată între picioarele sale.

— A, aşteaptă. Am mai văzut un roi, după ce te-ai dus la culcare.

— Parcă tu erai cea care se plângea de oboseală. Mina scoase un pămătuf curat şi frecă energic pata verzuie de pe senzor.

— Mi-am ridicat mesajele, atâta tot. Am mai încercat o dată azi dimineaţă, dar suspendarea nu fusese încă ridicată. Am primit câteva semnale radio pe unde scurte, de la oraşele mai apropiate, dar transmiteau un mesaj înregistrat de la Consiliul Fulgilor: rămâneţi pe frecvenţă şi nu intraţi în panică.

— În cazul ăsta, să sperăm că nu vom găsi nimic important aici, pentru că nu vom fi în stare să raportăm.

— Sunt hotărâţi să ridice în curând suspendarea mesajelor. Între timp, cred că avem destule măsurători de făcut. Ai găsit programul de baleiere în spirală din cutia electronică a dirijabilului?

— Nu am căutat încă, răspunse Naqi, convinsă că Mina nu mai pomenise vreodată de aşa ceva. Dar cu siguranţă pot face un program în câteva minute.

— Ei, hai să nu pierdem mai mult timp decât este necesar. Ţine!

Îi oferi zâmbind pămătuful plin de murdărie.

— Fă tu asta, iar eu merg să caut programul.

După un moment de ezitare, Naqi luă pămătuful.

— Desigur. Sarcini prioritare pe măsura aptitudinilor, nu-i aşa?

— Nu asta am vrut să spun, o linişti Mina. Uite ce e, hai să nu ne certăm, da? Până aseară eram cele mai bune prietene. M-am gândit doar că ar fi mai rapid...

Se opri şi ridică din umeri.

— Ştii la ce mă refer. Ştiu că mă consideri vinovată pentru că nu am urmărit spiritele, dar nu am avut încotro, trebuia să venim aici. Înţelegi, da? În orice altă situaţie...

— Înţeleg, consimţi Naqi, dându-şi seama că părea ursuză şi copilăroasă, că se juca prea mult de-a sora îmbufnată.

Cel mai rău era că ştia că Mina are dreptate. În zori totul părea mai clar.

— Înţelegi? Pe bune?

Naqi încuviinţă din cap, simţind euforia perversă care venea odată cu recunoaşterea înfrângerii.

— Da. Pe bune. Ar fi fost o greşeală să le urmărim.

— Să ştii că am fost tentată, oftă Mina. Doar că nu am vrut să vezi cât eram de tentată, altfel ai fi găsit un mod de a mă convinge.

— Sunt atât de convingătoare?

— Nu te subestima, surioară. Eu nu te-aş subestima niciodată.

Mina făcu o pauză şi luă înapoi pămătuful.

— Termin eu aici. Poţi să te ocupi de programul de baleiere?

Naqi zâmbi. Se simţea mai bine acum. Tensiunea dintre ele va mai pluti o perioadă, până să dispară, dar cel puţin lucrurile

stăteau mai bine. Mina avea dreptate despre altceva: erau cele mai bune prietene, nu doar surori.

— O să mă ocup.

Naqi intră prin perdeaua ermetică în răcoarea produsă de aerul condiţionat din nacelă. Închise uşa, se frecă la ochi şi apoi se aşeză la postul de navigare. Dirijabilul zburase singur de la Umingmaktok, adaptându-şi itinerarul pentru a profita de curenţii de aer şi fronturile atmosferice. Acum se afla în modul planare: o dată sau de două ori pe minut, motoarele electrice torceau, stabilizând dirijabilul împotriva rafalelor de vânt generate de microclimatul de deasupra nodului jonglerilor. Deschise programul navei şi un meniu cu opţiuni apăru pe ecran. Meniul vibra. Naqi bătu cu degetul în ecran până când acesta se linişti. După aceea, derula celelalte secvenţe de zbor, dar nu exista nici un program de rotire încărcat în setul electronic obişnuit. Scotoci prin fişiere, dar nici acolo nu găsi nimic de folos. Se pregătea să încropească, în caz de nevoie, ar fi putut scrie o rutină în jumătate de oră, dar îşi aminti că, odată, copiase în evantai nişte fişiere electronice. Habar nu avea dacă se mai aflau acolo sau dacă în memoria cache ar găsi ceva folositor, dar probabil merita să caute. Evantaiul stătea închis pe un scaun, cu siguranţă lăsat acolo de Mina, după ce a verificat că suspendarea mesajelor era încă în vigoare.

Naqi înşfacă evantaiul şi îl desfăcu în poală. Spre surprinderea ei, era încă activ: în loc de obişnuitele modele colorate, pe ecran erau afişate mesajele pe care le răsfoise mai devreme.

Privi mai de aproape şi se încruntă. Nu erau deloc mesajele ei. Erau mesajele pe care Mina le copiase în evantai noaptea trecută. Naqi simţi un ghimpe de vinovăţie: ar trebui să închidă evantaiul, sau măcar să închidă corespondenţa surorii sale şi să treacă la partea ei din evantai. Dar nu făcu nici unul dintre aceste lucruri. Spunându-şi că oricine ar fi procedat la fel, deschise ultimul mesaj din listă şi studie data sosirii acestuia. Sosise aproape în acelaşi timp cu ultimul mesaj primit de Naqi.

Mina spusese adevărul, când afirmase că suspendarea continua.

Naqi îşi ridică privirea. Prin fereastra nacelei putea vedea ceafa surorii sale, mişcându-se în sus şi în jos în timp ce verifica vinciurile laterale.

Se uită pe textul mesajului. Nu era nimic deosebit, doar un buletin informativ de la unul dintre grupurile de discuţii speciale despre jongleri. Ceva legat de chimia neuro-transmiţătorului.

Închise buletinul şi se întoarse în lista de mesaje primite. Îşi spuse că până acum nu făcuse nimic ruşinos. Dacă ar închide acum corespondenţa Minei, nu ar avea nimic pentru care să se simtă vinovată.

Dar un nume pe care îl recunoscu se evidenţie în lista de mesaje: Dr. Jotah Sivaraksa, managerul proiectului Stăvilarul. Bărbatul pe care îl întâlnise în Umingmaktok, strălucind de vitalitate după schimbul anual de tenii. Ce treabă avea oare Mina cu Sivaraksa?

Deschise mesajul şi îl citi.

Era exact ce se temuse, dar nu îndrăznise să creadă.

Sivaraksa răspundea la solicitarea Minei de a lucra la proiectul Stăvilarul. Tonul mesajului era familiar, contrastând puternic cu scrisoarea de afaceri primită de Naqi. Sivaraksa o informa pe sora ei că solicitarea sa fusese apreciată favorabil şi, deşi mai erau unul sau doi candidaţi de luat în considerare, Mina părea în acel moment cel mai convingător. Chiar dacă nu va fi cazul, continua Sivaraksa, şi asta era puţin probabil, numele ei va fi în capul listei dacă vor mai apărea posturi libere. Pe scurt, i se garanta mai mult sau mai puţin şansa de a lucra într-un an la proiect.

Naqi mai citi o dată mesajul, poate mai era vreun detaliu subtil, care să pună totul într-o lumină diferită, mai blândă.

Apoi închise evantaiul, simţindu-se profund mânioasă. Îl puse exact în locul unde fusese. Mina băgă capul prin perdeaua ermetică.

— Cum merge treaba?

— Bine, răspunse Naqi. Vocea îi sună chiar şi ei goală de orice emoţie.

Era buimacă şi tăcută. Dacă s-ar fi opus ca sora ei să candideze pentru acelaşi post ca şi ea, Mina i-ar fi spus că este o ipocrită... dar erau mai multe de luat în consideraţie. Naqi nu a criticat niciodată pe faţă proiectul, cum a făcut sora ei.

— În schimb, Mina nu a pierdut nici o ocazie de a acuza deopotrivă proiectul şi personalităţile din spatele acestuia.

Asta era ipocrizie curată.

— Ai meşterit rutina aia?

— Aproape, răspunse Naqi.
— S-a întâmplat ceva?
— Nu, se forţă Naqi să zâmbească. Nu. Lucrez la detalii. E gata în câteva minute.
— Bun. Abia aştept să începem baleierea. O să obţinem nişte informaţii foarte frumoase, surioară. Şi cred că ăsta va fi un nod important. Poate cel mai mare în acest sezon. Nu te bucuri că ne-a ieşit în cale?
— Sunt cea mai fericită, spuse Naqi şi se întoarse la treaba sa.

Treizeci de sonde specializate atârnau de cablurile telemetrice în exteriorul nacelei, bălăbănindu-se ca braţele otrăvitoare ale unei groteşti meduze aeriene. Sondele adulmecau aerul la câţiva metri deasupra biomasei jonglerilor sau treceau razant peste suprafaţa verde şi neclară a formaţiunii. Nişte undiţe cu plumb pătrunseseră în marea de sub masa densă, sorbind adâncimile infestate cu organisme de la zeci de metri adâncime. Structuri mai mari, echipate cu radar, se vârâseră în interiorul nodului, în nucleele dense de biomasă compactată sau în găurile imense şi canalele cu funcţii misterioase, în timp ce sonarul întocmea topologia numeroaselor şi rezistentelor cabluri organice care plonjau în întuneric, ca nişte cordoane ombilicale legând nodul de fundul mării. Nodurile mai mici îşi extrăgeau mare parte din energie din lumina solară şi descompunând zaharurile şi grăsimile din alte microorganisme plutitoare, dar formaţiunile mari, cu un nivel mai mare de procesare a informaţiilor şi, deci, nevoi mai mari se aşezau deasupra faliilor marine şi ale rifturilor active de pe fundul oceanului, ajungând la kilometri adâncime. Apa rece era pompată în jos printr-un cordon cu ajutorul unor mişcări peristaltice, era încălzită prin circulaţia în mediul termal supraîncins de vulcanii subacvatici, apoi pompată înapoi la suprafaţă.
În toată această activitate de sondare, organismul în sine era foarte puţin afectat. Biomasa simţise apropierea sondelor şi se repoziţionase astfel încât să permită înaintarea fără o prea mare rezistenţă, chiar şi pentru acele coase lăsate în apă. Se consuma, evident, energie pentru a evita deteriorarea organismului şi, prin urmare, măsurătorile au avut cu siguranţă un efect asupra eficienţei prelucrării informaţiei din nod. Totuşi,

efectul era probabil mic şi, întrucât nodul îşi schimba deja în mod constant arhitectura, uneori intenţionat, alteori datorită unor factori din mediul înconjurător, părea să nu existe motiv de îngrijorare pentru daunele produse de investigatorii umani. În fond, mare parte din treabă se baza pe ghicit. Deşi echipele de înotători aflaseră foarte multe despre informaţiile cifrate ale jonglerilor minţii, aproape totul despre ei, cum şi de ce stocau modelele neurale, şi în ce măsură modelele erau supuse postprocesării ulterioare, rămăsese un mister. Şi erau doar întrebările mai la îndemână. Dincolo de acestea se aflau secretele adevărate, pe care toţi voiau să le descopere, dar pentru moment depăşeau limita studiului teoretic posibil. Ce ar afla azi nu ar putea face lumină în aceste cotloane. De obicei, o singură informaţie sau măsurătoare nu putea dovedi sau infirma nimic, dar mai târziu putea juca un rol vital în înlănţuirea unui argument, chiar şi numai în înclinarea balanţei distribuţiei statistice mai aproape de o ipoteză sau alta. Aşa cum Naqi îşi dăduse seama de mult timp, ştiinţa era un proces social, de grup, şi, deopotrivă, ceva determinat de momentele minunate ale descoperirii personale.

Era ceva la care lua parte cu mândrie.

Baleierea în spirală continua fără evenimente deosebite, iar dirijabilul pufăia, descriind încet un cerc larg. Dimineaţa făcu loc după-amiezii, după care soarele începu să coboare spre orizont, colorând cerul în portocaliu printre crăpăturile din stratul de nori. De ore întregi, Naqi şi Mina studiau rezultatele primite, scanările tot mai apropiate ale nodului apărând pe ecranele din nacelă. Comentau destul de cordial rezultatele, dar Naqi nu se putu împiedica să nu se gândească la trădarea Minei. Îi făcea o plăcere răutăcioasă să testeze până unde va merge sora ei cu minciuna, aducând în mod deliberat conversaţia în jurul Dr. Sivaraksa şi proiectului condus de el.

— Sper să nu ajung şi eu ca birocraţii ăia inutili, spuse atunci când discutau direcţiile în care puteau evolua carierele lor. Ştii tu, ca Sivaraksa.

O privea cu atenţie pe Mina, care nu se deconspira încă.

— Am citit articolele lui mai vechi, cândva era destul de bun. Şi uită-te acum la el.

— E uşor de spus, dar pun pariu că nu-i place să stea departe de prima linie, cum nu ne-ar plăcea nici nouă. Dar cineva

trebuie să conducă proiectele mari. Nu ai prefera să fie cineva care măcar *a fost* un om de ştiinţă?

— S-ar zice că îi iei apărarea. Mai urmează să-mi spui că Stăvilarul ţi se pare o idee bună.

— Nu iau apărarea lui Sivaraksa. Spun doar că...

O privi pe sora ei, cuprinsă brusc de suspiciune. Ghicise că Naqi ştia?

— Nu contează. Sivaraksa se poate lupta singur. Noi avem treabă.

— Oricine ar putea crede că schimbi subiectul.

Dar Mina ieşise deja din nacelă, să mai verifice o dată echipamentul.

La apus, dirijabilul ajunse în perimetrul nodului, încheie o orbită, apoi începu să cerceteze iar interiorul. La trecerea peste zonele cartografiate anterior, pe ecrane erau evidenţiate schimbările produse în timp: arcuri şi benzi roşii suprapuse pe structurile verzi şi turcoaz cartografiate. Majoritatea schimbărilor erau minore: un gol deschis aici sau închis dincolo, o mică modificare în topologia reţelei, ca să se rezolve o strangulare între subnodurile agitate, răspândite în jurul insulei plutitoare. Alte schimbări aveau o funcţie mai misterioasă, dar corespundeau celorlalte studii. Fuseseră studiate la rezoluţie mărită, iar informaţiile stocate în ordinea importanţei şi trecute în jurnalul de bord.

Părea că nodul este mare, dar în nici un caz neobişnuit.

Noaptea veni la fel de repede cum se întâmpla mereu la această latitudine. Mina şi Naqi făceau cu schimbul, una dormea două-trei ore, în timp ce cealaltă supraveghea mecanismele de citire. Într-o perioadă de acalmie, Naqi urcă în vârful dirijabilului şi mai încercă o dată antena, şi pentru o clipă se bucură văzând că sosise un mesaj nou. Dar mesajul în sine se dovedi o declaraţie venită de la Consiliul Fulgilor, în care se spunea că suspendarea va continua cel puţin pentru încă două zile, până la terminarea „crizei” actuale. Se făceau aluzii la perturbarea ordinii civile în două oraşe, în care se declarase stare de asediu, şi se cerea ignorarea tuturor surselor de ştiri neoficiale referitoare la natura navei ce se apropia.

Naqi nu era surprinsă să afle de existenţa problemelor, ci doar de întinderea acestora. Instinctele îi spuneau să aibă încredere în politica guvernului. Problema, cel puţin din punctul de vedere

al guvernului, era că nu se cunoştea exact încă nimic despre natura navei, şi astfel sinceritatea lor dădea de bănuit că ascund ceva. Ar fi fost mult mai bine să inventeze o minciună plauzibilă, care putea fi modelată încet spre adevăr odată cu trecerea timpului.

Mina se trezi după miezul nopţii să îşi înceapă tura. Naqi se duse la culcare şi visă sporadic, văzând cu ochii minţii pete şi bare roşii plutind pe fundalul unui verde amorf. Se uitase prea intens la mecanismele de citire, prea mult timp.

Mina o trezi agitată, înainte de a se crăpa de ziuă.

— Acum eu sunt cea care are veşti, spuse ea.

— Ce e?

— Vino să vezi cu ochii tăi.

Naqi se ridică din hamac, nu era nici odihnită, nici entuziasmată. În lumina slabă din cabină, fungii Minei străluceau cu intensitate deosebită: nişte forme abstracte detaşate, ce doar lăsau să se ghicească prezenţa ei.

Naqi urmă formele pe balcon.

— Ce e, mai spuse ea o dată, fără să se străduiască măcar să sune ca o întrebare.

— S-a schimbat ceva.

Naqi se frecă la ochi de somn.

— La nod?

— Priveşte. Jos. Chiar sub noi.

Naqi îşi strivi stomacul de balustradă, aplecându-se cât de mult îndrăznea. Nu simţise vreo ameţeală până când au aruncat undiţele cu senzori, după care brusc a existat o conexiune fizică între dirijabil şi sol. Oare era doar imaginaţia ei, sau dirijabilul coborâse singur la aproape jumătate din altitudinea anterioară, strângând şi firele în acelaşi timp?

Lumina de la miezul nopţii era de un gri lăptos, fantomatic. Peisajul încreţit şi umbros al nodului căpăta un gri sumbru, contopindu-se cu plafonul de nori. Naqi nu remarcă nimic deosebit, în afară de faptul că erau surprinzător de aproape de suprafaţă.

— Uită-te *bine* în jos, spuse Mina.

Naqi se aplecă peste balustradă şi mai mult decât îndrăznise mai devreme, ridicându-se pe vârful degetelor. De-abia atunci văzu: chiar sub ele se afla un cerc întunecat ciudat, de parcă ar fi fost umbra dirijabilului. Era o zonă circulară de apă de mare,

ca o lagună închisă de masa nodului. Malurile abrupte ale biomasei jonglerilor, cu centrul său gri închis, înconjurau laguna. Naqi o studie în tăcere. Sora sa va critica orice va spune.

— Cum ai văzut-o? întrebă în cele din urmă.

— Cum am văzut-o?

— Nu poate avea mai mult de douăzeci de metri lăţime. Un punct ca ăsta nu prea apare pe harta topografică.

— Naqi, nu înţelegi. Nu eu am condus dirijabilul aici. A apărut sub noi, în timp ce ne mişcăm. Ascultă motoarele. *Încă* ne mişcăm. Gaura vine după noi. Mai precis, ne urmăreşte.

— Probabil reacţionează la senzori.

— I-am strâns. Nu mai avem nimic la treizeci de metri de suprafaţă. Nodul reacţionează la noi, Naqi, la prezenţa dirijabilului. Jonglerii ştiu că suntem aici, şi ne trimit un semnal.

— Poate aşa e. Dar nu e treaba noastră să interpretăm acel semnal. Suntem aici doar ca să facem măsurători, nu ca să interacţionăm cu jonglerii.

— Atunci a cui treabă este? întrebă Mina.

— Trebuie să-ţi spun pe litere? A specialiştilor din Umingmaktok.

— Ei nu vor ajunge aici la timp. Ştii cât durează un nod. Până încetează suspendarea mesajelor, până ajunge aici corpul de experţi înotători, vom sta pe o pată neagră şi nimic mai mult. Este o descoperire importantă, Naqi. Este cel mai mare nod din acest sezon şi face o încercare deliberată şi clară de a invita înotătorii.

Naqi coborî de pe grilaj.

— Nici să nu te gândeşti.

— M-am gândit toată noaptea la asta. Nu e doar un nod mare. Se întâmplă ceva, de aceea a fost atât de mare activitatea spiritelor. Dacă nu înotăm aici, s-ar putea să pierdem o ocazie unică.

— Şi dacă înotăm, încălcăm toate regulile. Nu suntem pregătite pentru asta, Mina. Chiar dacă aflăm câte ceva, chiar dacă jonglerii binevoiesc să comunice cu noi, am fi ostracizate de întreaga comunitate ştiinţifică.

— Asta depinde de ce aflăm, nu-i aşa?

— Nu face asta, Mina. Nu merită.

— Nu vom şti dacă merită sau nu până nu încercăm, de acord?

Mina întinse mâna.

— Uite ce e. Pe de o parte, ai dreptate. Sunt şanse să nu se întâmple nimic. În mod normal, trebuie să le oferi un cadou, un puzzle sau ceva bogat în informaţii. Noi nu avem nimic asemănător. Probabil că vom intra în apă şi nu va fi nici un fel de interacţiune biochimică. În cazul ăsta, nu contează. Nu trebuie să spunem nimănui. Dar dacă aflăm ceva, şi nu e important, ei bine, nici în cazul ăsta nu trebuie să spunem nimănui. Doar dacă aflăm ceva semnificativ. Ceva atât de important încât vor fi nevoiţi să uite o încălcare minoră a protocolului.

— O încălcare minoră...? repetă Naqi, aproape râzând de îndrăzneala Minei.

— Ideea e, surioară, că avem numai de câştigat. Este o ocazie care ni se serveşte pe tavă.

— Ai putea spune, de asemenea, că ni s-a oferit ocazia de a o da spectaculos în bară.

— Spune-i cum vrei. Eu ştiu ce văd.

— Mina, este prea periculos. Au murit oameni...

Naqi se uită la modelele făcute de fungii Minei, evidenţiate de tatuajele acesteia.

— Ai avut un scor de compatibilitate mare. Asta nu te îngrijorează deloc?

— Scorul este doar o poveste de speriat copiii care nu se poartă frumos. „Mănâncă-ţi toate legumele sau marea te va înghiţi pentru totdeauna.” Mă gândesc la fel de serios ca şi la monstrul din Thule sau înecul lui Arviat.

— Monstrul din Thule este doar o glumă, iar Arviat nu a existat niciodată. Dar ultima dată când am verificat, scorul de compatibilitate era un fenomen acceptat.

— Este un subiect de cercetare acceptat. E o mică diferenţă.

— Nu despica firul în patru...

Mina părea că nu auzise nimic din ce spusese Naqi. Vocea ei era distantă, de parcă ar fi vorbit cu ea însăşi. Avea o cadenţă monotonă.

— Acum este prea târziu chiar şi să mă gândesc la asta. Dar până în zori nu mai e mult. Cred că în zori se va mai afla aici.

Trecu pe lângă Naqi.

— Unde te duci?

— Să dorm puţin. Trebuie să fiu în formă. Şi tu la fel.

Atinseră laguna, împroşcând uşor apa. Naqi rămase o clipă sub apă, înainte de a ieşi la suprafaţă, ţinându-şi răsuflarea. La început, trebui să facă un efort conştient de a-şi relua respiraţia: aerul de deasupra apei era saturat de organisme microscopice, astfel încât era posibil să te îneci. Mina, aflată şi ea la suprafaţă, sorbea entuziasmată aerul, de parcă ar fi vrut ca micile creaturi să-i invadeze plămânii. Ţipă, încântată de răcoarea bruscă. Când şi-au recăpătat amândouă echilibrul, rămânând cu umerii deasupra apei, Naqi a fost în sfârşit în stare să evalueze situaţia. Vedea totul printr-o ceaţă înţepătoare de lacrimi. Nacela plutea deasupra lor, şovăind sub balonul imens. Pluta de salvare lansată era nouă-nouţă, garantată să reziste o sută de ore la un atac biologic moderat. Asta în largul oceanului, unde densitatea organismelor jonglerilor era mult inferioară celei din mijlocul unui nod important. Aici, învelişul putea dura numai câteva zeci de ore înainte de a fi distrus.

Încă o dată, Naqi se întrebă dacă n-ar fi mai bine să se retragă. Încă mai avea timp. Încă nu se stricase nimic. Într-un minut, s-ar putea întoarce pe plută şi apoi în dirijabil. Poate că Mina nu o va urma, dar nu trebuia să fie complice la acţiunile surorii sale. Dar Naqi ştia că nu ar fi în stare să se întoarcă. Acum, că ajunsese atât de departe, nu putea da semne de slăbiciune.

— Nu se întâmplă nimic, spuse.

— Suntem în apă doar de un minut, răspunse Mina.

Amândouă purtau costume negre de neopren. În caz de nevoie, costumele puteau pluti, după secvenţa potrivită de comenzi tactile, zeci de balonaşe se umflau în jurul pieptului şi umerilor, fiind destul de uşor să te menţii la suprafaţă. Oricum, dacă jonglerii iniţiază contactul, costumele dispar în câteva minute. Înotătorii care luaseră de mai multe ori contact cu ei înotau adesea goi sau aproape goi, dar nici Naqi, nici Mina nu era încă pregătite pentru acel nivel de predare degradantă la asaltul oceanului. După un alt minut, apa nu mai părea rece. Prin stratul de nori, soarele ardea obrajii lui Naqi. Grava linii strălucitoare furioase pe suprafaţa verzuie a lagunei, linii care se răsuceau şi se schimbau în nişte forme caligrafice trecătoare, de parcă ar fi transmis un mesaj secret. Apa calmă clipocea încet lângă ele. Pereţii lagunei erau mase înalte de un metru de

vegetaţie pufoasă, ca malurile abrupte ale unui râu. Din când în când, Naqi simţea ceva ca nişte tufişuri moi la picioarele ei, un fel de frunze sau ierburi de mare. La început, tresărea când le atingea, dar după un timp acestea deveniră ciudat de moi. Uneori, ceva îi lovea o mână sau cealaltă, apoi se îndepărta jucăuş. Când îşi ridică mâinile din apă, nişte fire verzui subţiri îi atârnau de degete, ca resturile sfâşiate ale unor mănuşi scumpe. Materialul verde alunecă înapoi în apă. O gâdilă printre degete.

— Încă nu s-a întâmplat nimic, spuse Naqi, de data asta mai încet.

— Te înşeli. Linia ţărmului a venit mai aproape.

Naqi privi într-acolo.

— Este doar un truc de perspectivă.

— Te asigur că nu este.

Naqi privi înapoi, spre pluta de salvare. Se îndepărtaseră cinci sau şase metri de ea. Oricum, pluta nu le mai oferea acum nici un fel de protecţie, de parcă ar fi fost la o milă depărtare. Mina avusese dreptate: laguna se apropiase de ele, încet, uşor. Dacă atunci când au intrat, laguna avea douăzeci de metri lăţime, acum era probabil cu o treime mai mică. Încă mai aveau timp să scape, înainte ca pereţii verzi, ceţoşi să le strivească, cu condiţia să se întoarcă imediat pe plută, apoi în siguranţa oferită de nacelă.

— Mina... eu vreau să plec. Nu suntem pregătite.

— Nu trebuie să fim pregătite. Se va întâmpla.

— Nu suntem pregătite!

— În cazul ăsta, consider-o pregătire la locul de muncă.

Mina încerca în continuare să pară excesiv de calmă, dar nu reuşea. Naqi simţi în vocea ei: era ori îngrozitor de speriată, ori îngrozitor de emoţionată.

— Eşti mai speriată decât mine.

— Sunt speriată, recunoscu Mina, speriată că vom strica totul. Speriată că vom pierde această ocazie. Înţelegi? *De asta* sunt speriată.

Ori Naqi plutea mai puţin calmă, ori apa însăşi începu să devină vizibil mai agitată în ultimele momente. Pereţii verzi erau poate la zece metri depărtare, şi nu mai erau structurile perpendiculare care fuseseră înainte. Îşi modificaseră forma, crescând şi complicându-se cu fiecare secundă. Era de parcă

priveai un oraş îndepărtat apărând din ceaţă, lăsând să se vadă straturile uluitoare cu detalii hipnotice, mai mult decât puteau ochiul sau mintea să proceseze.

— Nu pare că de data asta ar aştepta un cadou, spuse Mina.

Tuburile şi ţevile ca nişte vene se înfăşurară şi se răsuciră în jurul lor într-o mişcare constantă, care o făcu pe Naqi să se gândească la un circuit enorm, format din bucăţi de plante. Era un circuit viu, neobosit, care nu se aşeza niciodată într-o configuraţie anume. Modelele geometrice ascuţite pâlpâiau din loc în loc, se multiplicau, se amplificau şi se repetau subtil la fiecare mişcare. Formele distincte tridimensionale luau volum pentru scurt timp, de parei ar fi fost verdeaţa cioplită de mâna îndemânatică a unui horticultor. Naqi zări câteva anatomii schimbătoare: amintirea deformată a trupurilor străine care intraseră cândva în ocean, cu un milion sau un miliard de ani în urmă. Un membru cu trei articulaţii aici, scutul încovoiat al unei plăci exoscheletice dincolo. Un cap aproape cabalin topindu-se într-o masă de ochi bulbucaţi. O formă umană dansă rapid în acest haos. Dar numai o dată. Înotătorii extratereştri erau cu mult mai numeroşi decât înotătorii umani.

Naqi ştia, aici erau jonglerii minţii. Primii exploratori au luat formele amintite drept semn de existenţă a conştiinţei, crezând că masa oceanică era un fel de comunitate a inteligenţelor. Nu era greu de făcut această greşeală, care era destul de departe de adevăr. Aceste forme animate te atrăgeau, ca nişte coperte stridente de carte. Mintea în sine era capturată numai de urmele îngheţate. Singura formă vie de inteligenţă din ocean se afla în propriul său sistem de administrare.

Era o erezie să crezi altceva.

Dansul formelor deveni prea rapid de urmărit. Luminile pastelate străluceau în adâncul structurii verzi, aprinzându-se şi stingându-se. Naqi se gândi la nişte lanterne arzând în întunecimea unei păduri. Acum, marginea lagunei devenise neregulată, cu peninsule care se întindeau spre centrul tot mai mic al cercului de apă, în timp ce golfurile înguste rupeau masa mare a nodului. Din peninsule ţâşneau lujeri căţărători, cu tulpina groasă, dar ale căror crengi se îngustau tot mai mult, se ramificau într-o ceaţă dantelată ca o ferigă, deosebit de complexă. Aceasta difracta lumina ca aripile unor libelule. Se închidea deasupra lagunei, formând o boltă sclipitoare. Din când

în când, un spirit, sau ceva mai mic, dar la fel de luminos, sărea de pe un mal pe celălalt al lagunei. Alte lucruri mai sclipitoare se mişcau prin apă ca nişte peşti-cercetători. Organismele microscopice se detaşau de frunzişul şi lujerii mai mari, grupându-se sub formă de nori. Fremătau aproape de piele, de pleoapele sale. Tuşea la fiecare inspirare. Jonglerii minţii aveau gust rău, de medicament. Erau înăuntrul ei, îi invadau corpul.

Întră în panică. De parcă în mintea ei fusese atins un mic întrerupător. Toate celelalte griji dispărură deodată. Trebuia să iasă imediat din lagună, indiferent ce ar gândi Mina despre ea.

Mai mult zvârcolindu-se decât înotând, Naqi încercă să se împingă spre plută, dar de îndată ce senzaţia de panică îşi făcu apariţia, simţi altceva trecând prin ea. Nu paralizie, ci un imens sentiment de apatie. Deveni tot mai greu să se mişte, chiar şi să respire. Pluta se afla la o distanţă imposibilă. Nu mai era în stare să plutească. Se simţea grea, şi când privi în jos văzu că o ceaţă verde îi învăluise părţile de corp aflate deasupra apei. Organismele se lipeau de materialul costumului.

— Mina, strigă ea, Mina!

Dar Mina o privi doar. Naqi simţi că sora ei era cuprinsă de acelaşi gen de paralizie. Mina se mişca fără vlagă. În loc de panică, Naqi citi pe faţa ei o profundă resemnare şi acceptare. Era periculos de calmă.

Mina nu era deloc speriată.

Modelele de pe ceafă îi luminau intens. Ţinea ochii închişi. Deja organismele începuseră să-i atace costumul, jupuindu-l de pe carnea ei. Naqi simţi că se întâmpla acelaşi lucru cu propriul său costum. Nu o durea, pentru că organismele nu îi atacau pielea. Cu mare efort, ridică braţul din apă, studiind straturile de carne palidă şi material negru pe cale de a fi dizolvat. Degetele îi amorţiseră complet.

Dar, şi Naqi se agăţă de acest fapt, oceanul recunoştea caracterul sacru al organismelor, cel puţin al organismelor gânditoare. Lucruri ciudate li s-ar putea întâmpla oamenilor care înoată cu jonglerii, greu de distins dacă era vorba de moarte sau experienţe în apropierea morţii. Cu toate acestea, oamenii ieşeau mereu la lumină după aceea, poate schimbaţi, dar întregi. Indiferent ce li se va întâmpla acum, vor supravieţui. Jonglerii îi trimiteau întotdeauna înapoi pe cei înotau cu ei, chiar

şi când făceau unele schimbări, rareori acestea erau permanente.

Desigur, cu excepţia celor care nu se mai întorceau.

Nu, spuse Naqi în sinea ei. Era o prostie ce făceau, şi-ar putea distruge carierele, dar vor supravieţui. Mina obţinuse un scor de compatibilitate mare atunci când candidase pentru corpul înotătorilor, dar asta nu însemna neapărat că era în pericol. Scorul doar implica o conexiune neobişnuită cu oceanul. Era ceva încântător.

Acum, Mina dispărea. Nu se mai mişca deloc. Ochii îi erau cu desăvârşire în extaz.

Naqi vru să reziste aceluiaşi impuls de supunere, dar toată forţa o părăsise. Simţi aceeaşi alunecare. Apa îi închise gura, apoi ochii, şi într-o clipă o acoperi complet. Era ca o statuie rostogolindu-se spre fundul mării. Simţi tot mai multă teamă, apoi deloc. Nu se îneca. Spuma de organisme verzi îi intrase pe gât, pe nări. Nu îi era frică. Avea doar un sentiment profund că se născuse pentru a face asta.

Naqi ştia ce se întâmpla, ce *urma* să se întâmple. Studiase destule rapoarte din misiunile înotătorilor. Microorganismele i se infiltrau în tot corpul, i se strecurau în plămâni şi în sânge. O ţineau în viaţă şi, în acelaşi timp, o inundau cu o stare de beatitudine chimică. Mulţimile de creaturi mici căutau drum spre creier, înaintând centimetru cu centimetru pe nervul optic, pe nervul acustic, sau treceau de bariera sânge-creier. Lăsau în urma lor fire subţiri, care se întindeau până în masa mare de organisme ce pluteau în apa din jurul ei. În schimb, aceste organisme stabileau canale purtătoare de informaţii în masa primară a nodului... Iar nodul însuşi era conectat la alte noduri, pe cale chimică şi cu ajutorul spiritelor purtătoare. Firele verzi o legau pe Naqi cu întregul ocean. Ar fi durat poate ore ca un semnal din apropierea planetei să ajungă în mintea sa, dar nu conta. Începuse să gândească în ritmul jonglerilor, propriile ei procese de gândire părând inutil de rapide, ca mişcarea unor albine.

Se simţi devenind mai mare.

Nu mai era doar un lucru strict, numit *Naqi,* plutind în lagună ca un peşte aproape mort. Conştiinţa de sine se năpustea afară din ea, în toate direcţiile, cuprinzând întâi nodul, apoi apele din jurul lui. Nu ştia exact cum ajungea informaţia la ea. Nu erau

reprezentări vizuale, ci mai degrabă o conştiinţă intensă, detaliată, a spaţiului din jur. Conştiinţa spaţiului devenise brusc simţul ei cel mai important.

Bănuia că la asta se refereau înotătorii când vorbeau de *cunoaştere.*

Cunoştea prezenţa celorlalte noduri dincolo de linia orizontului, semnalele chimice ale acestora inundându-i mintea, fiecare semnal fiind unic şi uluitor de bogat în informaţie. Ca mugetul a sute de mulţimi. Şi în acelaşi timp *cunoştea* adâncimile oceanului, stânjenii marini de apă rece de sub nod, căldura dătătoare de viaţă a fisurilor din scoarţă. Mai aproape de ea, o *cunoştea* pe Mina. Erau două galaxii vecine într-o mare ciudată. Gândurile Minei se scurgeau în apă, în mintea lui Naqi, şi în ele simţea ecoul propriilor sale gânduri, culese de Mina...

Era minunat.

Pentru o clipă, minţile lor orbitară una în jurul celeilalte, *cunoscându-se* una pe cealaltă la un nivel de intimitate la care nici nu visau că este posibil.

Mina... Mă simţi?

Sunt aici, Naqi. Nu-i aşa că e minunat?

Teama dispăruse complet. În locul ei îşi făcu apariţia un extraordinar sentiment de imanenţă. Naqi ştia, luaseră cea mai bună decizie. Făcuse bine că o urmase pe sora ei. Mina era delicios de fericită, bucurându-se de acelaşi sentiment promiţător de siguranţă şi speranţă.

După aceea, începură să perceapă alte minţi.

Nu se schimbă nimic, dar brusc deveni clar că semnalele zgomotoase din celelalte noduri veneau de la nenumăratele voci individuale, de la nenumăratele fluxuri de informaţii chimice. Fiecare flux era înregistrarea unei minţi care intrase în ocean la un moment dat. Minţile mai vechi, cele intrate în trecutul îndepărtat, erau cele mai slabe, dar erau şi cele mai numeroase. Începuseră să sune la fel, formele personalităţilor stocate se amestecau, fără să conteze cât de diferite, cât de străine, fuseseră la început. Minţile capturate recent erau mai ascuţite şi mai pestriţe, ca pietricelele cu forme ciudate de pe plajă. Naqi *cunoştea* înstrăinarea brutală, arhitectura baroc a minţii modelate de straniile lanţuri ale întâmplării evoluţionare. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era faptul că ajunseseră la un anumit prag de inteligenţă, şi toate, indiferent

de motiv, fuseseră atrase de spaţiul interstelar, unde îi întâlniseră pe jonglerii minţii. Dar asta era ca şi cum ai spune că minţile rechinilor şi leoparzilor sunt la fel pentru că şi unii, şi alţii evoluaseră pentru a vâna. Diferenţele erau atât de mari, încât Naqi îşi simţi propriile procese mentale chinuindu-se să se adapteze.

Dar chiar şi asta devenea mai uşor. În mod subtil, destul de încet ca să-şi dea seama, organismele din craniul său îi reacordau conexiunile neurale, permiţând ca o parte tot mai mare din conştiinţa ei să se strecoare în gherghelul vast al mării.

Simţea acum sosirile mai recente.

Erau toate minţi umane, nestemate sclipitoare distincte. Naqi *cunoştea* un interval mare de timp între prima minte umană şi ultima minte străină recognoscibilă. Habar nu avea dacă era vorba de un milion sau un miliard de ani, dar era imens. În acelaşi timp, simţea că oceanul dorise cu disperare puţină varietate, dar, deşi aceste minţi umane erau bine-venite, ele nu erau suficient de exotice, şi abia întrerupeau caracterul monoton.

Minţile erau ca nişte instantanee, îngheţate în conceperea unui singur gând. Ca o orchestră ale cărei instrumente cântau o singură, unică notă. Poate în aceste minţi exista o evoluţie înceată, chinuitoare, simţi un foarte slab indiciu subliminal de schimbare, dar în cazul acesta ar dura secole întregi pentru completarea unui gând... mii de ani pentru completarea celei mai simple declaraţii lăuntrice. Era posibil ca minţile mai noi nici să nu îşi fi dat seama de faptul că fuseseră înghiţite de mare.

Iar acum, Naqi putea percepe o singură minte pâlpâind mai tare decât celelalte.

Era recentă şi umană, şi ceva o deosebea de restul minţilor. Era o minte deteriorată, de parcă ar fi fost imperfect capturată. Era desfigurată, scotea urlete de durere. Suferise îngrozitor. Încerca să ajungă la ea, tânjea după iubire şi afecţiune, căuta ceva de care să se agațe în singurătatea abisală pe care o cunoştea acum.

Imagini fantomatice îi apărură în minte. Ardea ceva. Flăcările se târau prin spaţiile interstiţiale dintr-o structură neagră enormă. Nu ştia dacă era o clădire sau un piramidal foc în aer liber.

Auzi ţipete, apoi ceva isteric, care la început păru a fi tot ţipăt, până când îşi dădu seama că era ceva mult mai rău. Era un râset, şi pe măsură ce flăcările urcau tot mai sus, cuprinzând totul, înăbuşind ţipetele, râsetul se intensifica.

Crezu că este râsetul unui copil.

Poate doar îşi închipuia, dar această minte era mult mai fluidă decât celelalte. Gândurile ei erau tot încete, mult mai încete decât ale lui Naqi, dar se părea că mintea îşi însuşise mai mult decât partea ei de resurse. Fura cicluri computaţionale din minţile învecinate, îngheţându-le într-o stază absolută în timp ce ea completa un singur gând leneş.

Mintea aceasta o îngrijora pe Naqi. Din ea se răspândea durere şi furie.

Mina o *cunoştea* şi ea. Naqi gustă gândurile Minei şi ştiu că sora ei era la fel de tulburată de prezenţa acelei minţi. Apoi simţi o schimbare în atenţia ei, atrasă de cele două minţi iscoditoare care tocmai intraseră în mare. Deveni conştientă de amândouă, şi veghea în linişte. După o clipă sau două, mintea se îndepărtă, se întoarse acolo de unde venise.

Ce-a fost asta...?

Simţi răspunsul surorii sale.

Nu ştiu. O minte umană. Una compatibilă, cred. Cineva care a fost înghiţit de mare. Dar acum a dispărut.

Nu, nu a dispărut. Este încă aici. Doar se ascunde.

Milioane de minţi au intrat în mare, Naqi. Poate mii de minţi compatibile, dacă te gândeşti la toţi străinii veniţi înaintea noastră. Cu siguranţă, vreun soi rău.

A fost mai mult decât un soi rău. Era ceva de gheaţă. Şi ne-a simţit. A reacţionat la noi. Nu-i aşa? Simţi ezitarea Minei.

Nu putem şti sigur. Propriile noastre percepţii ale evenimentelor nu sunt neapărat demne de încredere. Nici măcar nu pot fi sigură că purtăm această conversaţie. Poate că vorbesc cu mine însămi...

Mina... Nu vorbi aşa. Eu nu mă simt în siguranţă.

Nici eu. Dar nu voi lăsa un singur lucru urât să mă sperie fără nici un rost.

După aceea se întâmplă ceva. O relaxare, sentimentul că strângerea exercitată de ocean asupra lui Naqi se mai domolise. Mina şi mugetul distant al celorlalte minţi părură şi mai

îndepărtate. Ca şi cum Naqi trecuse la o petrecere zgomotoasă într-o cameră adiacentă liniştită, şi acum se îndepărta tot mai mult de uşă.

Îi tremura corpul. Nu mai simţea acea paralizie mortală. O lumină argintie sclipi deasupra. Fără să fie sigură dacă făcea chiar ea asta, se ridică la suprafaţă, îşi dădea seama că se îndepărta de Mina, dar nu conta decât să scape din mare. Voia să fie cât mai departe posibil de acea minte discordantă.

Ieşi la aer printr-o coajă verde. În acelaşi moment, organismele jonglerilor îi părăsiră brusc corpul. Îşi agită membrele înţepenite şi respiră adânc, panicată. Tranziţia fusese oribilă, dar se terminase în câteva secunde. Se uită în jur, aşteptându-se să vadă pereţii verticali ai lagunei, dar nu zări decât apă. Naqi simţi iar panică. Sări cât putu şi zări o linie verde unduitoare care trebuia să fie perimetrul nodului, poate la jumătate de kilometru depărtare de poziţia ei curentă. Dirijabilul era o lacrimă argintie îndepărtată, ce părea agăţat de suprafaţa nodului.

În panica ei, nu se gândi imediat la Mina. Nu voia decât să ajungă în siguranţă pe dirijabil, să fie sus. După aceea zări pluta, la vreo sută sau două sute de metri distanţă. Şi ea fusese cumva mutată. Părea îndepărtată, dar accesibilă. Începu să înoate, teama dându-i putere şi scop. De fapt, se afla tot între marginile nodului: apa era tot îngroşată de microorganisme şi parcă înota într-o supă verde rece. Fiecare mişcare era tot mai grea, dar nu trebuia să depună un efort prea mare ca să plutească.

Avusese încredere că jonglerii minţii nu îi vor face rău? Poate. La urma urmei, nu întâlnise deloc minţile *lor,* dacă aceştia *aveau* aşa ceva. Erau doar un sistem de arhivare. Să dai vina pe ei pentru acea minte otrăvită era de parcă ai da vina pe o bibliotecă pentru o carte proastă.

Cu toate acestea, acea minte o descurajase profund. Se întrebă de ce nici unul dintre ceilalţi înotători nu comunicaseră vreodată despre întâlnirile lor cu o astfel de minte. În fond, acum îşi amintea foarte bine de ea, şi aproape ieşise din ocean. Poate că va uita în curând, cu siguranţă vor apărea efecte neurologice, dar în alte împrejurări nimic nu ar fi prevenit-o de experienţele cu un martor sau un sistem inviolabil de înregistrare.

Continuă să înoate şi începu să se întrebe de ce nu ieşise şi Mina la suprafaţă. Sora ei era la fel de înspăimântată. Dar era şi mult mai curioasă, şi mai dispusă să îşi înfrângă temerile. De îndată ce jonglerii slăbiseră strânsoarea, Naqi prinsese ocazia de a părăsi oceanul. Dar dacă Mina alesese să rămână?

Dacă Mina era încă acolo, comunicând în continuare cu ei?

Naqi ajunse la plută şi sări în ea, cu grijă să nu o răstoarne. Observă că era neatinsă. Fusese mişcată din loc, dar nu fusese deteriorată, şi, deşi scutul ceramic avea semne de atac, nişte depuneri verzi pe ici, pe colo, cu siguranţă mai putea fi folosită câteva ore. Sistemele de control protejate împotriva mucegaiului erau încă în stare de funcţionare şi se mai aflau încă în conexiune telemetrică cu dirijabilul.

Naqi ieşise goală din mare. Acum îi era frig şi se simţea vulnerabilă. Scoase o pătură izolatoare din cutia cu provizii a plutei şi se înfăşură în ea. Asta nu o împiedică să tremure, nu o făcu să simtă mai puţină greaţă, dar măcar îi oferea o oarecare protecţie simbolică împotriva mării.

Se mai uită o dată în jur, dar nici urmă de Mina.

Naqi puse deoparte pătura izolatoare şi bătu nişte comenzi în matricea cu taste rezistente la apă. Aşteptă un răspuns de la dirijabil. Timpul trecu. Dar apoi zări spatele mat argintat al balonului. Dirijabilul se întorcea, oscilând ca un imens balon meteorologic. Se mişca, răspunzând la comanda de întoarcere venită de la plută.

Dar unde era Mina?

Ceva mişcă în apă lângă ea, răsucindu-se în convulsii slabe, vlăguite. Naqi privea, recunoscând cu groază. Se aplecă, încă tremurând, şi cu blândeţe pescui acel lucru contorsionat. Îl aşeză în palmă ca pe un pui de şarpe de mare. Era alb şi fragmentat, lung de jumătate de metru. Ştia exact ce este.

Era tenia Minei. Însemna că Mina murise.

2.

Doi ani mai târziu, Naqi urmărea o scânteie căzută din ceruri.

Stătea alături de multe sute de spectatori, pe marginea îngrădită a unuia dintre elegantele braţe suspendate din Umingmaktok. Era după-amiază. Orice suprafaţă vizibilă a

oraşului fusese curăţată de mucegai şi dată cu un strat proaspăt de vopsea roşie sau verde. Steaguri de culoarea chihlimbarului fuseseră agăţate de-a lungul barelor de metal ce sprijineau braţele conice suspendate în afara impozantei inimi comerciale a oraşului. Majoritatea punctelor de legare la cheu din jurul perimetrului fuseseră ocupate de nave de cargo sau de pasageri, şi multe vase mai mici staţionaseră imediat în apropiere de Umingmaktok. Efectul, pe care Naqi îl observase cu câteva zile în urmă, când venise în oraş, fusese de transformare a oraşului-fulg într-o privelişte sclipitoare, delicat ornamentată. Noaptea aveau loc focuri de artificii. Ziua, prestidigitatorii şi şarlatanii îşi făceau loc în mulţime. Muzicanţi cântând cu nasul la fluier şi dansatori cu tobe dădeau spectacole pe scene improvizate. Kick-boxerii erau aclamaţi în timp ce se mutau de la un ring la altul, urmaţi de inspectori. La tarabele ridicate în grabă, marcate cu fanioane roşii şi galbene, se vindeau răcoritoare, suveniruri şi tatuaje, în timp ce nişte fete drăguţe cu rucsacuri în spate vindeau băuturi şi îngheţată. Copiii ţineau în mâini baloane şi morişti cu emblemele Umingmaktok şi Consiliului Fulgilor, şi mulţi dintre ei aveau feţele pictate, pentru a semăna cu nişte călători spaţiali stilizaţi. Din loc în loc, fuseseră amplasate teatre de păpuşi, având exact acelaşi repertoriu cu poveşti de care îşi amintea şi Naqi din copilărie. Cu toate acestea, copiii erau încântaţi, rămâneau cu gurile căscate la fiecare epopee, indiferent dacă era o poveste mai puţin exactă despre întemeierea lumii, când nava de colonizare fusese curăţată de fiecare gram de metal din ea, sau ceva fantezist, precum înecul lui Arviat. Pentru copii nu conta faptul că o poveste avea bază reală, iar cealaltă era pură mitologie. Pentru ei, ideea că fiecare oraş care însemna pentru ei „acasă” fusese demontat din burta unei nave lungi de patru kilometri nu era mai mult sau mai puţin plauzibilă decât ideea că, ocazional, marea fura oraşe atunci când nu îi mai plăceau. La vârsta aceea, totul era deopotrivă magic şi lumesc, şi presupuse că puştii nu erau entuziasmaţi de ideea unor vizitatori nici mai mult, nici mai puţin decât erau de promisiunea unor focuri de artificii, sau de posibilitatea de a primi dulciuri dacă erau cuminţi. În afară de copii, mai erau prezente şi animale: maimuţe şi păsări în cuşti, precum şi obişnuitele animale de companie scoase la paradă. Unul sau doi servitori se plimbau

prin mulţime şi uneori o cameră aurie de filmat plutea prin aer, zăbovind ca un ochi singular deasupra vreunei scene interesante. Turcoaz nu mai văzuse o asemenea sărbătoare de la ultimul divorţ neplăcut, şi reţelele profitau din plin, analizând şi re-analizând fiecare firimitură de informaţie.

De fapt, era exact genul de lucru pentru care Naqi s-ar fi dus pe partea cealaltă a planetei, ca să-l evite. Dar de data asta ceva o atrăgea, şi se făcuse luntre şi punte ca să scape din Stăvilar într-un moment critic, de altfel, pentru proiect. Putea doar să presupună că era nevoia de a închide un capitol special din viaţa sa, un capitol început în noaptea dinaintea morţii Minei. Detectarea navei ultranauţilor, ştiau acum că se numea *Glasul serii,* fusese evenimentul care declanşase suspendarea mesajelor, şi din cauza asta cele două încercaseră să înoate cu jonglerii. Prin urmare, ultranauţii erau „responsabili” în mod indirect pentru tot ce i se întâmplase Minei. Desigur, era nedrept, dar cu toate acestea Naqi simţea nevoia să fie aici, acum, chiar şi numai pentru a asista ea însăşi la sosirea vizitatorilor şi pentru a vedea dacă într-adevăr sunt monştrii din imaginaţia sa. Venise la Umingmaktok cu hotărârea stoică de a nu se lăsa pradă isteriei sărbătorii. Totuşi, acum, că venise, că se afla în mijlocul mulţimii, îmbătată de zumzetul chimic al emoţiei umane, cu o tenie proaspătă agăţată de peretele intestinului ei, constată că de fapt îi plăcea atmosfera festivă.

Şi acum toată lumea observase scânteia căzătoare.

Mulţimea întoarse privirea spre cer, ignorându-i pe muzicieni, magicieni şi şarlatani. Fetele cu rucsacuri se opriră şi priviră în sus odată cu ceilalţi, ferindu-şi ochii de lumina strălucitoare din miezul zilei. Scânteia era nava *Glasul serii,* care se plasase pe orbită în jurul lui Turcoaz.

Cu toţii putură vedea nava Căpitanului Moreau, cu propriii ochi sau prin intermediul imaginilor captate de camerele de pe orbită sau de telescoapele de la sol. Nava era întunecată şi lucioasă, extraordinar de elegantă. Din când în când, motoarele acesteia pâlpâiau cât să se echilibreze pe orbită.

O astfel de navă putea face unei lumi nişte lucruri îngrozitoare, şi toţi ştiau asta.

Dar, dacă Moreau şi echipajul lui ar fi vrut răul planetei, ar fi avut până acum destule ocazii. Cu doi ani în urmă nu spuseseră nimic, dar acum un an *Glasul serii* transmisese semnalele uzuale

de apropiere, cerând permisiunea de a se opri pentru trei sau patru luni. Era o formalitate, nimeni nu îi contrazicea pe ultranauţi, dar era, de asemenea, un semn îmbucurător că intenţionau să joace după regulile obişnuite.

În următorul an existase un flux constant de comunicări între navă şi Consiliul Fulgilor. Oficial, se spunea că mesajele fuseseră desemnate să stabilească un cadru legal de negociere şi schimb om-la-om. Ultranauţii trebuiau să-şi updateze software-ul lingvistic pentru a evita să fie încurcaţi de subtilităţile dialectelor de pe Turcoaz, care, deşi se trăgeau din limba canasiană, conţineau elemente confuze din limba inuită şi thailandeză, relicve ale unui ciudat amestec social al coaliţiei iniţiale de colonizatori.

Naveta deceleră până la o viteză ceva mai mare decât viteza sunetului, lăsând în urmă dâre de aer ionizat şi executând agale o spirală deasupra oraşului. Naqi închiriase un binoclu ieftin de la unul dintre vânzători. Lentilele zgâriate sclipeau ca un boboc roz. Se fixă pe navetă, pe forma ei triunghiulară, care se focaliza cu intermitenţe. De-abia când ajunse la două sau trei mii de metri deasupra se putu distinge cu claritate. Era foarte elegantă, un briliant alb pur, care parcă fusese sculptat dintr-un nor. Sub carcasă, maşinării complexe, ventilatoare şi suprafeţe de control, se mişcau prea repede pentru a fi percepute altfel decât ca nişte acţiuni subliminale înceţoşate. Privi cum naveta îşi reduse viteza până se opri la aceeaşi altitudine ca a oraşului-fulg. Dincolo de mugetul mulţimii, o masă extatică, ce-şi agita steagurile, Naqi nu auzi decât un bâzâit enervant, cu o frecvenţă imposibil de perceput.

Naveta se apropia încet. Primise instrucţiuni de amarare pe o platformă învecinată celei unde se adunaseră Naqi şi ceilalţi spectatori. Acum, că se apropiase, devenise evident că naveta era mai mare decât orice alt dirijabil amarat vreodată în oraş. După părerea lui Naqi, era cel puţin pe jumătate cât centrul oraşului. Dar aceasta se strecură cu deosebită delicateţe spre punctul său de amarare. Simbolurile roşii se aprinseră pe corpul alb, acolo unde se aflau camera de presurizare, sabordurile de încărcare şi mufele cordoanelor ombilicale. Se deschiseră câteva pasarele până la nivelul uşilor şi deschizăturilor. Muncitorii, supravegheaţi de inspectori şi oficiali, se căţărară pe grilajele periculoase şi încercară să fixeze parâmele magnetice de corpul

navetei. Acestea alunecară însă de pe carcasă. Încercară apoi cu nişte dispozitive adezive, fără a avea mai mult succes. După aceea, muncitorii ridicară din umeri şi făcură nişte gesturi disperate în direcţia navetei.

Vuietul mulţimii se potolise.

Naqi avea o presimţire. Îi privi pe cei din grupul de oficialităţi pornind spre punctul de amarare, conduşi de un tip cu înfăţişare de heruvim, pe care Naqi îl recunoscu, era Tak Thonburi, primarul din Umingmaktok şi preşedintele Consiliului Fulgilor. Tak Thonburi era un obez fericit, cu părul negru lins, ca un semn de întrebare răsturnat, tatuat pe fruntea lui. Obrajii şi fruntea aveau aspect de marmură verde-palid. Lângă el se afla mai slabul Jotah Sivaraksa. Nu era de mirare faptul că Dr. Sivaraksa venise azi aici, întrucât Stăvilarul fusese una dintre activităţile cele mai semnificative ale întregului Consiliu al Fulgilor. Ochii lui gri-metalic străluceau de parcă ar fi studiat neîncetat poziţiile inamicilor şi aliaţilor deopotrivă. Grupul era însoţit de inspectori înarmaţi, în ţinuta de ceremonie şi de trei servitori militari. Punctele lor de articulaţie şi deschiderile senzorilor fuseseră unse cu o grăsime protectoare, pentru a nu putrezi.

Deşi încercară să ascundă asta, Naqi îşi dădu seama că oficialii erau nervoşi. Se mişcau prea siguri de sine, scoţând în evidenţă agitaţia lor.

Semnul roşu de pe uşa de la capătul pasarelei deveni mai strălucitor şi o parte a carcasei se deschise. Naqi se uită pe furiş, dar chiar şi cu binoclul era greu de distins altceva în afară de o beznă roşiatică. Tak Thonburi şi oficialii săi înţepeniră. O siluetă vagă se ivi din interiorul navetei, zăbovi în prag, după care păşi cu imensă încetineală în lumina soarelui.

Reacţia mulţimii, şi într-o anumită măsură şi a lui Naqi, a fost ambiguă. A existat un moment de uşurare că mesajele primite de pe orbită nu fuseseră minciuni gogonate. Se iscă gălăgie la apariţia Căpitanului Moreau. Tipul era cel puţin cu o treime mai înalt decât orice altă persoană întâlnită vreodată de Naqi, dar şi slab, deopotrivă, constituţia sa fragilă fiind apărată de o structură exterioară ornamentată, de culoarea jadului. Mişcările îl făceau să semene cu o lăcustă inertă.

Tak Thonburi luă primul cuvântul. Vocea sa puternică bubui pe cele şase braţe din Umingmaktok, răsunând pe suprafeţele curbe ale numeroaselor baloane ce menţineau oraşul în aer.

Camerele de filmat se repeziră să caute cel mai bun unghi, roind în jurul lui ca albinele în căutarea polenului.

— Căpitane Moreau... Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt Tak Thonburi, primarul din Umingmaktok şi preşedintele Consiliului Fulgilor de pe Turcoaz. Vă urăm bun venit, dumitale, echipajului şi pasagerilor sosiţi în Umingmaktok, pe Turcoaz. Aveţi cuvântul meu că vom face tot ce ne stă în putere pentru a vă face cât mai plăcută vizita.

Ultranautul se apropie de oficial. Uşa navetei rămăsese deschisă în urmă. Prin binoclu, Naqi zări nişte holograme roşii întortocheate pe membrele de jad ale scheletului.

Vocea ultranautului bubui cel puţin la fel de tare, dar venea mai degrabă dinspre navetă, decât din sistemul public de adresare din Umingmaktok.

— Cetăţeni ai planetei albastre-verzui...

Căpitanul ezită, apoi atinse uşor una dintre antenele care îi ieşeau din cască.

— Cetăţeni ai planetei Turcoaz... Domnule preşedinte Thonburi... Vă mulţumesc pentru primirea călduroasă şi pentru permisiunea de a rămâne pe orbită. Vă suntem recunoscători. Aveţi cuvântul meu... în calitate de căpitan al vânătorului de lumină *Glasul serii...* că vom respecta condiţiile generoasei voastre dovezi de ospitalitate. Naqi observă că gura lui continua să se mişte, chiar şi în pauzele dintre fraze: sistemul de traducere rămânea în urmă. În plus, vă garantez că lumea voastră nu va fi pusă în pericol şi că legea planetei Turcoaz se va aplica ocupanţilor... tuturor persoanelor şi navelor din spaţiul vostru aerian. Traficul dintre nava mea şi lumea voastră va fi autorizat de Consiliul Fulgilor, şi orice membru din consiliu, cu aprobarea consiliului, va putea vizita oricând *Glasul serii,* cu ajutorul... mijlocului de transport potrivit.

Căpitanul făcu o pauză şi privi spre Tak Thonburi. Primarul îşi şterse agitat fruntea, aşezându-şi bucla la locul ei.

— Mulţumesc... Căpitane. Ochii lui Tak Thonburi sclipiră către ceilalţi membri ai comitetului de primire. Condiţiile voastre sunt, desigur, mai mult decât acceptabile. Aveţi cuvântul meu că vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a vă sprijini, pe dumneata şi echipajul, că ne vom strădui ca negocierile apropiate legate de comerţ să se deruleze în linişte... şi într-un mod care să permită ambelor părţi să fie mulţumite de rezultate.

Căpitanul nu răspunse imediat, făcând o pauză jenantă. Naqi se întrebă dacă era într-adevăr vina programului sau Moreau voia să-l facă şi mai agitat pe Tak Thonburi.

— Desigur, spuse ultranautul în cele din urmă. Desigur. Sunt de aceeaşi părere... Domnule preşedinte Thonburi. Poate ar fi momentul să îi prezint pe oaspeţii mei?

După această replică, trei figuri noi îşi făcură apariţia din naveta de pe *Glasul serii.* Spre deosebire de ultranaut, aceştia ar fi putut trece drept cetăţeni obişnuiţi ai planetei Turcoaz. Erau doi bărbaţi şi o femeie, de înălţime şi constituţie aproximativ normală, fiecare având părul lung prins la spate cu nişte clame complicate.

Hainele lor erau viu colorate, croite din mai multe bucăţi de material galben, portocaliu, roşu, cafeniu şi diferite combinaţii ale aceloraşi nuanţe calde de apus de soare. Hainele le stăteau umflate, încreţite de briza uşoară de după-amiază. Cei trei membri ai grupului purtau bijuterii de argint, mai multe decât se obişnuia pe Turcoaz. Le purtau pe degete, în păr sau atârnând de urechi.

Femeia vorbi prima, vocea ei detunând din sistemul audio al navetei.

— Vă mulţumesc, Căpitane Moreau. De asemenea, mulţumesc domnului preşedinte Thonburi. Ne face o mare plăcere să fim aici. Numele meu este Amesha Crane şi vorbesc în numele Fundaţiei Vahishta, o organizaţie ştiinţifică modestă, ale cărei origini se trag din districtele cometice ale Demarhiei Eden. În ultima vreme ne-am extins domeniul de interes la celelalte sisteme solare, precum acesta. Crane arătă spre cei doi bărbaţi care ieşiseră cu ea din navetă. Asociaţii mei sunt Simon Matsubara şi Rafael Weir. La bordul navetei se mai află şaptesprezece persoane. Căpitanul Moreau ne-a adus aici în calitate de pasageri plătitori la bordul *Glasului serii,* şi ca atare Vahishta acceptă de bunăvoie toţi termenii conveniţi.

Tak Thonburi păru şi mai nesigur pe el însuşi.

— Bineînţeles. Interesul dvs. ... este bine-venit. Organizaţie ştiinţifică aţi spus?

— Cu un deosebit interes în studierea jonglerilor, răspunse Amesha Crane.

Era cea mai atrăgătoare membră a trioului, avea maxilarele subţiri şi o gură senzuală, ce părea mereu pe punctul de a zâmbi sau de a râde. Naqi simţi că femeia îi împărtăşea ceva, ceva tainic şi amuzant. Fără îndoială, toţi din mulţime aveau acelaşi sentiment vag de complicitate.

— În sistemul nostru nu există jongleri, continuă Crane, dar asta nu ne-a împiedicat să ne concentrăm cercetările asupra lor, confruntând informaţiile primite de la lumile unde se desfăşoară studiul acestora. Munca noastră durează de zeci de ani, timp în care am împletit deducţiile şi teoriile, presupunerile şi intuiţiile. Nu-i aşa, Simon?

Bărbatul încuviinţă. Avea pielea palidă şi o expresie fixă, ironică.

— Nu există două lumi ale jonglerilor care să fie identice, spuse Simon Matsubara, cu voce la fel de clară şi încrezătoare ca a femeii. Şi nu există două lumi ale jonglerilor care să fi fost studiate exact de aceeaşi combinaţie de facţiuni umane socio-politice. Asta înseamnă că avem foarte multe variabile de luat în consideraţie. În ciuda acestui fapt, credem că am identificat asemănările care au fost trecute cu vederea de echipele individuale de cercetători. Aceste asemănări ar putea fi foarte importante, cu repercusiuni asupra întregii umanităţi. Dar, în absenţa propriilor noştri jongleri, este dificil să ne testăm teoriile. De aceea am venit pe Turcoaz.

Celălalt bărbat, Naqi îşi aminti că numele lui era Rafael Weir, luă cuvântul.

— Turcoaz a fost în mare măsură izolată de restul spaţiului uman timp de mai bine de două secole.

— Suntem conştienţi de asta, spuse Jotah Sivaraksa.

Era prima dată când vorbea altcineva în afară de Tak Thonburi, din partea gazdelor. Lui Naqi îi păru iritat, deşi se străduia să ascundă asta.

— Descoperirile voastre nu le-aţi împărtăşit celorlalte lumi ale jonglerilor, spuse Amesha Crane. Din câte ştim, nici nu interceptaţi transmisiile lor culturale. În consecinţă, cercetările voastre cu privire la jongleri nu au fost influenţate de păreri din exterior, cea mai nouă teorie la modă, cea mai nouă tehnică inovativă. Preferaţi să lucraţi într-o izolare ştiinţifică.

— Suntem o lume izolaţionistă din alte puncte de vedere, interveni Tak Thonburi. Credeţi sau nu, aceasta ni se potriveşte.

— Întocmai, acceptă Crane, cu oarecare asprime. Dar ideea rămâne. Jonglerii voştri sunt o sursă necontaminată. Când un înotător intră în ocean, amintirile şi personalitatea lor pot fi absorbite de marea jonglerilor. Ideile preconcepute şi prejudecăţile înotătorilor pătrund în mod inevitabil în ocean, într-o anumită formă, diluată, confuză, dar mereu prezentă. Şi când următorul înotător intră în mare şi îşi deschide mintea pentru comuniune, ceea ce percepe, ceea ce *cunoaşte,* în propria voastră terminologie, este irevocabil influenţat de ideile preconcepute introduse de înotătorul anterior. Ar putea trăi ceva ce le confirmă suspiciunea legată de natura jonglerilor, dar nu pot fi siguri că la ei nu ajung pur şi simplu ecourile mentale ale ultimului înotător sau ale celui dinaintea acestuia.

Jotah Sivaraksa încuviinţă din cap.

— Ceea ce spuneţi este cât se poate de adevărat. Dar am avut şi noi la fel de multe teorii la modă ca şi ceilalţi. Chiar şi în Umingmaktok există vreo zece echipe diferite de cercetători, fiecare cu propriile concepţii.

— Suntem de acord, spuse Crane, oftând destul de sonor. Dar gradul contaminării este infim, comparativ cu alte lumi. Vahishta nu are resursele necesare pentru o expediţie într-o lume a jonglerilor nevizitată anterior, şi cel mai bun lucru este de a vizita o lume care a suferit cel mai mic grad de poluare culturală umană. Turcoaz se potriveşte cel mai bine din acest punct de vedere.

Tak Thonburi aştepta o clipă înainte de a vorbi, jucându-se iar cu mulţimea. Naqi îl admira pentru modul în care proceda.

— Bun. Sunt foarte... încântat... să aud asta. Şi pot să întreb ce anume vă putem oferi?

— Nimic, doar oceanul în sine, răspunse Amesha Crane. Vrem doar să fim alături de voi în studierea acestuia. Dacă ne îngăduiţi, atunci membrii Fundaţiei Vahishta vor colabora cu oamenii de ştiinţă de pe Turcoaz şi cu echipele de cercetare. Vor sta în umbra lor şi le vor oferi interpretare şi sfaturi atunci când vor fi solicitaţi. Nimic mai mult.

— Asta e tot?

Crane zâmbi.

— Asta e tot. Nu cerem lumea pe tavă, nu-i aşa?

Naqi rămase încă trei zile în Umingmaktok, îşi vizită prietenii şi se ocupă de nişte probleme legate de Stăvilar. Nou-veniţii plecaseră, îşi duseseră naveta într-unui dintre celelalte oraşe-fulg, în Prachuap sau poate în recent căsătoritul Qaanaaq-Pangnirtung, unde un grup mai mic, dar nu neînsemnat, de demnitari îi primiră pe Căpitanul Moreau şi pasagerii săi.

În Umingmaktok, tarabele şi steagurile fuseseră strânse şi se reluase activitatea normală. Erau gunoaie peste tot. Afacerile comercianţilor de tenii merseseră foarte bine, ca întotdeauna în vremuri relativ sumbre. De braţele oraşului erau amarate mult mai puţine nave, şi nici urmă din agitaţia mediatică de acum câteva zile. Turiştii se întorseseră în oraşele lor, iar copiii reveniseră la şcoală. Între întâlniri, Naqi stătea în umbra unor terase sau baruri pe jumătate goale, observând pe toate feţele aceeaşi dezamăgire. În adâncul său, şi ea simţea la fel. De doi ani fuseseră liberi să aplice orice fantezie posibilă navelor care se apropiaseră. Chiar dacă nou-veniţii ajunseseră cu intenţii mai puţin prietenoase, exista totuşi ceva interesant de discutat: posibilitatea, chiar dacă îndepărtată, ca viaţa cuiva să devină extrem de interesantă.

Dar acum, nimic din toate astea nu urma să se întâmple. Fără îndoială, Naqi se va implica într-o anumită măsură, permiţând vizitatorilor să vadă Stăvilarul sau una dintre zonele îndepărtate de cercetare pe care le conducea, dar nu era nimic absolut ieşit din comun.

Se gândi la ultima noapte petrecută cu Mina, când au auzit ştirile. Totul se schimbase atunci. Mina muri, iar Naqi luă locul surorii ei în proiectul Stăvilarul. Făcu faţă onorabil, iar promovările nu încetară să apară, până când prelua efectiv controlul asupra întregului program ştiinţific. Dar lipsea încă sentimentul de finalizare după care tânjea. Bărbaţii cu care se culcase, majoritatea înotători, nu îi dădură niciodată acest sentiment, şi pe rând şi-au pierdut toţi răbdarea cu ea, dându-şi seama că erau puţin importanţi ca persoane, şi pentru ea reprezentau doar conexiunea cu marea. Trecuseră luni întregi de la ultima ei relaţie, şi odată ce Naqi recunoscu modul în care propriul subconştient o trăgea înspre mare, renunţase la contactul cu înotătorii. De atunci se îndepărtase, îndrăznind să spere că nou-veniţii îi vor îngădui puţină linişte.

Dar nu îi oferiră această linişte.

Presupuse că trebuia să caute în altă parte.

A patra zi, Naqi se întoarse la Stăvilar cu un dirijabil de mare viteză. Ajunse aproape de apusul soarelui, coborând de la mare altitudine ca să vadă structura care îi făcea cu ochiul, o elipsă în racursi, de ceramică gri cu alb, plutind pe mare ca o imensă brăţară uitată de cineva. În toate direcţiile erau vizibile mai multe noduri ale jonglerilor, legate între ele de nişte firicele extrem de subţiri, lui Naqi îi părea că seamănă cu nişte pete de cerneală pe o foaie de sugativă, dar şi în interiorul Stăvilarului erau câteva pete verzi mici.

Structura avea o lăţime de douăzeci de kilometri şi era aproape terminată. Doar un canal îngust mai rămăsese în locul unde cele două capete ale brăţării nu se întâlniseră încă: o deschidere de o sută de metri, flancată pe fiecare parte de maldăre înalte, improvizate, de module de cazare, barăci pentru echipamente şi macarale. În partea nordică se aflau şiruri de dirijabile de cargo, care transportau minereul prelucrat şi armătura ceramică din atolul Narathiwat, coborându-le până la echipele de muncitori.

Aceştia lucrau aici de aproape douăzeci de ani. Suta de metri de Stăvilar care se ridica deasupra apei reprezenta doar o zecime din întreaga structură, un inel înalt de un kilometru, sprijinit pe fundul mării. În câteva luni, golul, ceva mai mult decât o canelură în vârful Stăvilarului, urma să fie sigilat, închis ermetic de imensele uşi subacvatice. Procedura trebuia să fie lentă şi delicată, întrucât nu se încerca doar închiderea unei părţi de apă. Stăvilarul era o încercare de a izola o parte din oceanul viu, de a închide o comunitate de organisme jonglerii minţii între zidurile ceramice impermeabile.

Dirijabilul de mare viteză oscilă deasupra deschizăturii. Apele verzi vâscoase ce curgeau prin tăietură aveau consistenţa flegmatică a sângelui congelat. Lujerii groşi, ca nişte funii, permiteau transferul de informaţii între marea externă şi grupul de noduri mici dinăuntrul Stăvilarului. Înotătorii erau mereu prezenţi, fie în interior, fie în exterior, *cunoscând* starea mării şi asigurându-se că procesele obişnuite ale jonglerilor continuau neabătut.

Dirijabilul amară la unul dintre cele două turnuri laterale.

Naqi ieşi, pătrunzând în coridoarele aglomerate şi birourile din clădirea proiectului. Era ciudat să revină pe pământul tare. Deşi nu prea îţi dădeai seama, Umingmaktok nu stătea niciodată complet nemişcat: nici un oraş-fulg sau dirijabil nu stătea vreodată complet nemişcat. Dar se va obişnui, în câteva ore se va cufunda în muncă, trebuind să se gândească la zeci de lucruri diferite în acelaşi timp, să găsească soluţii diplomate, să balanseze cheltuielile cu calitatea, să se confrunte cu ciocniri de personalitate şi mici războaie teritoriale şi, poate, dacă avea foarte mult noroc, să obţină o oră sau două doar pentru cercetare. În afară de ştiinţă, nimic din toate astea nu constituiau pentru ea o provocare, dar îi distrăgeau atenţia de la alte lucruri. După câteva zile, sosirea vizitatorilor va semăna cu un interludiu bizar şi irelevant, într-un vis care, de altfel, era monoton. Se gândea că în urmă cu doi ani ar fi fost recunoscătoare. Viaţa putea continua într-adevăr, aşa cum îşi imaginase că se va întâmpla.

Dar, când ajunse în birou, găsi un mesaj de la Dr. Sivaraksa. Voia să vorbească neapărat cu ea.

Biroul Dr. Sivaraksa era mai puţin spaţios decât sediul din Umingmaktok, dar priveliştea era superbă. Încăperea era situată la jumătatea unuia dintre turnurile care flancau deschiderea Stăvilarului şi se sprijinea de masa principală de module prefabricate, ca un pupitru cu un sertar pe jumătate deschis. Dr. Sivaraksa scria ceva, când ea intră. Pentru câteva clipe, Naqi rămase lângă fereastra înclinată, urmărind activitatea de construcţie derulată cu câteva sute de metri mai jos. Mecanisme pe şine şi muncitori cu căşti de protecţie trudeau pe suprafaţa superioară plană, mutând materiile prime şi echipamentele către locurile de asamblare. Deasupra, cerul era perfect senin, doar pe ici pe colo pătat de trecerea vreunui dirijabil verde de cargo. Marea de dincolo de Stăvilar avea textura puţin încreţită a unui articol scump de piele.

Dr. Sivaraksa îşi drese glasul şi, când Naqi se întoarse, îi arătă un scaun liber în faţa biroului său.

— Cum îţi mai merge?

— Nu mă pot plânge, domnule.

— Şi la muncă?

— Din câte ştiu, nu sunt probleme deosebite.

— Bun. Bun.

Sivaraksa notă rapid ceva în carneţelul deschis, după care îl aruncă sub cubul fumuriu al unui prespapier. Cât timp a trecut?

— De când, domnule?

— De când sora ta... De când Mina...

Nu păru în stare să termine fraza, făcând în schimb o spirală cu degetul arătător.

Naqi se aşeză mai confortabil pe scaun.

— Doi ani, domnule.

— Şi ai... depăşit momentul?

— Nu aş putea spune exact că am depăşit momentul, nu. Dar, precum se spune, viaţa merge mai departe. De fapt, sper...

Naqi fu cât pe ce să-i spună cum îşi imaginase ea că sosirea vizitatorilor va închide acest capitol. Dar se îndoi că ar fi în stare să transmită ce simţea astfel încât Dr. Sivaraksa să înţeleagă.

— Păi, sper că am uitat deja tot ce s-a întâmplat.

— Am cunoscut un alt compatibil, să ştii. Un tip din Gjoa. A intrat în corpul înotătorilor de elită înainte să aibă cineva vreo idee...

— Nu s-a dovedit niciodată că Mina era compatibilă, domnule.

— Într-adevăr, dar existau nişte semne, nu-i aşa? Într-o măsură sau alta, suntem cu toţii supuşi unei invazii simbiotice din partea microorganismelor oceanice. Dar compatibilii au un grad deosebit de susceptibilitate. Pe de o parte, e ca şi cum propriile lor corpuri ar invita în mod activ invazia, închizând mecanismele inflamatorii normale şi pe cele de respingere a celulelor străine. Pe de altă parte, oceanul pare să-şi adapteze mesagerii pentru eficienţă maximă, de parcă jonglerii ar fi selectat o anumită ţintă pe care vor să o absoarbă. Mina avea nişte modele foarte rezistente de fungi, nu-i aşa?

— Am văzut altele şi mai puternice, spuse Naqi, ceea ce nu era chiar o minciună.

— Dar, bănuiesc, nu la oricine ar încerca să comunice. Am înţeles că şi tu voiai să intri în corpul de înotători.

— Înainte de a se întâmpla toate astea.

— Înţeleg. Şi acum?

Naqi nu spusese nimănui că o însoţise pe Mina în incident. Adevărul era că, şi dacă nu ar fi fost de faţă în momentul în care Mina murise, întâlnirea ei cu acea minte sălbatică ar fi oprit-o să mai intre vreodată în ocean.

— Nu e de mine. Atât.

Jotah Sivaraksa încuviinţă grav din cap.

— O alegere înţeleaptă. Cu aptitudini sau fără, cu siguranţă ai fi fost dată afară din corpul înotătorilor. O conexiune genetică directă cu un compatibil, chiar şi cu unul nedovedit, ar fi fost un risc prea mare.

— Asta am bănuit şi eu, domnule.

— Te deranjează, Naqi?

Se plictisise de această discuţie. Avea treabă: termene limită, impuse chiar de Sivaraksa.

— Ce să mă deranjeze?

Sivaraksa dădu din cap în direcţia mării. Jocul de lumini se schimba de la un minut la altul, şi marea nu mai semăna aşa tare cu o piele încreţită, mai degrabă cu un strat de bronz.

— Gândul că Mina s-ar putea să fie încă acolo... dintr-un anumit punct de vedere.

— M-ar deranja dacă aş fi înotător, domnule. Altfel... Nu. Nu pot spune că mă deranjează. Sora mea a murit. Asta e tot ce contează.

— Ocazional, înotătorii au raportat întâlnirea cu nişte minţi, esenţe, ale celor dispăruţi. Impresiile sunt deseori puternice. Compatibilii îşi lasă urma în ocean la un nivel mult mai adânc, mai stabil decât impresiile lăsate în urmă de simplii înotători. Se poate simţi că există un scop pentru asta.

— Nu e treaba mea să fac speculaţii, domnule.

— Nu.

Privi spre compad, după care îşi atinse uşor buza de jos cu degetul arătător.

— Nu. Bineînţeles că nu. Ei bine, în situaţia noastră...

— Aţi înotat vreodată, domnule? îl întrerupse.

— Da. Da, am înotat.

Momentul se prelungi. Naqi era cât pe ce să spună ceva, orice, când Sivaraksa continuă.

— A trebuit să mă opresc din motive medicale. Altfel, bănuiesc că aş fi rămas mai mult timp în corpul înotătorilor, cel puţin până mi se făceau verzi mâinile.

— Cum a fost?

— Uimitor. Mai mult decât orice aş fi crezut.

— V-au schimbat?

Sivaraksa zâmbi.

— Până acum, nu m-am gândit vreodată că m-au schimbat. După ce am înotat ultima dată, am trecut prin toate testele neurologice şi psihologice obişnuite. Nu au găsit anomalii, nici o indicaţie că jonglerii ar fi imprimat vreun indiciu de personalitate străină sau că mi-ar fi programat mintea să gândească într-un mod străin.

Sivaraksa se întinse peste birou şi prinse cubul fumuriu pe care Naqi îl luase drept prespapier.

— Asta a venit de pe *Glasul serii.* Examinează-l.

Naqi se uită la adâncimile gri-lăptoase ale cubului. Acum, că îl văzuse de aproape, îşi dădu seama că are nişte încastraţii în matricea translucidă. Erau înlănţuiri de simboluri necunoscute, intersectându-se în unghiuri drepte. Semănau cu schela albă, complexă, a unei clădiri.

— Ce este?

— Matematică. De fapt, un argument matematic, o dovadă, dacă vrei. Notarea matematică convenţională, oricât de misterioasă ar fi ea, a evoluat într-atât încât poate fi înregistrată pe o suprafaţă bidimensională, ca hârtia sau mecanismul de citire. Aceasta este o sintaxă tridimensională, eliberată de acea constrângere. Este infinit mai bogată, mai elegantă. Cubul se rostogoli în palma lui Sivaraksa.

Zâmbea.

— Nimeni nu i-a putut da de cap. Cu toate acestea, când l-am privit prima dată, aproape l-am scăpat din mână din cauza şocului. Înţelesesem, înţelesesem nu doar teoria, ci şi scopul ei. Este o glumă, Naqi. Un joc de cuvinte. Matematica asta e destul de bogată pentru a avea şi umor. Şi înţelegerea acestui lucru este darul făcut de ei. S-a aflat în mintea mea timp de douăzeci şi opt de ani, ca un ou pus la clocit.

Brusc, Sivaraksa puse cubul înapoi pe masă.

— S-a întâmplat ceva, spuse.

De undeva se auzi bubuitul prelung, îndepărtat, al unui dirijabil care îşi descărca minereul procesat. Trebuie să fi fost una dintre ultimele livrări.

— Ceva, domnule?

— Au cerut să vadă Stăvilarul.

— Cine?

— Crane şi mafia ei din Vahishta. Au solicitat supravegherea tuturor centrelor ştiinţifice majore de pe Turcoaz, şi, bineînţeles,

suntem pe listă. Or să ne viziteze, vor petrece câteva zile aici, să vadă ce am făcut.

— Nu mă surprinde că au cerut să ne viziteze, domnule.

— Nici pe mine, dar speram să avem câteva luni de graţie. Nu le avem. Într-o săptămână vor fi aici.

— Asta nu e neapărat o problemă pentru noi, nu-i aşa?

— Nu trebuie să devină o problemă, spuse Sivaraksa. Vei răspunde de vizita lor, Naqi. Vei fi interfaţa între grupul lui Crane şi Stăvilar. Înţelegi, este o mare responsabilitate. O greşeală, cea mai mică gafă, ar putea submina poziţia noastră faţă de Consiliul Fulgilor.

Dădu din cap spre compad.

— Bugetul nostru este destul de fragil. Sincer, sunt la mâna lui Tak Thonburi. Nu ne putem permite nici o complicaţie.

— Nu, domnule.

Cu siguranţă, înţelegea. Misiunea sa era o cupă cu venin sau cel puţin o cupă cu un potenţial venin. Dacă reuşea, dacă vizita se derula în linişte, fără obstacole, Sivaraksa şi-ar putea asuma toate meritele. Pe de altă parte, dacă mergea prost, ar fi în întregime vina ei.

— Mai e ceva.

Sivaraksa scoase de sub birou o broşură şi i-o dădu. Broşura avea un desen reprezentând un fulg de zăpadă. Era sigilată cu o folie roşie.

— Deschide-o, ai permisiunea mea.

— Ce este, domnule?

— Un raport de securitate despre noii noştri prieteni. Unul dintre ei s-a comportat cam ciudat în ultima vreme. Va trebui să fii cu ochii pe el.

Din motive de neînţeles, comisia de legătură a decis ca Naqi să-i fie prezentată Ameshei Crane şi asociaţilor ei cu o zi înainte de vizita oficială, când grupul se mai afla încă în Sukhothai-Sanikiluaq. Călătoria dură mai bine de două zile, în ciuda dirijabilului de mare viteză sau a liniei ferate trans-atol, învechită şi pe care nu te puteai bizui, între Narathiwat şi Capul Dorset. Ajunse în Sukhothai-Sanikiluaq pe o lumină mătăsoasă purpurie, la sfârşitul focului de artificii. Cele două oraşe-fulg erau căsătorite de numai trei săptămâni, astfel că sosirea celor din altă lume reprezenta un pretext excelent pentru prelungirea

sărbătorilor. Naqi privi artificiile de pe un aerodrom civil, aflat pe jumătate deasupra centrului lui Sukhothai. Cascade stacojii, indigo şi verde-smarald luminau cerul de deasupra baloanelor. Culorile îi aminteau de organismele pe care ea şi Mina le văzuseră în urma aeronavei lor. Amintirea o întrista şi o obosi brusc, era convinsă că făcuse o mare greşeală acceptând misiunea.

— Naqi?

Era Tak Thonburi, venise lângă ea pe balcon. Schimbaseră deja în timpul călătoriei câteva mesaje. Era spilcuit şi părea mai mult decât ameţit de alcool.

— Preşedinte Thonburi.

— Ce bine că ai venit, Naqi.

Îl privi cum o măsoară din cap până-n picioare cu precizie ştiinţifică, zăbovind pe ici, pe colo, prin zonele de interes deosebit.

— Îţi place spectacolul?

— Se vede că domniei voastre îi place.

— Da, da. Mi-au plăcut întotdeauna artificiile.

Îi puse un pahar în mână şi priviră împreună cum priveliştea ajungea la un final uşor dezamăgitor. Urmă un moment de pauză, dar Naqi observă că spectatorii din celelalte balcoane nu se îndurau să plece, de parcă ar fi aşteptat ceva. Apărură imediat nişte imagini tridimensionale impresionante, generate de dispozitivele puternice de proiecţie din naveta de pe *Glasul serii.* Deasupra Sukhothai-Sanikiluaq, dragonii chinezeşti mari cât un munte duceau lupte eroice. Monştrii marini se zbăteau şi se zvârcoleau în noapte. Citadelele cereşti ardeau. Armate întregi de îngeri fioroşi cu aripi purpurii căzură din ceruri, ţinând în mâini instrumente misterioase de cântat sau de pedeapsă.

Un imens trandafir de marmură se ridică din mare, ca trezit dintr-un somn de un miliard de ani.

Era foarte, foarte impresionant.

— Nemernicii, murmură Thonburi.

— Domnule?

— Nemernicii, spuse el, de data aceasta mai tare. Ştim că sunt mai buni decât noi. Dar chiar trebuie să ne reamintească lucrul acesta de fiecare dată?

O conduse în camera de recepţie, unde se distrau membrii fundaţiei Vahishta. Întoarcerea în încăpere avu un efect magic de ascuţire a simţurilor lui Thonburi. Naqi bănui că abilitatea de a fi când beat, când treaz, de parcă ar fi avut un întrerupător, era unul dintre cele mai sfinte talente diplomatice.

Se aplecă încet spre ea.

— Ţi-a spus Jotah ceva despre...

— Problemele de securitate, domnule preşedinte? Da, cred că am înţeles mesajul.

— Poate că nu e nimic la mijloc, doar...

— Înţeleg. E mai bine să fim prudenţi.

Thonburi făcu cu ochiul, atingându-şi cu un deget partea laterală a nasului.

— Exact.

Spre deosebire de balcon, în interior era lumină. Douăzeci de delegaţi Vahishta se înghesuiseră în centrul încăperii. Căpitanul lipsea, Moreau fusese văzut foarte puţin de la sosirea navetei în Umingmaktok, dar delegaţii vorbeau cu nişte ştabi locali, pe care Naqi nu îi recunoştea. Thonburi o conduse prin hărmălaie, neatent la discuţiile care aveau loc.

— Doamnelor şi domnilor... Aş vrea să v-o prezint pe Naqi Okpik. Naqi supraveghează programul ştiinţific al Stăvilarului. Va fi gazda voastră în timpul vizitei la acest proiect.

— Ah, Naqi, exclamă Amesha Crane, apoi se înclină şi îi strânse mâna. Ce plăcere. Tocmai am citit articolele tale despre metodele de propagare a informaţiei în nodurile de clasa a treia. Foarte documentate.

— Doar am colaborat la acele articole. Nu mi se cuvin toate meritele.

— A, ba da. Tuturor vi se cuvin. Aţi făcut acele descoperiri cu minim de resurse şi aţi folosit în mod creativ unele metode numerice extrem de simpliste.

— De bine, de rău, am scos-o la capăt.

Crane dădu din cap cu entuziasm.

— Cu siguranţă, asta vă dă o mare satisfacţie.

— E vorba de credinţă, atâta tot, spuse Tak Thonburi. Ne-am condus studiile în izolare şi am beneficiat de o comunicare limitată cu celelalte colonii. Ca model social, are dezavantajele sale, dar nu suntem invidioşi pe realizările de pe alte planete, care sunt cu câteva zeci de ani înaintea noastră, din cauza unei

întâmplări legate de istorie sau zonă. Considerăm că beneficiile depăşesc costurile.

— Ei bine, se pare că funcţionează, răspunse Crane. Domnule Preşedinte, aveţi aici o societate deosebit de stabilă. La limita utopiei, ar putea spune unii.

Tak Thonburi îşi mângâie freza.

— Nu ne putem plânge.

— Nici noi, interveni bărbatul pe care Naqi îl recunoscu drept Simon Matsubara, cel cu privirea ironică. Dacă nu aţi fi impus această izolare, studiile voastre legate de jongleri ar fi fost compromise fără speranţă, la fel ca peste tot.

— Dar izolarea nu este absolută, nu-i aşa?

Vocea era calmă, dar poruncitoare.

Naqi îl căută pe cel care vorbise. Era Rafael Weir, bărbatul identificat ca posibil risc de securitate. Dintre cei trei ieşiţi din naveta lui Moreau, el era cel mai şters, faţa lui amorfă i-ar fi permis să se strecoare prin orice mulţime. Dacă nu i-ar fi atras atenţia, ar fi fost ultimul pe care l-ar fi observat. Nu era neatrăgător, dar pur şi simplu fiinţa lui nu avea nimic deosebit sau carismatic. Conform dosarului de securitate, făcuse eforturi repetate să se detaşeze de restul delegaţiei, în timp ce vizitau staţiile de cercetare. Putea fi doar o întâmplare, unul sau doi membri ai grupului se detaşaseră şi ei, dar începea să semene a ceva pus la cale.

— Nu, răspunse Tak Thonburi. Nu suntem izolaţionişti absoluţi, altfel nu am fi permis niciodată ca *Glasul serii* să orbiteze în jurul planetei noastre. Dar nici nu vrem intensificarea traficului. Primirea noastră este la fel de amabilă ca a altora, sper, dar nu încurajăm vizitatorii.

— Suntem primii vizitatori de la înfiinţare? întrebă Weir.

— Prima navetă?

Tak Thonburi scutură din cap. Nu. Dar au trecut mai mulţi ani de la ultima vizită.

— Cine a fost?

— *Pelicanul impietăţii,* cu un secol în urmă.

— Ce coincidenţă amuzantă.

Tak Thonburi miji ochii.

— Coincidenţă?

— Următoare oprire a *Pelicanului* a fost Eden, dacă nu mă înşel. Venea de pe Zion, dar a făcut o oprire pentru comerţ pe lângă Turcoaz.

Zâmbi.

— Şi noi venim de pe Eden, astfel că istoria deja leagă lumile noastre, chiar şi numai puţin.

Ochii lui Thonburi se îngustară şi mai mult. Încerca să-l înţeleagă pe Weir, dar, bineînţeles, nu reuşea.

— Noi nu discutăm prea mult despre *Pelican.* Au existat beneficii tehnice, metodele de producere a baloanelor, tehnologia informaţiei... dar a existat, de asemenea, şi o parte mai neplăcută. Rănile nu s-au vindecat încă în întregime.

— Să sperăm că vizita aceasta va rămâne ca o amintire plăcută, spuse Weir.

Amesha Crane dădu din cap, pipăindu-şi una dintre bijuteriile de argint prinse în păr.

— De acord. Cel puţin, toate semnele sunt favorabile. Am sosit în momentul cel mai favorabil.

Se întoarse spre Naqi.

— Proiectul Stăvilarul mi se pare fascinant şi sunt sigură că toată delegaţia Vahishta simte la fel. De asemenea, vă pot spune că nimeni nu a încercat nici pe departe ceva asemănător. Spuneţi-mi, ca de la un om de ştiinţă la altul, credeţi cu sinceritate că va funcţiona?

— Nu vom şti până nu încercăm.

Orice alt răspuns ar fi fost hazardat din punct de vedere politic: prea mult optimism, şi politicienii ar fi început să întrebe de ce era nevoie de un proiect atât de costisitor. Prea mult pesimism, şi ar fi pus exact aceeaşi întrebare.

— Absolut fascinant.

Crane avea o faţă atotştiutoare, de parcă ar fi înţeles perfect situaţia delicată în care se afla Naqi. Înţeleg că sunteţi foarte aproape de a efectua primul experiment.

— Având în vedere faptul că ne-a luat douăzeci de ani să ajungem până aici, da, suntem aproape. Dar mai avem nevoie de trei sau patru luni, poate mai mult. Nu vrem să ne grăbim.

— Mare păcat, spuse Crane, întorcându-se spre Thonburi. S-ar putea să plecăm peste trei sau patru luni. Ar fi fost interesant de văzut, nu-i aşa?

Thonburi se înclină spre Naqi. Răsuflarea lui duhnea a oţet ieftin.

— Presupun că nu există nici o şansă de a accelera programul?

— Mă tem că nu.

— Mare păcat, repetă Amesha Crane.

Jucându-se în continuare cu bijuteria ei, se întoarse spre ceilalţi.

— Dar nu trebuie să lăsăm un detaliu insignifiant precum acesta să ne strice vizita, nu-i aşa?

Se întoarseră la Stăvilar cu ajutorul navetei de pe *Glasul serii.* La sosire, îi aştepta o altă recepţie, dar mult mai mică decât cea din Sukhothai-Sanikiluaq. Desigur, Dr. Sivaraksa era acolo, şi după ce Naqi se achită de îndatorirea de a-i prezenta membrii grupului, avu timp să se relaxeze pentru prima dată după mai multe ore, ascunzându-se într-un colţ şi urmărind cu detaşare interacţiunea dintre vizitatori şi localnici. Era obosită şi abia îşi mai ţinea ochii deschişi. Vedea totul ca prin ceaţă, delegaţii din jurul lui Sivaraksa păreau nişte stâlpi de foc, materialul costumelor se încreţea la cea mai mică mişcare, roşul şi cafeniul şi galbenul-crom dansau ca nişte scântei sau flăcări. Plecă de îndată ce simţi că este politicos, şi când se întinse în pat, adormi imediat, visând divizii de îngeri cu aripi purpurii căzând din ceruri şi un uriaş ridicându-se din adâncuri, curăţându-şi plantele marine şi iarba de mare de pe ochi.

Dimineaţa următoare, se trezi fără să se simtă odihnită cu adevărat. O lumină anemică pătrundea prin jaluzelele de la fereastră. De abia peste trei sau patru ore trebuia să se întâlnească iar cu delegaţii, aşa că avea timp să se întoarcă pe partea cealaltă şi să-şi continue somnul. Dar ştia din experienţă că ar fi inutil.

Se ridică din pat. Spre surprinderea ei, pe consolă era un mesaj de la Jotah Sivaraksa. Ce avea să-i spună, se minună ea, de nu a putut la recepţie sau mai târziu?

Deschise mesajul şi citi.

„Sivaraksa, îşi spuse în gând, ai înnebunit? Nu se poate.”

Mesajul o informa că planurile se schimbaseră. Prima închidere a uşilor subacvatice urma să aibă loc peste două zile, în timp ce delegaţii încă se aflau acolo.

Era pură nebunie. Mai aveau de lucrat luni întregi. Da, uşile puteau fi închise, maşinăria care făcea asta fusese instalată, şi da, uşile vor fi închise ermetic pentru cel puţin o sută de ore după închidere. Dar nimic altceva nu era gata. Echipamentele precise de monitorizare, subsistemele sigure, back-up-urile... Nimic nu va fi funcţionabil decât peste câteva săptămâni. După care ar fi trebuit să urmeze cel puţin şase săptămâni de testare, până ca totul să fie gata...

Doar un politician putea să se gândească să facă asta în două zile. Singurul lucru pe care îl vor afla va fi dacă la închiderea uşilor jonglerii rămân sau nu în interiorul Stăvilarului. Nu vor afla nimic despre întreruperea fluxului de informaţii sau despre modul cum conexiunile dintre noduri se adaptează la pierderea contactului cu restul oceanului.

Naqi scoase o înjurătură şi lovi consola. Voia să dea vina pe Sivaraksa, dar ştia că nu e drept. El trebuia să-i fericească pe politicieni, altfel întregul proiect ar fi pus în pericol. Făcea doar ce trebuia şi cu siguranţă nici lui nu îi plăcea.

Naqi îşi trase pe ea un pantalon scurt şi un tricou şi găsi nişte cafea într-una dintre sălile de mese învecinate. Stăvilarul era pustiu, liniştit, cu excepţia generatoarelor şi sistemelor de circulaţie a aerului care vibrau. Cu o săptămână în urmă, la ora asta era la fel de multă agitaţie ca în orice alt moment al zilei, întrucât construcţia se desfăşura non-stop. Dar munca grea se terminase, ultimul dirijabil cu minereu sosise în timp ce Naqi era plecată. Nu mai rămăsese decât activitatea mai uşoară, de terminare a subsistemelor de sprijin. În ciuda a ceea ce Sivaraksa spusese în mesajul său, mai erau foarte puţine de făcut pentru a putea închide uşile. Două zile de activitate susţinută nu ar mai fi contat.

După ce se calmă, se întoarse în cameră şi îl căută pe Sivaraksa. Era încă prea devreme, dar după ce ticălosul îi stricase deja ziua, nu mai vedea nici un motiv pentru care să nu procedeze la fel.

— Naqi, înţeleg că ai primit mesajul meu?

Părul lui argintiu fusese ciufulit în somn.

— Doar nu crezi că am aflat stând în pat.

— Nici mie nu-mi place. Dar este o necesitate politică.

— Serios? Dar nu e ca şi cum ai stinge şi ai aprinde lumina, Jotah.

Acesta căscă ochii la tonul familiar cu care îi vorbea, dar ea continuă.

— Dacă dăm greş prima dată, s-ar putea să nu mai existe o a doua şansă. Jonglerii trebuie să colaboreze. Fără ei, nu ai decât un punct foarte costisitor de alimentare cu combustibil în mijlocul oceanului. Asta e o necesitate politică pentru tine?

Sivaraksa îşi frecă părul cu nişte degete verzi.

— Mănâncă ceva, ia puţin aer proaspăt, apoi vino în biroul meu. Vorbim atunci.

— Am mâncat deja, mulţumesc.

— Atunci ia puţin aer. Te vei simţi mai bine.

Sivaraksa se freca la ochi.

— Nu te prea încântă ideea, nu-i aşa?

— Este completă nebunie. Şi ce e mai rău este faptul că tu ştii.

— Dar mâinile mele sunt legate. Peste zece ani vei fi în locul meu şi va trebui să iei decizii similare. Şi pariez zece la unu că va exista un cercetător tânăr şi idealist care îţi va spune că eşti o adevărată pacoste.

Reuşi să zâmbească obosit.

— Ascultă-mă bine, pentru că vreau să-ţi aminteşti această conversaţie mai târziu.

— Nu pot face nimic să împiedic asta, nu-i aşa?

— Ajung în biroul meu în... Sivaraksa se uită într-o parte la un ceas. Treizeci de minute. Putem discuta atunci mai pe larg.

— Nu este nimic de discutat.

Deşi spuse asta, ştia că păruse supărată şi de neînduplecat. Sivaraksa avea dreptate: era imposibil să conduci un proiect atât de complex şi de costisitor precum Stăvilarul, fără să faci nişte compromisuri.

Naqi hotărî că sfatul lui Sivaraksa, cel puţin partea referitoare la aerul proaspăt, era demn de luat în consideraţie. Coborî o scară în spirală, până când atinse suprafaţa superioară a Stăvilarului. Betonul era rece sub picioarele ei goale, şi o briză răcoroasă îi mângâia braţele şi picioarele. La orizont, cerul era luminos. Instalaţiile şi materialele erau aranjate cu grijă, gata de a fi folosite, deşi construcţia fusese oprită până la terminarea vizitei din partea delegaţiei. Păşind atentă peste şinele, ţevile şi cablurile care se întretăiau la suprafaţă, merse spre partea laterală. O balustradă înaltă, vopsită cu un chit rezistent la

corodare şi foarte vizibil, împrejmuia partea interioară. Îl atinse ca să fie sigură că este uscat, apoi se aplecă peste. Capătul îndepărtat al Stăvilarului părea un firicel decolorat, aflat la douăzeci de kilometri, ca un zid îngust de ceaţă.

Ce se putea face în două zile? Nimic. Sau, cel puţin, nimic în comparaţie cu ceea ce planificaseră. Dar, dacă noul program era deja *bătut în cuie,* şi cam aşa suna mesajul primit de la Sivaraksa, atunci era responsabilitatea ei să găsească un mod de a stoarce nişte rezultate ştiinţifice din acest eveniment. Privi în jos, spre deschizătură, şi spre numeroasele schele fusiforme şi pasarele agăţate spre centrul Stăvilarului. Poate dacă ar aranja să fie gata astăzi câteva sonde standard, de genul celor lansate din dirijabile...

Privi în jur, studiind armăturile şi conductele de telemetrie.

Ar fi greu să le monteze la timp la locul lor şi ar fi mai greu să încropească un sistem de înregistrare în timp real... Dar *se putea* face. Calitatea informaţiei ar fi ridicolă, în comparaţie cu cele obţinute de instrumentele de superprecizie care vor fi instalate în următoarele luni... Dar datele brute erau mai bune decât nimic.

Râse. Cu o oră în urmă ar fi preferat să-şi înfigă ace în piele, decât să colaboreze la acest fiasco.

Naqi merse de-a lungul grilajului, până când ajunse la un telescop. Era plin de unsoare antimucegai. Şterse lentilele cu cârpa legată de piedestal, apoi roti încet telescopul deasupra cercului întunecat de apă dinăuntru. Doar câteva petice din ceea ce Naqi ar fi numit luciu de apă erau vizibile. Restul era fie un terci verde, format de organismele jonglerilor, fie mase complet dezvoltate de materie plutitoare organizată, unită de nişte trunchiuri şi vene ale aceleiaşi biomase verzi. Conform ultimei estimări, în interiorul cercului se aflau trei noduri mici. Mirosul era îngrozitor, dar era semn bun, fiind proporţional cu densitatea organismelor din noduri. Simţise de multe ori mirosul şi întotdeauna îi reamintea de dimineaţa în care Mina murise.

Întrucât jonglerii minţii „cunoşteau” totul, erau cu siguranţă conştienţi de ce se pregătea aici. Băuseră minţile înotătorilor care deja intraseră în mare lângă Stăvilar sau în interiorul acestuia, şi toţi ştiau scopul proiectului. Era posibil ca respectivele cunoştinţe să nu poată fi sintetizate într-o formă pe care extratereştrii să o înţeleagă, dar Naqi consideră asta destul

de greu de crezut. Cel puţin, geometria era înţeleasă de jongleri. Cu toate acestea, aleseseră să rămână în interiorul Stăvilarului, însemnând că vor tolera închiderea finală care îi va izola de restul oceanului.

Poate nu erau impresionaţi. Poate ştiau că evenimentul nu îi va priva de toate canalele de comunicaţie, ci doar de mediul chimic al oceanului. Spiritele şi celelalte organisme aeriene vor putea în continuare să treacă bariera. Era imposibil de spus. Singurul mod de a afla era să termine experimentul, să închidă masivele uşi subacvatice şi să vadă ce se întâmplă.

Se lăsă pe spate, luându-şi ochii de la telescop.

Naqi văzu ceva neaşteptat. Era o scânteie albă ce plutea deasupra apei din interior.

Naqi o urmări cu privirea, dar nu îşi dădu seama despre ce era vorba. Roti telescopul, îşi lipi ochii de el şi căută până când ceva sclipi în câmpul ei vizual. Fixă telescopul în acea poziţie.

Era o barcă, şi în ea se afla cineva.

Ajusta funcţia de apropiere şi stabilizare a imaginii, iar ambarcaţiunea se mări, la un kilometru depărtare. Era o navă de ceramică de genul celor utilizate de echipele de înotători, cu lungimea de cinci sau şase metri între proră şi pupă. Persoana era aşezată în spatele unui parbriz curb, cu mâinile pe ghidon. Un motor interior propulsa barca, fără să atingă apa.

Era greu de distins figura persoanei, dar hainele portocalii încreţite nu lăsau loc de îndoială. Era unul dintre delegaţii Vahishta. Şi Naqi era convinsă că era vorba de Rafael Weir.

Se îndrepta spre cel mai apropiat nod.

Vreme de câteva clipe chinuitoare, Naqi nu ştiu ce să facă. Weir va încerca să înoate, gândi, exact aşa cum făcuseră ea şi Mina. Şi nu va fi mai bine pregătit pentru această experienţă. Cumva, trebuia să-l oprească. În câteva minute va ajunge la nod.

Naqi fugi înapoi spre turn, unde ajunse gâfâind. Găsi un punct de comunicare şi încercă să intre în legătură cu barca pe canalul potrivit. Dar ori ea proceda greşit, ori Weir defectase radioul. Ce mai urma? Teoretic, pe Stăvilar erau prezente forţele de securitate, mai ales având în vedere vizita oficială aflată în desfăşurare. Dar ce ştiau imbecilii de la pază despre cum se urmăreşte o barcă? Toată pregătirea lor consta în modul de

abordare a crizelor interne şi nici unul dintre ei nu avea competenţa de a se apropia de un nod activ.

Cu toate acestea, îi sună şi îi alertă cu privire la ce se întâmplase. După aceea, îl sună pe Sivaraksa, să îi dea şi lui vestea.

— Cred că este Weir. Voi încerca să îl opresc.

— Naqi... spuse el, cu prudenţă în glas.

— Jotah, este responsabilitatea mea. Dă-mi voie să mă ocup de asta.

Naqi fugi iar afară. Liftul care cobora cel mai aproape de nivelul mării nu funcţiona, următorul se afla la un kilometru depărtare. Nu avea prea mult timp. Alergă de-a lungul grilajului până ajunse la o scară ce cobora zidul interior abrupt al Stăvilarului. Treptele şi balustradele fuseseră unse cu material împotriva putrefacţiei, ceea ce făcea coborârea ei şi mai periculoasă. Erau cinci sute de trepte până la nivelul mării, dar le sări câte două sau trei deodată, alunecând pe balustrade până ajunse la platformele unde scările îşi schimbau direcţia. În tot acest timp nu-şi dezlipi privirea de pe punctul alb unde se afla ambarcaţiunea, care de la distanţă părea nemişcată, dar cu siguranţă se apropia de nod cu fiecare minut. În timp ce cobora, avu suficient timp să se gândească la ce-i trecea delegatului prin minte. Era sigură acum că era vorba de Weir. Nu o mira faptul că voia să înoate: toţi cei care îi studiaseră pe jongleri tânjeau după asta. Dar de ce făcea această încercare neoficială, când cu puţină putere de convingere ar fi fost oricum posibil să înoate? Dată fiind dorinţa puternică a lui Tak Thonburi de a-i mulţumi pe delegaţi, nu ar fi fost imposibilă organizarea unei expediţii de înot... Corpul înotătorilor ar fi protestat, dar, ca şi Naqi, li s-ar fi dat o lecţie puternică despre arta rafinată a compromisului politic.

Dar, evident, Weir nu era pregătit să aştepte. În orice caz, totul avea sens: tentativele lui de a se îndepărta de grup fuseseră încercări nereuşite de a ajunge la jongleri. Dar de abia acum avea ocazia.

Naqi ajunse la nivelul apei, unde pluteau mai multe pontoane cu înveliş din ceramică. Majoritatea bărcilor erau suspendate deasupra apei, să nu li se deterioreze partea exterioară. Din fericire, o barcă de salvare de urgenţă plutea pe apă. Coca de culoare albă era acum verde, din cauza mucegaiului avansat,

dar mai putea funcţiona încă vreo zece ore pe mare. Naqi sări la bord, dezlegă parâmele şi porni motorul. Se îndepărtă într-o clipă de debarcader, de imensa construcţie colorată a Stăvilarului. Conduse prin întinderile de apă mai puţin vâscoase, evitând cu grijă masele de materie verde.

Privi în faţă, prin parbrizul stropit. Fusese uşor să ia urma bărcii lui Weir atunci când se afla cu o sută de metri mai sus, dar acum îl tot pierdea printre insulele miniaturale de materie ale jonglerilor. După aproximativ un minut, renunţă să mai urmărească barca, în schimb îşi îndreptă atenţia spre găsirea celui mai rapid drum spre nod.

Lovi uşor în radio.

— Jotah? Aici Naqi. Sunt pe apă, mă apropii de Weir.

Urmă o pauză, o pocnitură, apoi:

— Care e situaţia?

Fu nevoită să strige să acopere pleoscăitul bărcii, deşi motorul era aproape tăcut.

— Voi ajunge la nod în patru sau cinci minute. Nu îl văd pe Weir, dar nu cred că asta contează.

— Noi îl putem vedea. Se îndreaptă în continuare spre nod.

— Bun. Poţi să mai faci rost de nişte bărci, în caz că se hotărăşte să fugă spre alt nod?

— Vor pleca într-un minut. Îi trezesc pe toţi.

— Dar ceilalţi delegaţi?

Sivaraksa nu îi răspunse imediat.

— Majoritatea dorm. Amesha Crane şi Simon Matsubara sunt în biroul meu, totuşi.

— Vreau să vorbesc cu ei.

— O secundă, spuse, după o scurtă ezitare.

— Aici Crane, se auzi femeia.

— Cred că sunt pe urmele lui Weir. Îmi puteţi confirma?

— Prezenţa sa nu se justifică, îi răspunse. Dar în câteva minute vom şti sigur dacă e el.

— Nu-i o surpriză. Amesha, deasupra lui Weir deja plutea un semn de întrebare. Ne aşteptam să încerce ceva.

— Serios?

Poate doar i se părea, dar vocea lui Crane păru cu adevărat surprinsă.

— De ce? Ce a făcut?

— Nu ştii?

— Nu...

Vocea lui Crane pieri.

— Era unul dintre noi, spuse Matsubara. Un bun... delegat. Nu aveam nici un motiv să îl suspectăm.

Poate şi acum i se părea, dar sună de parcă Matsubara vrusese să spună „discipol” în loc de delegat.

Crane reveni la microfon.

— Te rog, Naqi, fă tot ce poţi să pui mâna pe el. Ne pune într-o situaţie foarte proastă. Nu trebuie să facă vreun rău.

Naqi acceleră, fără să se mai deranjeze să ocolească peticele de materie organică.

— Nu, nu trebuie.

3.

Ceva în faţa ei se schimbă.

— Naqi?

Era vocea lui Jotah Sivaraksa.

— Ce este?

— Barca lui Weir a încetinit. De unde ne aflăm noi, s-ar zice că a ajuns în perimetrul nodului. Pare că îl înconjoară.

— Încă nu-l pot vedea. Probabil îşi caută un loc bun unde să plonjeze.

— Dar nu va reuşi, nu-i aşa? întrebă Sivaraksa. Trebuie să existe un element de cooperare cu jonglerii. Trebuie ca ei să invite înotătorul în apă, altfel nu se întâmplă nimic.

— Poate că el nu ştie asta, şopti Naqi.

Nu conta cât de mult adera Weir la metodele obişnuite de comunicare cu jonglerii. Chiar dacă ei nu cooperau, chiar dacă el nu făcuse altceva decât să intre în apa verde vâscoasă, nu se puteau cunoaşte consecinţele. Deja acceptase, împotriva voinţei sale, ca operaţiunea de închidere să fie accelerată. În nici un caz nu va mai tolera vreo altă problemă, o altă perturbare nedorită a sistemului experimental. Nu cât timp era acolo.

— S-a oprit! spuse Sivaraksa agitat. Poţi să îl vezi?

Naqi se ridică de pe scaun, deşi simţi un periculos dezechilibru.

— Imediat! Da, cred că da! Ajung acolo într-un minut!

— Ce vrei să faci? întrebă Crane. Am ezitat să spun, dar în acest moment s-ar putea ca Weir să nu mai răspundă la nici un

argument raţional. Nu va fi de ajuns să îi ceri pur şi simplu să iasă din apă. Ai cumva o armă?

— Da, răspunse Naqi. Este chiar barca în care stau.

Nu îşi îngăduia să se relaxeze, dar cel puţin simţi acum că situaţia revenea sub control. Mai degrabă îl omora pe Weir decât să-l lase să contamineze nodul.

Barca lui deveni acum o pată albă, apărând intermitent printre valurile verzi schimbătoare. Schiţă în minte detaliile. Probabil se pregătea să înoate, se dezbrăca până rămânea gol sau aproape gol. Probabil simţea un fel de încărcătură erotică în timp ce se pregătea să se scufunde. Naqi nu se îndoia că îi era teamă, şi poate că în ultimul moment va ezita, legănându-se pe marginea bărcii înainte de a se arunca în apă. Dar o dorinţă fanatică îl adusese aici, aşa că era puţin probabil să renunţe.

— Naqi...

— Jotah?

— Naqi, se mişcă iar. Nu a intrat în apă. Nici măcar nu a părut că intenţionează să înoate.

— A văzut că vin. Presupun că se îndreaptă spre următorul nod?

— Probabil...

Dar Jotah Sivaraksa nu păru deloc sigur.

Văzu iar barca. Se mişca repede, mult mai repede decât înainte, dar asta numai pentru că o privea acum din lateral.

Următorul nod era o insulă îndepărtată, încadrată de zidul din spate al Stăvilarului. Dacă se îndrepta în acea direcţie, îl va ajunge din urmă. Indiferent dacă voia sau nu să înoate, Weir trebuia să ştie că îi va zădărnici orice tentativă.

Naqi privi înapoi. Cele două turnuri care străjuiau deschizătura erau înconjurate de o ceaţă subţire, iar detaliile lor geometrice sugerau vag o complexitate întâmplătoare. Sugerau legănarea straturilor de apă, cu roca erodată, veche de un milion de ani, care păzea deschiderea îngustă spre ocean. Dincolo de ele, apărând şi dispărând din vedere, zări alte trei sau patru bărci îndreptându-se spre Stăvilar. Silueta masivă a unui dirijabil de pasageri se ivi lângă unul dintre turnuri, răsăritul soarelui aruncând sclipiri aurii pe liniile zimţate ale nacelei. Naqi îşi dădu seama că era naveta lucioasă de pe *Glasul serii,* care staţiona încă unde amarase.

Privi înapoi, spre nodul unde Weir avusese o ezitare.

Se întâmpla ceva.

Nodul devenise mult mai activ decât cu un minut în urmă. Părea o insulă vulcanică verde, cu maluri abrupte, unde avea loc o catastrofă seismică, întreaga masă a nodului tremura, vibra şi pulsa cu regularitate sinistră. Valuri concentrice de apă dislocată se îndepărtau de el, canalele formate clătinând barca dintr-o parte în alta. Naqi încetini, instinctul îi spunea că era inutil să-l mai urmărească pe Weir. Se întoarse cu faţa spre nod şi, prudentă, se apropie, fără să ţină cont de greaţa simţită în timp ce barca urca şi cobora valurile.

Ca toate nodurile, şi acesta avusese întotdeauna o bogată topologie de suprafaţă: contopiri de movilite şi lujeri, fabuloase cupole, minarete şi biomasă dezorganizată, legată şi încâlcită într-un sistem telegrafic de lujeri căţărători aerieni. Semăna cu un oraş uman sau, mai precis, cu un oraş uman din poveşti, înăbuşit de muşchi verde. Firicelele luminoase ale spiritelor se strecurau prin interstiţiile, orificiile şi arcurile formate de masa urbană. Structura metropolitană era doar sugerată în interiorul complex al nodului, şi mare parte din aceasta putea fi doar zărită sau presupusă.

Dar nodul era ca un oraş care înnebunise. Accelera, trecând cu o grabă indecentă prin ciclurile de înnoire şi reproiectare urbană. Structurile evoluau în faţa ochilor lui Naqi. Mai văzuse o schimbare aşa rapidă chiar înainte de dispariţia Minei, dar în mod normal aceasta se producea prea încet pentru a putea fi văzută, ca schimbarea umbrei în timpul zilei.

Vibraţia se diminua, dar tremurul schimbării dădea naştere acum la o briză liniştită, caldă, urât mirositoare. Când opri barca, nu îndrăznea să se apropie, Naqi auzi nodul. Era ca freamătul unei păduri cu miliarde de frunze, prognozând o furtună de vară.

Indiferent ce se întâmpla aici, era la un pas de a deveni o catastrofă.

Organizarea fundamentală se pierduse parţial. Schimbările se produceau foarte rapid, cu prea puţină coordonare centrală. Lujerele se agitau ca nişte bice, incapabile să se conecteze. Se biciuiau între ele. Structurile se formau şi se distrugeau. Nodul se spărgea, astfel încât existau trei, patru sau poate cinci miezuri care creşteau. Imediat ce Naqi îşi dădu seama de intensitatea transformărilor, procesul se schimbă. O lumină

slabă licări în masa epileptică. Spiritele roiau la întâmplare, orbitau fără sens, fără a se focaliza. Sunetul nodului deveni un ţipăt îndepărtat.

— Moare... şopti Naqi.

Weir îi făcuse ceva. Ce anume, nu putea şti. Dar nu putea fi o coincidenţă. Ţipătul încetă.

Briza încetă.

Convulsiile încetară. Privi spre nod, sperând că poate învinsese influenţa destabilizatoare produsă de Weir. Structurile erau încă diforme, mai exista încă impresia de incoerenţă, dar oraşul era inert. Mişcarea ciclică a spiritelor încetini şi câteva dintre ele căzură în masa verde, de parcă ar fi vrut să se cuibărească acolo.

Se aşternu liniştea.

Apoi, Naqi auzi un alt sunet. Avea o frecvenţă mai joasă decât orice altceva auzise vreodată, aproape subsonică. Semăna mai puţin cu un tunet, mai mult aducea a discuţie foarte încinsă, foarte îndepărtată. Venea aproximativ din centrul nodului.

Privi cum un dâmb verde se ridică din centru, semănând cu o emisferă turtită. Crescu imediat, absorbind cu indiferenţă structurile diforme. Acestea dispărură în interiorul dâmbului ca un zid în ceaţă, şi nu mai apărură. Dâmbul se mărea, bubuind în direcţia lui Naqi. Întreaga masă a nodului devenea o singură masă nediferenţiată.

— Jotah...

— Vedem şi noi, Naqi. Vedem, dar nu înţelegem.

— Cu siguranţă Weir a folosit un fel de... armă împotriva lui.

— Nu ştim dacă aceste traume sunt provocate de el... Poate că doar a accelerat trecerea spre o stare pe care noi nu o cunoaştem.

— Asta îmi seamănă tot cu o armă. Mi-e frică, Jotah.

— Crezi că mie nu-mi este frică?

Marea se schimba în jurul ei. Uitase de lujerele subacvatice, care conectau nodurile. Erau groase ca nişte parâme, iar acum se răsuceau şi se zvârcoleau chiar la suprafaţa apei. O spumă verzuie se ridică în aer. Ca şi cum nişte monştri acvatici nevăzuţi ar fi dus o luptă grozavă, pe viaţă şi pe moarte.

— Naqi... Vedem nişte schimbări în nodul cel mai apropiat.

— Nu, spuse ea, de parcă negarea ei ar fi putut schimba ceva.

— Îmi pare rău...

— Unde este Weir?
— L-am pierdut. Perturbările la suprafaţă sunt prea mari.
În acel moment, Naqi ştiu ce trebuie făcut. Gândul îi trecu prin minte ca o săgeată.
— Jotah... Trebuie să închizi uşile subacvatice. Acum! Imediat! înainte ca tot ce a dezlănţuit Weir să apuce să ajungă în ocean. Şi ca să-l împiedicăm să fugă.
Spre meritul lui, Sivaraksa nu o contrazise.
— Da, ai dreptate! Voi declanşa procedura de închidere. Dar va dura câteva minute.
— Ştiu, Jotah!
Se blestemă că nu-i venise mai devreme ideea, şi îl blestemă pe Sivaraksa pentru aceeaşi greşeală. Dar nu putea da vina pe nici unul dintre ei doi. Procedura de închidere nu putea fi tratată cu uşurinţă. Cu câteva ore mai înainte, era estimată a avea loc de abia peste mai multe luni, era un experiment prin care testau bunăvoinţa jonglerilor de a colabora cu planurile oamenilor. Acum se transformase într-o amputare de urgenţă, ceva ce trebuia făcut cu o grabă sălbatică.
Privi spaţiul gol dintre cele două turnuri. Va dura cel puţin câteva minute până când Sivaraksa va iniţia procedura de închidere. Nu era vorba doar de a apăsa un buton de pe biroul lui, trebuiau convocaţi doi sau trei tehnicieni specialişti şi convinşi pe loc că asta nu era o farsă mai elaborată. După aceea, va trebui ca maşinăria să funcţioneze. Mecanismul care împingea uşile subacvatice fusese testat de nenumărate ori... Dar nu fusese niciodată deplasat până la capăt, uşile nu se mişcaseră niciodată mai mult de câţiva metri. Acum va trebui să funcţioneze perfect şi să se închidă cu precizie de ceasornicar.
Şi când funcţionase ceva bine de prima dată pe Turcoaz?

Iată. O îngustare infimă, imperceptibilă a spaţiului liber. Totul se întâmpla cu agonizantă încetineală.
Privi înapoi, spre ce mai rămăsese din nod. Dâmbul consumase toată biomasa disponibilă, iar acum încetase să mai crească. De parcă un copil ar fi sculptat din ţărână o machetă complicată, fantastică, a unui oraş, pe care un adult o strivise cu cruzime într-o masă diformă, ştergând orice urmă a complexităţii sale. Cel mai apropiat dintre noduri suferise aproape aceeaşi transformare: trecea prin ciclul frenetic care

prevestise apariţia dâmbului. Naqi bănui că ciclul fusese încercarea nodului de a anula acţiunea lui Weir, ca un computer care încearcă realocarea resurselor pentru a compensa un atac cu viruşi care l-ar paraliza.

Acum nu mai putea face nimic pentru jongleri.

Naqi întoarse barca şi se îndreptă spre deschizătură. Uşile subacvatice îngustaseră golul cu aproape un sfert.

Schimbările care aveau loc în Stăvilar agitaseră apa chiar şi lângă debarcader. Naqi legă barca, după care se sui în ascensorul de pe partea laterală a zidului, preferând să alerge sus, în loc să se caţere. Până ajunse la deschizătură, uşile se închiseseră pe trei sferturi şi, spre marea uşurare a lui Naqi, mecanismul nu se stricase.

Se apropie de turn. Se aştepta să vadă mai mulţi oameni deasupra Stăvilarului, deşi ştia că Sivaraksa se afla încă în centrul de control. Dar nu era nimeni prin preajmă. Începuse să simtă că ceva nu este în regulă, când îl văzu ieşind împleticindu-se la lumină, pe uşa de la piciorul turnului.

Pentru o clipă, a fost cât pe ce să-l strige. După aceea, îşi dădu seama că se împleticea pentru că era rănit, avea degetele pline de sânge, şi că încerca să se îndepărteze de ceva sau cineva.

Naqi se piti după un morman de dale. Îl privi printre golurile dintre dale. Dădea din mână, ca şi cum ar fi alungat o viespe insistentă. Ceva mic şi argintiu îl chinuia. De fapt, era mai mult decât un singur lucru: era un roi care ieşea pe uşa deschisă. Sivaraksa căzu icnind în genunchi, apărându-se zadarnic de urmăritori. Faţa îi se înroşise, plină de propriul sânge. Căzu pe o parte.

Naqi îngheţase de frică.

Cineva îşi făcu apariţia în pragul uşii.

Persoana era înveşmântată în nuanţe de foc. Amesha Crane. Pentru un absurd moment, presupuse că femeia se repede să vină în ajutorul lui Sivaraksa. Purtarea ei era ciudată. Lui Naqi îi veni greu să creadă că cineva aparent atât de calm putea comite un act atât de violent.

Dar Crane nu se apropie de bărbat. Doar îşi întinse braţele în faţă, cu degetele răsfirate. Rămase în această ciudată poziţie teatrală, cu muşchii gâtului încordaţi.

Roiul argintiu se îndepărtă de victimă.

Pluti prin aer şi încetini când se apropie de Crane. După aceea, cu înfiorătoare obedienţă, alunecă pe degetele ei, închizându-se pe încheieturi şi prinzându-se de lobii urechilor.

Bijuteriile ei îl atacaseră pe Sivaraksa.

Crane îl mai privi o dată, apoi se răsuci pe călcâie şi se întoarse în turn.

Naqi aşteptă până când fu sigură că femeia nu se întoarce, după care ieşi de după grămada de dale. Sivaraksa o văzu. Nu spuse nimic, dar ochii lui agonizanţi se măriră suficient pentru ca Naqi să priceapă mesajul. Rămase pe loc, cu inima bubuindu-i în piept.

Timp de un minut nu se întâmplă nimic.

După aceea, ceva se mişcă deasupra lor, schimbând jocul de lumini de la suprafaţa Stăvilarului. Naveta de pe *Glasul serii* se desprinse de turn, împrăştiind o lumină albă.

Zăbovi deasupra deschizăturii, de parcă ar fi vegheat momentul final al închiderii. Naqi auzi uşile masive închizându-se cu scrâşnet. Apoi, naveta se înclină pe o parte şi se îndreptă spre marea interioară, nu mai mult de două sute de metri deasupra valurilor. După oarecare distanţă, se opri şi viră la nouăzeci de grade. Apoi porni mai departe, mişcându-se în cercuri deasupra zidului interior.

Sivaraksa închisese ochii. Crezu că murise, dar îi deschise iar şi mişcă imperceptibil din cap. Ieşi din ascunzătoare. Parcurse spaţiul deschis mergând aplecată.

Îngenunche lângă el şi îi cuprinse capul într-o mână.

— Jotah... Ce s-a întâmplat?

Reuşi să-i răspundă.

— S-au întors împotriva noastră. Cei nouăsprezece delegaţi. De îndată ce... Se opri, să prindă putere. De îndată ce Weir şi-a făcut mişcarea.

— Nu înţeleg!

— Nu eşti singura, spuse el, reuşind să zâmbească.

— Trebuie să te duc înăuntru.

— Nu va folosi la nimic. Toţi sunt morţi. Ne-au omorât pe toţi.

— Nu se poate!

— M-a ţinut în viaţă până la sfârşit. A vrut să dau ordinele.

Tuşi. Sângele îi pătă mâna.

— Dar pot să te duc...

— Naqi, salvează-te! Caută ajutor.

Îşi dădu seama că Sivaraksa era pe moarte.

— Naveta?

— Îl caută pe Weir. Cred.

— Îl vor înapoi pe Weir?

— Nu. I-am auzit vorbind. Vor să-l omoare. Trebuie să fie siguri.

Naqi se încruntă. Nu înţelegea nimic. Începea doar să-şi formeze o idee. Crezuse că Weir era un ticălos, pentru că îi rănise pe adoraţii ei jongleri. Dar Crane şi echipa ei omorâseră oameni, poate zeci de oameni, dacă ceea ce spusese Sivaraksa era corect. Se pare că îl voiau şi pe Weir mort. Asta ce însemna că este Weir acum?

— Jotah... Trebuie să-l găsesc pe Weir. Trebuie să aflu de ce a făcut asta. Privi înapoi, spre centrul Stăvilarului. Naveta îşi continua căutarea. Oamenii tăi de la pază l-au găsit?

Sivaraksa nu mai rezista mult. Crezu că nu-i va răspunse niciodată.

— Da, spuse el într-un final. Da, l-au găsit.

— Şi? Se ştie unde este? L-aş putea găsi înaintea navetei.

— În locul greşit. Amesha îl caută într-un loc greşit. Weir a reuşit să treacă de deschizătură. Este în larg.

— Mă duc după el. Aş putea să-l opresc...

— Încearcă. Dar nu sunt sigur că va mai conta. Am o presimţire, Naqi. O presimţire foarte rea. Se apropie sfârşitul. A fost bine, nu-i aşa? Timpul cât a durat?

— Încă nu am renunţat.

Sivaraksa mai găsi o fărâmă de putere.

— Ştiam că nu vei renunţa. Am avut dreptate când am crezut în tine. Încă ceva. Ce ar putea conta... dacă se va întâmpla ce e mai rău...

— Jotah?

— Tak Thonburi mi-a spus... este secretul cel mai bine păzit, ştiut doar de Consiliul Fulgilor. Arviat, Naqi...

Pentru o clipă, crezu că nu auzise bine sau că Sivaraksa delira.

— Arviat? Oraşul care a păcătuit împotriva mării?

— A existat cu adevărat, spuse Sivaraksa.

Mai multe bărci de salvare şi ambarcaţiuni de urgenţă erau depozitate lângă vârful calelor de lansare aproape verticale, la o sută de metri deasupra mării externe. Naqi luă o ambarcaţiune de urgenţă care avea cabina închisă. Era mică, dar rapidă. Simţi goluri în stomac când ambarcaţiunea începu să se legene pe ocean. Se scufunda înainte de a ieşi la suprafaţă, mărindu-şi viteza şi întinzându-şi aripile subacvatice de ceramică pentru a minimiza contactul cu apa. Naqi nu se îndrepta spre un loc anume, dar bănuia că Weir s-a îndepărtat de deschizătură în linie dreaptă, dorind să ajungă cât mai departe cu putinţă, înainte ca delegaţii să-şi dea seama de greşeala lor. Era nevoie doar de o mică deviere de la acel curs pentru a ajunge în cel mai apropiat nod extern, care era o destinaţie la fel de posibilă ca oricare alta.

La douăzeci de kilometri de Stăvilar, Naqi îşi îngădui un moment să privească înapoi. Structura apărea ca o linie albă subţire, gravată la orizont, cu turnurile şi deschizătura acum sigilată abia vizibile, întrerupând caracterul continuu al liniei. Dâre de fum negru se ridicau din mai multe locuri, de-a lungul structurii. Naqi se afla prea departe pentru a şti cu siguranţă că vedea flăcări ieşind din turnuri, dar consideră că este posibil.

Nodul extern cel mai apropiat apăru la orizont după cincisprezece minute. Nu era nici pe departe la fel de impresionant precum acela care o luase pe Mina, dar era o structură mai mare, mai complexă decât oricare dintre nodurile formate în interiorul Stăvilarului, o importantă zonă urbană, poate, mai degrabă decât un oraş de mărime medie. La orizont, Naqi zări spirale, rotonde şi coroane verzi, unite de nişte ornamente cu lujeri. Spiritele se mişcau cu rapiditate. Agitaţia era produsă numai de creaturile zburătoare. Nodul nu părea cuprins încă de schimbările turbate care avuseseră loc în interiorul Stăvilarului.

Să se fi dus Weir în altă parte?

Înaintă şi încetini puţin, pentru că apa se îngroşase din cauza microorganismelor, şi trebuia să ocolească, din când în când, structurile plutitoare mai mari. Sonarul bărcii găsi zeci de lujere subacvatice care convergeau spre nod, suspendate aproape de suprafaţă. Lujerele se întindeau în toate direcţiile, până ieşeau din raza de acţiune ale sonarului. Multe ajungeau dincolo de orizont, spre nodurile aflate la kilometri distanţă. Dar cu

siguranţă, câteva dintre ele fuseseră conectate cu nodurile dinăuntrul Stăvilarului. Evident, contaminarea produsă de Weir nu trecuse de deschizătură. Naqi se îndoia că uşile se închiseseră la timp pentru a împiedica trecerea semnalelor chimice care transmiteau mesajul fatal. Mai degrabă, intervenise mecanismul de autoprotecţie al jonglerilor, nodurile muribunde trimiseseră semnale de urgenţă pentru terminarea conexiunii, care forţaseră lujerii să se desprindă fără ajutor uman.

Naqi hotărî că se înşelase cu privire la planul lui Weir, atunci când zări o dâră rectilinie scobită într-una dintre cele mai mari structuri auxiliare. Rana se vindeca singură sub ochii ei, în câteva minute urma să dispară, dar rămăsese destul ca să-şi dea seama că barca lui Weir îşi croise drum pe acolo foarte recent. Avea logică. Weir demonstrase deja că nu era interesat de conservarea jonglerilor minţii.

Cu şi mai multă hotărâre, Naqi porni ca din puşcă. Nu se mai temea că ar putea provoca daune maselor plutitoare. În joc era mult mai mult decât bunăstarea unui singur nod.

Simţi ceva cald pe ceafă.

În acelaşi moment, cerul, marea şi structurile plutitoare din faţa ei zvâcniră cu o strălucire nemiloasă. Propria ei umbră se întinse ameninţătoare. Strălucirea se domoli în următoarele secunde, şi îndrăzni să privească înapoi, pe jumătate ştiind ce urma să vadă.

O masă fierbinte de gaz urca în aer din centrul nodului. Trăgea după sine o coloană de materie, semănând cu o coloană vertebrală noduroasă şi strâmbă ce pornea dintr-un creier îngrozitor de umflat. Văzu naveta delegaţilor deplasându-se încet sub norul ca o ciupercă.

Un minut mai târziu, sunetul exploziei ajunse la ea, dar cu toate că era cel mai puternic zgomot auzit vreodată, nu era aşa de asurzitor cum se aştepta. Barca se clătină, marea clocoti, apoi fu din nou linişte. Naqi bănui că zidul Stăvilarului absorbise mare parte din energia degajată de explozie.

Temându-se subit că va urma o altă explozie, Naqi se întoarse spre nod. Zări în acelaşi moment barca lui Weir, gonind la circa trei sute de metri în faţă. Începuse să cotească şi să reducă viteza, în timp ce se apropia de perimetrul de netrecut al nodului. Naqi ştiu că nu mai avea timp de pierdut.

În acel moment, fu văzută de Weir. Barca lui acceleră iar, făcând un arc mare de cerc. Naqi acceleră şi ea imediat, convinsă că ambarcaţiunea ei era mai rapidă şi că îl va prinde rapid. După un minut, barca lui Weir dispăru în spatele nodului. Ar fi avut o şansă de a prinde un ecou al bărcii, dar, fiind atât de aproape de nod, indicaţiile sonarului ar fi prea deformate pentru a-i folosi la ceva. Oricum, Naqi se apropie, sperând că Weir va face greşeala tactică de a se îndrepta spre alt nod. În larg, acesta nu avea nici o şansă, dar poate că şi el îşi dădea seama de asta.

Înconjurase o treime din perimetrul nodului, când îl ajunse din nou. Nu încercase să scape. În schimb, oprise barca într-un adăpost la una dintre intrările în perimetru. Stătea în picioare în partea din spate, ţinând în mână ceva mic şi negru.

Naqi încetini şi se apropie de el. Se opri după umbrar, apoi îi trecu prin minte că poate Weir avea aceleaşi arme ca şi Crane.

Se ridică şi ea în picioare.

— Weir?

Acesta zâmbi.

— Îmi pare rău că ţi-am făcut atâtea probleme. Dar nu cred că se putea întâmpla altfel.

Îi ignoră afirmaţia.

— Chestia aia din mâna ta...

— Ce-i cu ea?

— Este o armă, nu-i aşa?

O putea vedea foarte clar acum. Era ca o jucărie de sticlă, puţin mai mare decât bilele cu care se joacă copiii.

Interiorul ei era opac, dar n-ar fi putut spune ce conţinea, fluid sau cristale negre.

— Nu cred că în acest moment o negare ar fi foarte plauzibilă.

Weir încuviinţă din cap şi Naqi se simţi eliberată, cel puţin parţial, de o mare povară.

— Da, este o armă. Care ucide jonglerii.

— Până azi, aş fi spus că acest lucru nu este posibil.

— Nu cred că a fost foarte uşor de sintetizat. Nenumărate entităţi biologice au pătruns în oceanele lor, şi nici una nu a adus vreodată ceva ce jonglerii nu ar fi putut asimila în mod inofensiv. Fără îndoială, câteva entităţi au încercat să facă intenţionat rău, chiar şi numai dintr-o curiozitate morbidă. Nici una nu a reuşit. Desigur, poţi omorî jonglerii prin violenţă...

Privi spre Stăvilar, norul ca o ciupercă se destrăma.

— Dar nu asta este ideea. Nu e deloc ingenios. Dar asta e. Explorează o lacună logică în algoritmii jonglerilor de procesare a informaţiei. Perfid. Şi nu, cu siguranţă, nu oamenii au inventat această armă. Suntem deştepţi, dar nu chiar *atât* de deştepţi.

Naqi se străduia să-l facă să continue.

— Cine a creat-o, Weir?

— Ultranauţii ne-au vândut-o în formă presintetizată. Am auzit că ar fi fost găsită în cea mai importantă încăpere a unei structuri străine extrem de bine păzite... sau că ar fi fost sintetizată de un grup rival al jonglerilor. Cine ştie? Şi cui îi pasă? Face ceea ce vrem noi. Asta e tot ce contează.

— Rafael, te rog să nu o foloseşti.

— Trebuie. Pentru asta am venit aici.

— Dar am crezut că voi toţi îi iubiţi pe jongleri.

Weir mângâie globul de sticlă. Părea extrem de fragil.

— Care noi?

— Crane... Delegaţii ei.

— Ei da. Dar eu nu sunt unul dintre ei.

— Spune-mi despre ce este vorba, Rafael.

— Ar fi mai bine să accepţi pur şi simplu ceea ce trebuie să fac.

Naqi se stăpâni.

— Dacă îi omori, ucizi mai mult decât o simplă formă străină de viaţă. Ştergi amintirea tuturor creaturilor înzestrate cu conştiinţă care au intrat vreodată în ocean.

— Din păcate, chiar asta este ideea.

Weir dădu drumul globului în mare.

Acesta lovi apa, oscilă, apoi ieşi iar şi pluti la suprafaţă. Micul glob era deja îmbibat într-o spumă sălcie de microorganisme gri-verzui, care începuseră să îl soarbă, să îl exploreze. Câţiva milimetri de sticlă obişnuită nu rezistau mai mult de treizeci de minute atacului jonglerilor... Dar Naqi bănui că asta nu era sticlă obişnuită, ci fusese proiectată să se degradeze mult mai rapid.

Sări înapoi pe scaunul de la pupitrul de control şi demară. Veni lângă barca lui Weir, prinzând globul între cele două ambarcaţiuni. Extrem de atentă ca bărcile să nu se atingă, opri barca sa şi se aplecă cât putu. Făcu un ultim efort, dar globul se îndepărtase prea mult. Nu-l mai putea ajunge, oricât de mult s-ar fi întins. Weir o privea impasibil.

Naqi alunecă în apă. Stratul de organisme ale jonglerilor i se lipi de nas şi bărbie, mirosul era copleşitor, acum că se afla atât de aproape. Se simţi foarte speriată. Era prima dată când intra în apă, după moartea Minei.

Prinse globul, strângându-l cu grija cu care ar fi apucat oul unei păsări rare.

Sticla avea deja textura poroasă a spumei de mare.

Îl ridică, să-l vadă şi Weir.

— Nu te voi lăsa să faci asta, Rafael.

— Te admir pentru grijă.

— Este mai mult decât grijă. Sora mea este aici. Este în ocean. Şi nu am să te las să o iei de lângă mine.

Weir băgă mâna în buzunar şi scoase un alt glob.

Se îndepărtară de nod în barca lui Naqi. Noul glob rămase în mâna lui, ca un dar. Nu îl aruncase încă în apă, deşi ar fi putut să o facă în orice clipă. Erau destul de departe de nod acum, dar mai devreme sau mai târziu, cu siguranţă globul va intra în contact cu materia jonglerilor.

Naqi deschise un compartiment etanş şi dădu la o parte pistolul de semnalizare şi trusa de prim-ajutor dinăuntru. Aşeză cu grijă globul, după care privi îngrozită cum sticla se sparge şi se dizolva, eliberând otrava: nişte grăunţe negre, de formă neregulată, ca zahărul ars. Dacă barca se va scufunda, compartimentul va ajunge în ocean, împreună cu conţinutul fatal. Se gândi să folosească pistolul de semnalizare pentru a incendia rămăşiţele, dar exista pericolul de a le împrăştia. Poate că, în contact cu aerul, materialul toxic avea o durată limitată de viaţă, dar nu se putea baza pe asta.

Weir nu aruncase încă al treilea glob în apă. Nu încă. Ceva ce Naqi spusese îl făcu să ezite.

— Sora ta?

— Cunoşti povestea. Mina era compatibilă. Oceanul a asimilat-o în întregime, nu doar i-a înregistrat modelele neurale. A luat-o ca pe un premiu.

— Şi crezi că este încă prezentă, în sens conştient?

— Da, vreau să cred asta. Sunt destule poveşti ale altor înotători, potrivit cărora compatibilii se păstrează într-o formă mai coerentă decât alte modele stocate.

— Naqi, nu mă pot lăsa influenţat de nişte poveşti. Ceilalţi înotători au raportat că s-au întâlnit cu Mina?

— Nu... spuse Naqi cu prudenţă. Era sigură că Weir şi-ar fi dat seama dacă încerca să îl mintă. Dar există posibilitatea să nu o fi recunoscut, chiar dacă au întâlnit-o.

— Şi tu? Ai încercat să înoţi?

— Corpul înotătorilor nu mi-ar fi permis niciodată.

— Nu asta am întrebat. Ai înotat vreodată?

— O dată, răspunse Naqi.

— Şi?

— Nu a contat. A fost atunci când Mina a murit. Se opri şi apoi îi povesti tot ce se întâmplase. Văzusem o intensificare a activităţii spiritelor mai mare decât înregistrasem vreodată. Părea doar o coincidenţă...

— Nu cred că a fost o coincidenţă.

Naqi nu spuse nimic. Aşteptă ca Weir să îşi adune gândurile şi se concentra să conducă barca. În faţa lor nu se afla nimic altceva decât apă, dar ştia că, indiferent în ce direcţie ar fi mers, în câteva ore ar fi ajuns la un mănunchi de noduri.

— Totul a început cu *Pelicanul impietăţii,* spuse Weir. Cu un secol în urmă. Pe acea navă se afla un bărbat din Zion. În timpul vizitei, a coborât la suprafaţa lui Turcoaz şi a înotat în oceanul vostru. A luat contact cu jonglerii şi apoi a mai înotat o dată. A doua oară, experienţa a fost şi mai tulburătoare. A treia oară, marea l-a înghiţit. Era un compatibil, exact ca sora ta. Numele lui era Ormazd.

— Nu-mi spune nimic numele lui.

— Te asigur că pe planeta lui are o mare însemnătate. Ormazd este un fost tiran, scăpat cu fuga dintr-o contra-revoluţie politică de pe Zion. A ucis şi a trădat ca să ajungă la putere, şi-a incendiat rivalii în casele lor în timp ce dormeau. Dar a existat şi o reacţie din partea adversarilor. A scăpat cu puţin înainte ca cercul să se strângă în jurul lui, al lui şi al celor câţiva aliaţi şi susţinători. Au fugit cu ajutorul *Pelicanului impietăţii.*

— Şi Ormazd a murit aici?

— Da, dar nu şi susţinătorii lui. Aceştia au reuşit să ajungă pe Eden, lumea noastră. Odată ajunşi acolo, au început să se înmulţească, să-şi răspândească dogma, să recruteze noi discipoli. Nu a contat că Ormazd nu mai era. Dimpotrivă. S-a

automartirizat: le-a dat un sfânt pe care să-l venereze. Dintr-o mişcare politică s-a transformat în cult religios. Fundaţia Vahishta este doar o faţadă pentru secta lui Ormazd.

Naqi îl ascultă cu atenţie, apoi îl întrebă:

— Şi ce rol are Amesha Crane?

— Amesha e fiica lui. Îşi vrea tatăl înapoi.

La orizont sclipi ceva, o lumină rozalie. O alta urmă după un minut, aproape în acelaşi loc.

— Vrea să comunice cu el?

— Mai mult, spuse Weir. Cu toţii vor *să devină* el, să îşi însuşească modelele lui neurale. Vor ca jonglerii să imprime personalitatea lui Ormazd tuturor discipolilor, să le dea imaginea lui. Jonglerii vor face asta dacă li se oferă darurile potrivite. Iar eu nu pot permite una ca asta.

Naqi îşi alese cuvintele cu atenţie, simţind că detaliul cel mai neînsemnat l-ar putea face pe Weir să dea drumul globului. Îl oprise la încercarea precedentă, dar nu va mai primi o şansă. Nu trebuia decât să strivească globul în pumn, înainte de a-i vărsa conţinutul în ocean. Atunci totul s-ar sfârşi. Tot ce învăţase vreodată, tot ce trăise vreodată.

— Dar vorbim doar despre nouăsprezece oameni, spuse ea.

Weir râse fals.

— Mă tem că sunt mai mulţi decât atât. Dă drumul la staţie şi vei vedea la ce mă refer.

Naqi făcu întocmai, folosind consola pentru comunicaţii generale a bărcii. Pe micul ecran zgâriat putea vedea imagini primite prin reţeaua de comunicaţii prin satelit. Naqi schimbă canalele, dar peste tot erau doar paraziţi. Serviciul oficial de ştiri al Consiliului Fulgilor nu emitea, şi nici un mesaj personal nu era transmis. Era posibil ca reţeaua însăşi să fie deteriorată. Cu toate acestea, Naqi găsi câteva semnale slabe de la cele mai apropiate oraşe-fulg. Transmisiunile erau oarecum disperate, de parcă s-ar fi aşteptat să înceteze în orice moment.

Weir dădu din cap plictisit, de parcă se aştepta.

În ultimele şase ore, cel puţin douăsprezece navete se desprinseră de pe *Glasul serii,* pline de discipoli ai Vahishtei. Navetele atacară cele mai importante oraşe-fulg şi colonii din atoli ale planetei, distrugându-le ca să se predea. Trei oraşe se prăbuşiră în mare, baloanele lor fiind străpunse de lasere. Cu siguranţă nu existau supravieţuitori. Alte oraşe mai pluteau

încă, dar fuseseră incendiate. Imaginile îi înfăţişau pe orăşeni sărind de pe braţele de legare la cheu, căzând ca nişte scântei. Mai multe oraşe fuseseră ocupate fără vărsare de sânge şi se aflau acum sub controlul discipolilor.

Nici unul dintre acele oraşe nu mai transmitea.

Era sfârşitul lumii. Naqi ştiu că s-ar fi cuvenit să plângă sau cel puţin să simtă că i se strânge stomacul. Dar nu simţea decât negare, refuzul de a accepta că evenimentele ar fi putut evolua atât de rapid. De dimineaţă, lipsa unui discipol reprezenta singurul indiciu că ceva nu era în regulă.

— Sunt zeci de mii acolo sus, spuse Weir. Ceea ce ai văzut până acum sunt gărzile de avans.

Naqi îşi scarpină braţul. Ceva o irita, de parcă ar fi stat prea mult în soare.

— Moreau a fost şi el implicat?

— Căpitanul Moreau este o marionetă. La propriu. Corpul pe care l-ai văzut a fost tele-operat de discipolii de pe orbită. Aceştia i-au ucis pe ultranauţi şi au pus stăpânire pe navă…

— Rafael, de ce nu ne-ai spus mai devreme?

— Poziţia mea era prea vulnerabilă. Am fost singurul agent anti-Ormazd pe care mişcarea din care fac parte a reuşit să îl plaseze la bordul *Glasului serii.* Dacă aş fi încercat să avertizez autorităţile de pe Turcoaz… Ei bine, dă-ţi seama singură. Aproape ca sigur nu aş fi fost crezut, iar discipolii ar fi găsit un mod de a mă reduce la tăcere înainte de a-i stânjeni. Şi nu ar fi contat în planurile lor de ocupare. Singura mea speranţă era să distrug oceanul, spre a-l face nefolositor pentru ei. Poate că tot v-ar fi distrus oraşele, din răutate, dar cel puţin ar fi pierdut firul final care îi conecta cu martirul lor.

Weir se aplecă spre ea.

— Nu înţelegi? Nu i-ar fi oprit pe discipolii de la bordul *Glasului.* Ar fi chemat mai multe nave din Eden. Oceanul vostru ar fi devenit o linie de producţie pentru tirani.

— De ce au ezitat, dacă aveau un avantaj atât de zdrobitor asupra noastră?

— Nu au ştiut despre mine, astfel încât nu au pierdut nimic dedicând câteva săptămâni adunării de informaţii. Voiau să afle cât mai mult cu putinţă despre Turcoaz şi jongleri înainte de a-şi pune planul în aplicare. Poate că sunt brutali, dar nu sunt

ineficienţi. Voiau ca preluarea să fie făcută cu cea mai mare precizie.

— Şi acum?

— Au acceptat că lucrurile nu pot fi atât de simple şi curate.

Trecu globul dintr-o mână în alta, cu o nepăsare care pe Naqi o îngrijoră.

— Nu se joacă, Naqi. Pe Crane nu o va mai opri nimic. Ai văzut sclipirile de explozie. Dispozitive minuscule anti-materie. Au sterilizat deja materia organică din interiorul Stăvilarului, pentru a opri efectul armei mele să se împrăştie şi mai mult. Dacă află unde suntem, ne vor bombarda şi pe noi.

— Răul făcut de oameni nu este un pretext pentru a distruge oceanul.

— Nu este un pretext. Este o urgenţă.

În acel moment, ceva licări la orizont, mişcându-se încet de la est la vest.

— Naveta, spuse Weir. Ne caută.

Naqi îşi scarpină iar braţul. Îşi pierduse culoarea şi îi producea mâncărime.

Cam pe la amiază, după ora locală, ajunseră la următorul nod. Naveta continuă să îi caute încoace şi încolo, de-a lungul benzii de ceaţă unde marea întâlnea cerul. Uneori părea mai apropiată, alteori mai îndepărtată, dar nu îi lăsa niciodată în pace, iar Naqi ştiu că în scurt timp va detecta o urmă, o notă chimică sau fizică în apă care îi va conduce la sursă. Naveta îi putea ajunge în câteva secunde, cel mult un minut, după care nu vor mai cunoaşte decât un moment de un alb curat, un foc sacru pur. Chiar dacă Weir lansa toxina înainte de sosirea navetei, nu ar fi avut timp să se disipeze într-un volum de apă suficient de mare pentru a supravieţui mingii de foc.

Atunci de ce ezita? Din cauza Minei, desigur. Naqi dăduse un nume bibliotecii fără chip cu mii de minţi, pe care el era gata să o distrugă. Pronunţând numele surorii sale, îndepărtase caracterul unilateral al ecuaţiei morale, şi acum el trebuia să accepte că propriile lui acţiuni nu puteau fi pe de-a întregul nevinovate. Nu mai era complet obiectiv.

— Ar trebui s-o fac pur şi simplu, spuse el. Dacă ezit, fie şi numai pentru o secundă, înşel încrederea celor care m-au trimis

aici, a celor care probabil au fost deja nimiciţi de discipolii lui Ormazd.

Naqi scutură din cap.

— Dacă nu ai avea îndoieli, ai fi la fel de rău ca discipolii.

— O spui de parcă ai vrea să o fac.

Bâjbâi după un răspuns cât mai aproape de adevăr, oricât de dureros ar fi fost.

— Poate că vreau.

— Chiar dacă asta ar însemna uciderea acelei părţi din Mina care a supravieţuit?

— Am trăit în umbra ei toată viaţa. Chiar şi după ce a murit... Am simţit mereu că mă urmăreşte, că vede fiecare greşeală de-a mea, şi este uşor dezamăgită că nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor ei.

— Eşti prea dură cu tine însăţi. Şi cu Mina, de asemenea.

— Ştiu, spuse supărată Naqi. Îţi spun doar ceea ce simt.

Barca viră într-un golfuleţ din interiorul nodului. Naqi se simţea acum mai puţin vulnerabilă: exista suficientă materie organică pentru a apăra barca de senzorii laterali care ar fi putut fi lansaţi din navetă, deşi se părea că senzorii navetei erau concentraţi în principal dedesubtul acesteia. Dezavantajul era că nu mai puteau supraveghea mişcările navetei. Putea fi deja în drum spre ei.

Naqi opri barca şi se ridică de pe scaun.

— Ce este? întrebă Weir.

— Am luat o decizie.

— Nu eu trebuia să fac asta?

Mânia ei, aşa scurtă cum era, şi îndreptată mai puţin asupra lui, cât asupra situaţiei deznădăjduite, se evaporase.

— Mă refer la înot. Este singurul lucru la care nu ne-am gândit încă. Mai există o soluţie: între a accepta discipolii şi a lăsa oceanul să moară.

— Nu văd care ar fi.

— Nici eu. Dar oceanul ar putea găsi o cale. Trebuie doar să ştie despre ce este vorba.

Se scarpină iarăşi pe braţ, mirându-se de erupţia bruscă a modelelor de fungi. Probabil au existat acolo mai mulţi ani, dar abia acum ceva i-a făcut să răbufnească.

Chiar şi în lumina zilei, nuanţele de smarald şi albastru îi luceau pe piele. Bănuia că schimbările biochimice se

produseseră în momentul în care intrase în apă să prindă globul. Ţinând cont de asta, nu putea decât să le interpreteze ca pe un mesaj. O invitaţie, poate. Sau era un avertisment, care să-i amintească de pericolele înotului?

Nu ştia, dar ca să se simtă împăcată, şi în lipsa altor alternative, alese să considere că este o invitaţie.

Nu îndrăznea să se întrebe cine făcea invitaţia.

— Crezi că oceanul poate înţelege evenimentele externe? întrebă Weir.

— Chiar tu ai afirmat, Rafael: în noaptea în care ne-au spus că nava se apropie, acea informaţie a ajuns cumva în mare, poate prin amintirile unui înotător. Şi jonglerii au ştiut atunci că era ceva important. Poate era personalitatea lui Ormazd, ieşind în prim plan.

Sau poate era mintea vastă, pe mai multe voci, a oceanului, care afla doar că *ceva* urma să se întâmple.

— În orice caz, spuse Naqi. Eu tot cred că ar putea fi o şansă.

— Aş vrea să fiu şi eu la fel de optimist.

— Rafael, dă-mi această şansă. Este tot ce îţi cer.

Îşi scoase hainele, preocupată mai puţin de faptul că e văzută goală şi mai mult pentru că ar fi trebuit să poarte ceva când înoată. Dar, deşi el o studie cu nedisimulată fascinaţie, nu era nimic libidinos în purtarea lui. Naqi îşi dădu seama că atenţia lui era atrasă de modelele complicate şi încărcate reprezentate de fungi. Acestea se răsuceau şi se uneau pe pieptul ei, pe abdomen şi pe coapse, strălucind cu intensitate hipnotică.

— Te schimbi.

— Cu toţii ne schimbăm.

Apoi păşi în afara bărcii, intrând în apă.

Îmbrăţişarea oceanului era aproape aşa cum şi-o amintea de prima dată, când înotase lângă Mina. Îşi sili corpul să se predea invaziei biochimice, stăpânindu-şi teama şi presimţirile rele, ştiind că mai trecuse prin asta o dată şi că putea supravieţui. Se strădui să nu se gândească la ce ar însemna să trăiască dincolo de această zi, când totul în jur fusese distrus şi tot ce ştia cu siguranţă se năruise.

Mina veni imediat spre ea.

Sunt aici. Ah, Mina, sunt aici. Era speriată şi fericită în acelaşi timp. *A trecut atât de mult timp.*

Naqi simţea prezenţa surorii sale apropiindu-se şi depărtându-se. Uneori parcă împărţeau acelaşi spaţiu fizic. Alteori abia dacă simţea puţină atenţie.

Cât timp?

Doi ani, Mina.

Răspunsul veni după o eternitate. În acea pauză îngrozitoare, Naqi simţi alte minţi înghesuindu-se lângă a ei, unele nefiind nici pe departe umane, şi ciudăţenia lor îi tăie respiraţia. Mina era doar una dintre minţile compatibile care remarcaseră sosirea ei şi nu toate erau atât de curioase sau vesele.

Mie nu mi se pare că ar fi trecut doi ani.

Dar cât?

Câteva zile... ore... Niciodată la fel.

Ce îţi mai aminteşti?

Mina dansă în jurul lui Naqi.

Îmi amintesc ce îmi amintesc. Că înotam, atunci când nu trebuia să facem asta. Că mi s-a întâmplat ceva şi nu am mai părăsit niciodată oceanul.

Ai devenit o parte din el, Mina.

Răspunsul victorios o şocă până în măduva oaselor.

Da!

Ai vrut asta?

Şi tu ai fi vrut, dacă ai fi ştiut cum este. Ai fi rămas, Naqi. Ţi s-ar fi putut întâmpla, aşa cum mi s-a întâmplat mie. Eram atât de asemănătoare.

Mi-a fost frică.

Da, îmi amintesc.

Naqi ştiu că trebuia să ajungă la miezul problemei. Timpul trecea în mod diferit aici, având în vedere confuzia Minei în ceea ce priveşte timpul scurs de când devenise parte din ocean, şi nu putea şti câtă răbdare va mai avea Weir. Poate că nu va aştepta să iasă la suprafaţă, înainte de a declanşa ucigătorul de jongleri.

Exista o altă minte. Am întâlnit-o şi m-a speriat. Suficient ca să părăsesc oceanul. Suficient ca să nu vreau să mă mai întorc vreodată.

Acum te-ai întors.

Din cauza acelei minţi. A aparţinut unei persoane pe nume Ormazd. Din cauza lui se va întâmpla ceva foarte rău. Într-un fel sau altul.

Urmă un moment care depăşi orice altceva trăise vreodată. Simţi că ea şi Mina devin inseparabile. Nu numai că nu putea spune unde se termina una şi începea cealaltă, dar era imposibil chiar să se gândească la aşa ceva. Pentru scurt timp, Mina *devenise* ea. Împărţeau fiecare gând, fiecare amintire.

Naqi înţelese cum era pentru Mina. Amintirile surorii sale erau fermecătoare. Poate simţise că trecuseră doar câteva ore sau zile, dar experienţele sale, de când devenise una cu oceanul, erau atât de bogate. Făcuse schimb de experienţe cu nenumărate minţi străine, însuşindu-şi poveşti întregi, mai presus de înţelegerea umană normală. Şi în acel moment de comuniune, Naqi recunoscu o parte din motivul pentru care sora ei fusese răpită. Compatibilii reprezentau modul oceanului de a se conduce pe el însuşi. Din când în când, pentru întreţinerea vastei arhive de minţi statice era nevoie de atragerea unor inteligenţe independente. Mina fusese selectată şi utilizată, dar şi răsplătită peste măsură pentru eforturile sale. Oceanul îi extrăsese structura inteligenţei la nivel subconştient. Arareori se simţea solicitată în mod direct pentru o problemă importantă.

Dar mintea lui Ormazd...?

Mina văzu acum amintirile lui Naqi. Ştiu exact care era miza şi ştiu exact ce reprezenta acea minte.

Am fost întotdeauna conştientă de el. Nu era mereu prezent, îi plăcea să se ascundă, dar chiar şi atunci lăsa o urmă din el însuşi. Cred chiar că el este motivul pentru care oceanul m-a luat pe mine, dintre conformi. Simţise că se apropie o criză. Ştia că Ormazd avea legătură cu această criză. Făcuse o greşeală îngrozitoare atunci când l-a înghiţit. A căutat noi aliaţi, minţi în care să poată avea încredere.

Minţi ca a Minei, gândi Naqi. În acel moment, nu ştiu dacă să-i admire pe jonglerii minţii sau să îi urască pentru cruzimea lor.

Ormazd a contaminat oceanul?

Influenţa lui a fost puternică. Forţa personalităţii lui a fost un fel de otravă. Jonglerii au ştiut asta, cred.

De ce nu i-au respins pur şi simplu modelele?

Nu puteau. Nu aşa se face. Marea este un mediu de stocare, dar nu are abilitatea de a se auto-cenzura. Dacă minţile individuale detectează o prezenţă răuvoitoare, îi pot rezista... Dar mintea lui Ormazd este umană. Nu suntem suficient de mulţi aici pentru a schimba ceva, Naqi. Celelalte minţi sunt prea

străine pentru a-l recunoaşte pe Ormazd drept ceea ce este. Ele văd doar o conştiinţă.

Mina, cine i-a creat pe jonglerii minţii? Te rog, răspunde-mi.

Simţi că Mina se amuza.

Nici măcar ei nu ştiu cine. Sau de ce.

Mina, trebuie să ne ajuţi. Trebuie să le comunici celorlalţi din ocean caracterul urgent al acestei probleme.

Eu sunt doar o minte dintre multe altele. O voce din cor.

Totuşi, trebuie să găseşti o cale. Te rog! Înţelege asta, măcar atât. Ai putea muri. Cu toţii aţi putea muri. Te-am pierdut o dată, dar acum ştiu că nu ai plecat niciodată cu adevărat. Nu vreau să te mai pierd o dată, definitiv.

Nu m-ai pierdut, Naqi. Eu te-am pierdut pe tine.

Ieşi din apă. Weir o aştepta acolo unde îl lăsase, ţinând în palmă globul intact. Umbrele se deplasaseră puţin, dar nu aşa mult cum se temuse. Îl privi în ochi, punându-i întrebarea fără cuvinte.

— Naveta s-a apropiat. Cât timp ai stat sub apă, a zburat de două ori deasupra nodului. Cred că trebuie să fac asta.

Ţinea globul între degetul mare şi arătător, gata să-i dea drumul în apă.

Naqi tremura. Îşi trase pe ea pantalonii scurţi şi cămaşa, dar îi era la fel de frig. Semnele lăsate de fungi se intensificaseră, aproape păreau că plutesc deasupra pielii sale. Străluceau cu şi mai multă furie decât înainte de a înota. Nu se îndoi că, dacă ar mai fi zăbovit, dacă ar fi rămas cu Mina, ar fi devenit şi ea o compatibilă. Fusese dintotdeauna, dar de-abia acum venise vremea ei.

— Te rog, aşteaptă, şi vocea ei sună patetică şi copilăroasă. Te rog, Rafael, aşteaptă.

— Vine iar.

Naveta era o pată albă ce aluneca peste cel mai apropiat zid de biomasă a jonglerilor. Era la cinci sau şase kilometri depărtare, mult mai aproape decât ultima dată când Naqi o văzuse. Naveta se opri brusc şi pluti la suprafaţa oceanului, de parcă ar fi găsit ceva interesant.

— Crezi că ştie că suntem aici?

— Bănuieşte ceva, răspunse Weir. Globul se învârti între degetele sale.

— Priveşte!

Naveta încă plutea. Naqi se ridică să vadă mai bine, nervoasă că se expunea, dar deosebit de curioasă. Se întâmpla ceva. *Cunoştea* că se întâmpla ceva.

La kilometri depărtare, marea se umfla sub navetă. Apa avea culoarea algelor şi era suprasaturată de microorganisme. Privi cum o spirală de materie verde solidă se ridică răsucindu-se din ocean. Avea grosimea unei clădiri şi împroşca apă în timp ce se forma. Se ridică uimitor de repede, ramificându-se şi încovoindu-se ca un pumn ce ezită. Pentru scurt timp pluti în jurul navetei. După aceea, colosul se prăbuşi înapoi în apă, un tunet prelung urmă energiei degajate. Naveta continuă să plutească deasupra aceluiaşi punct, de parcă nu ar fi înţeles ce se întâmplase. Cu toate acestea, corpul ei era acoperit de o spumă cu diferite nuanţe de verde. Naqi pricepu: naveta păţise exact acelaşi lucru ca Arviat, oraşul înecat. Nu avea nici cea mai mică idee despre crima pe care Arviat o comisese împotriva mării, ca să merite distrugerea, dar era convinsă, cel puţin acum, că jonglerii fuseseră în stare să târască oraşul în adâncuri, rupându-l de baloanele care îl susţineau în aer. Desigur că un asemenea lucru trebuia ţinut în mare secret, cunoscut doar de câteva persoane. Altminteri, nici un oraş nu s-ar mai fi simţit vreodată în siguranţă când marea tulburată gemea sub el.

Dar un oraş nu era acelaşi lucru cu o navetă. Chiar dacă jonglerii începuseră să devoreze materialul din care era construită naveta, tot le-ar fi luat ore întregi ca să producă pagube serioase... Asta presupunând că ultranauţii nu aveau o altă protecţie în afară de scutul ceramic folosit pe Turcoaz la bărci şi instalaţii...

Dar naveta se înclinase deja pe o parte.

Naqi o privi încercând să-şi recapete stabilitatea, apoi clătinându-se iar. Înţelese, în cele din urmă. Materia organică bloca sistemele de propulsie ale navetei, limitându-i capacitatea de a pluti. Naveta se înclina tot mai mult spre mare, îndepărtându-se de nod în spirală. Ajunse la suprafaţă şi apoi, chiar înainte de impact, un alt pumn diform de materie organizată ţâşni din apă, cuprinzând-o. Asta a fost tot ce a apucat Naqi să vadă.

O linişte ciudată se aşternu. Cerul de deasupra lor nu mai era întinat de nici o maşinărie de căutare. Doar fumul uşor ce se ridica la orizont, în direcţia Stăvilarului, lăsa să se bănuiască evenimentele zilei.

Trecură câteva minute, apoi zeci de minute. Apoi, o serie rapidă de raze strălucitoare se aprinseră la suprafaţa apei.

— Asta a fost naveta, spuse Weir cu uimire.

Naqi încuviinţă din cap.

— Jonglerii contraatacă. Mai mult sau mai puţin, asta am sperat să se întâmple.

— Tu ai vrut asta?

— Cred că Mina a înţeles ce trebuie făcut. Evident, a reuşit să convingă restul oceanului sau măcar această parte din el.

— Să vedem.

Căutară iar pe undele radio. Reţeaua de comunicaţii prin satelit era moartă sau tăcută. Mult mai puţine oraşe transmiteau acum. Dar acelea care o făceau, cele care nu fuseseră luate în stăpânire de discipolii lui Ormazd, spuneau o poveste înfricoşătoare. Oceanul încerca să le târască spre el. Vremea se schimba şi circulaţia orchestrată a vastelor curente oceanice producea numeroase furtuni. Totul se întâmpla în valuri concentrice, care se îndepărtau de punctul unde înotase Naqi. Unele oraşe deja căzuseră în mare, deşi nu se ştia dacă era din cauza jonglerilor sau a spărturilor apărute în baloanele lor. În apă se aflau oameni: sute, mii de oameni. Înotau, încercând să rămână la suprafaţă, să nu se înece.

Dar, mai precis, ce însemna să te îneci pe Turcoaz?

— Se întâmplă pe toată planeta.

Încă mai tremura, dar acum simţea mai mult groază decât frig.

— Oceanul ne reneagă, distrugându-ne oraşele.

— Oraşele voastre nu i-au făcut niciodată rău.

— Nu cred că-l interesează să facă diferenţa între un grup de oameni şi altul, Rafael. Pur şi simplu, scapă de noi toţi, discipoli sau nu. Nu poţi să-l învinuieşti pentru asta, nu-i aşa?

— Îmi pare rău.

Sparse globul şi vărsă conţinutul lui în mare.

Naqi ştiu că nu mai putea face nimic, nu exista nici o posibilitate să adune toate grăunţele negre. Era de ajuns să-i

scape una, şi ar fi fost de parcă le-ar fi scăpat pe toate. Grăunţele dispărură dincolo de suprafaţa oliv a apei.

Se întâmplase.

Weir o privi, cerşindu-i iertare din priviri.

— Înţelegi că am fost nevoit să fac asta, da? Nu mi-a fost uşor.

— Ştiu. Dar nu era necesar. Oceanul deja se întorsese împotriva noastră. Crane a pierdut. Ormazd a pierdut.

— Poate că ai dreptate. Dar nu puteam risca să ne înşelăm. Cel puţin, în felul ăsta ştiu cu siguranţă.

— Ai ucis o lume.

Weir dădu din cap.

— Exact din acest motiv am venit aici. Te rog, nu da vina pe mine.

Naqi deschise compartimentul unde pusese flaconul spart ce conţinea toxină pentru jongleri. Scoase pistolul de semnalizare, trase ştiftul de siguranţă şi îl îndreptă spre Weir.

— Nu dau vina pe tine, nu. Nici măcar nu te urăsc pentru ce ai făcut.

Vru să spună ceva, dar Naqi îl reduse la tăcere.

— Dar nu pot să iert una ca asta.

Stătea singură, în linişte, până când nodul deveni activ. Structurile organice din jurul ei începuseră să arate acelaşi tip de modificări frenetice pe care le văzuse în interiorul Stăvilarului. Din inima nodului venea o briză rece, tăioasă.

Era timpul să plece.

Se îndepărtă de nod cu prudenţă, nefiind încă pe de-a întregul convinsă că era la adăpost de delegaţi, cu toate că prima navetă fusese distrusă. Fără îndoială, pierderea fusese comunicată celorlalte, şi în curând vor veni altele, şi mai agresive. Oceanul ar putea încerca să le distrugă pe cele nou sosite, dar de această dată delegaţii ar fi mult mai suspicioşi.

Opri barca la un kilometru de marginea nodului. Acesta trecea deja prin aceleaşi transformări demente pe care le văzuse şi mai înainte. Simţi acelaşi îngrozitor vânt de schimbare. Sfârşitul era aproape. Toxina se infiltra în miez, ordonând întregii biomase să devină un morman de materie vegetală. Aceleaşi ordine de ucidere se îndreptau deja spre conexiunile internodale ale lujerilor, în întregul ocean. Ţinând cont de topologia reţelei, în

doar cincisprezece sau douăzeci de ore mesajul va ajunge la fiecare nod de pe planetă. Peste o zi, totul se va sfârşi. Jonglerii vor dispărea, iar informaţia păstrată de ei se va pierde definitiv. Turcoaz însăşi va începe să moară în acest timp, oxigenul din atmosfera sa nemaifiind produs de organismele oceanice.

Trecură alte cinci minute, apoi zece.

Transformările nodului se mai domoliseră. Naqi îşi amintea de acest moment de linişte aparentă, însemna doar că nodul renunţase să mai încerce să combată toxina, acceptându-şi destinul inevitabil. Acest lucru se va repeta de peste o mie de ori pe Turcoaz. Spre sfârşit, bănui, rezistenţa va fi scăzută, pentru că va fi în mod evident zadarnică. Lumea îşi va accepta destinul.

Mai trecură cinci minute.

Nodul rămase neschimbat. Structurile se transformau, dar numai puţin. Nu exista nici un semn că ar fi apărut acel dâmb de materie dezorganizată, pe care îl văzuse mai înainte.

Ce se întâmpla?

Mai aşteptă un sfert de oră, după care se îndreptă spre nod, întâlnind în drum cadavrul plutitor al lui Weir. O idee îi fulgeră în minte. Se părea că nodul absorbise toxina şi nu murise. Era posibil ca bărbatul să fi făcut o greşeală? Era posibil ca toxina să fie eficientă doar dacă este folosită o singură dată?

Poate.

În momentul în care primul val de transformări avusese loc, între Stăvilar şi restul oceanului existaseră conexiuni între lujeri. Acestea fuseseră retezate mai târziu, fie atunci când s-au închis uşile, fie datorită unui proces involuntar al organismului însuşi, dar până în acel moment, existaseră legături informaţionale cu reţeaua de noduri. Ar fi putut nodurile muribunde să trimită o avertizare suficientă pentru ca celelalte noduri să fie în stare să găsească o strategie de apărare?

Din nou, poate.

În ceea ce îi priveşte pe jongleri, nimic nu era sigur.

Naqi opri barca la marginea nodului. Se ridică în picioare şi îşi scoase hainele pentru ultima dată, convinsă că nu va mai avea nevoie de ele. Îşi privi corpul, uimită de urmele verzi intense care îi acopereau acum pielea. Pe de o parte, dovada invaziei celulare străine era înspăimântătoare.

Pe de altă parte, era emoţionant de frumoasă.

Fumul acoperea orizontul. Instalaţiile muşcau din cer, într-o vânătoare nervoasă. Naqi păşi pe marginea bărcii, simţind încordarea momentului. Teama i se domolise şi îi luă locul o linişte intensă, afectuoasă. Se afla în faţa unui univers străin, dar nu simţea groază, simţea că se întoarce acasă. Mina o aştepta, acolo jos. Împreună, nimic nu le va putea opri.

Zâmbi, întinse braţele şi se întoarse în mare.

CUPRINS

„Citind *Câinii de diamant*, m-am întrebat dacă Reynolds nu este cumva fan Stephen King, deoarece povestea lui are esența seriei *Dark Tower*."

ORSON SCOTT CARD

„Povești cu sânge și inteligență... senzații tari nonstop!"

Asimov's Science Fiction Magazine

„Un exemplu excelent al noului gen britanic de *space opera* gotic." ***Locus***

„*Câinii de diamant* – o nuvelă SF horror despre un artefact extraterestru compus dintr-o serie de puzzle-uri matematice tot mai dificile. Și *Zile pe Turcoaz* prezintă tot ce are mai bun science-fictionul modern: peisaje extraterestre, tehnologii bizare și, cel mai important, personaje complexe, profunde și atât de reale, încât, după ultima pagină, ți-ai dori să le întâlnești."

Pittsburgh Tribune-Review

ISBN 978-973-143-214-4

colecția nautilus
science fiction

www.nemira.ro